

קובץ שופר הרשב"י ברך ד'

ספר זוהר השבת המחולק

מחלק לפרשיות השבוע, כ-3-4 דפים בשבוע,
ובכך תוכל כל שבת לזכות למאה מליון שנה תורה.
כל המאמרים של הזוהר הקדוש על שבת עם תרגום הזוהר ועוד,
מחלק לקטעים עם פותרות, כדי להקל על הלומד.

חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי בעיר הקודש בית שמש תובב"א
שנת "אלף המגן תלוי עליו" [אלף המגן תלוי עליו" עם הכולל, בגימטריה: 772]
"וברך עלינו שנה טובה", - "ביאת משיח", - "קץ העולם ומשיח בן דוד",
תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

פְּתַח דְּבַר

ברוך ה', שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיְמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמַן הַזֶּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְלַךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן, עֶזֶר בְּעַדְנוּ לְהוֹצִיא לְאוֹר עוֹלָם, אֶת סֵפֶר זוהר השבת.

בְּרָצוֹנֵנוּ לְהַבְהִיר לְלוֹמְדִים הַיְקָרִים אֶת מִטְרַת הַסֵּפֶר וְאֶת הָאִפֶּן שֶׁבּוֹ מְמַלֵּךְ לְלַמֵּד אֶת הַסֵּפֶר.

סֵפֶר "זוהר השבת" לְמַעֲשֵׂה הוּא פְּרִי רַעֲיוֹנוֹ שֶׁל הָאֲדָמוֹר מֵהָאֱלֵמִין שְׁלִיט"א, הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ וּבְנִשְׂיאוֹת מְפַעֲלֵינוּ, "מְפַעֵל הַזוהר הָעוֹלָמִי", לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת.

הָרַעֲיוֹן הוּא שֶׁכֵּל אָב וְרֹאשׁ מִשְׁפָּחָה, יוֹכֵל לְלַמֵּד עִם בְּנָיו בַּעֲת סוּעָדָם יַחַד אֶת סְעוּדַת שַׁבָּת, אֶת עֲנִינֵי הַשַּׁבָּת וְהַלְכוֹת הַשַּׁבָּת בְּזוהר הַקְדוּשׁ עֲצֻמוֹ, וְזֶה גַם מִתְרַגֵּם לְלִשׁוֹן הַקְדוּשׁ, לְמַעַן יוֹכֵל כָּל אֶחָד לְהַבִּינוּ.

הָאֲדָמוֹר שְׁלִיט"א חִלַּק אֶת הַסֵּפֶר לְעֵשְׂרִים וְאַרְבָּעָה פְּרָקִים, לְמַעַן יוֹכְלוּ לְגַמְרוּ פְּעָמִים בְּשָׁנָה. דְּהֵינּוּ, בְּתַחֲלַת הַשָּׁנָה בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית לּוֹמְדִים פְּרָק א', וְכֵן כְּעֵבוֹר חֲצֵי שָׁנָה בְּפִרְשַׁת שְׁמִינִי מִתַּחֲלִילִים עוֹד הַפְּעָם פְּרָק א'. אַפְשָׁר גַּם לְגַמְרוּ כָּל שַׁבָּת. דְּהֵינּוּ, שְׁלוֹמֵד כָּל סְעוּדָה שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים, כְּמוֹ שְׁלוֹמֵד שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים מִשְׁנָיוֹת בְּכָל סְעוּדָה, וּבְזֶה יוֹכֵל לְהַרְוִיחַ כָּל שָׁעָה בְּשַׁבָּת מֵאֶה מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרָה, וַיֵּאָרַח בְּשִׁלְחָנוּ אֶת רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א בְּכָל סְעוּדַת שַׁבָּת, וַיִּרְגִּישׁ בְּכָל שַׁבָּת מַעִין עוֹלָם הַבֵּא.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי

נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים ועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזווזות הפסולות, בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכור, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפסו ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אוהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה, בשנת תשל"ד, הקים ארגון ועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ה, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפסו גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ו יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רומ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רומ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ו - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יזם וליה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהמ"כ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ו, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באדיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. מפני מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ וכו'. - הקים את "קול השב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפני דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

הקדמה

"שמרו ה'שבת ו'ילמדו ה'זהר, כל קהל עדת ישראל, ובזה ודאי יזכו ל'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", ומיד נגאל, כדאיתא בשבת (דף ק"ח ע"ב): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחליו לו, שנאמר "אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו", אל תקרי מחללו, אלא מחול לו, אמר רב יהודה אמר רב, אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה, לא שלטה בהן אמה ולשון, שנאמר "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט", וכתוב בתריה "ויבא עמלק".

אמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחי, אלמלי משמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן, מיד נגאלים, שנאמר "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי", וכתוב בתריה "והביאותים אל הר קדשי" וגו'.

ואיתא בזהר הקדוש פרשת יתרו (פ"ט ע"א): תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דנהרין מכל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מכל ענפא וענפא, חמשה קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחו בכל סטר וסטרא, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

[ובתרגום ללשון הקדש: שנינו, ביום הזה שהתורה מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזוהרים מכל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מכל ענף וענף, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוזים בהם? מי ראה אותם שערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא [לא פוסק?]

כל כרוזא נפיק, אתערו קדישי עליוניו, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדוותא לקדמות מאריכוו. אתערו בחדוותא שלימתא. אודמנו בתלת חדוון, דתלת אבהו. אודמנו לקדמות מהימנותא, דחדוה דכל חדוותא. זכאה חולקכוו, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ורותא לכוו, מכל עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, "ביני ובין בני ישראל".

[ובתרגום ללשון הקדש: קול הכרוז יוצא: התעוררו קדושים עליונים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הזדמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם,

הקדמה ♦ זֵהַר הַשֶּׁבֶת

ישׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא! זוּהִי יְרֵשָׁה לְכֶם מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

אָמַר ר' יְהוּדָה, הֵכֵי הוּא וְדָאֵי. וְעַל דָּא כְּתִיב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וּכְתִיב (וַיִּקְרָא ט) "קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה נח) "וַיִּקְרָא לַשַּׁבָּת עֲנַג לְקַדְשׁוֹ ה' מְכֻבָּד".

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּרְ הוּא וְדָאֵי. וְעַל זֶה כָּתוּב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וּכְתוּב (וַיִּקְרָא ט) "קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וּכְתוּב (יִשְׁעִיָּה נח) "וַיִּקְרָא לַשַּׁבָּת עֲנַג לְקַדְשׁוֹ ה' מְכֻבָּד".]

תַּאנָּא, בְּהַאי יוֹמָא, כָּל נִשְׁמַתִּיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, מִתְעַדְנִין בְּתַפְנוּקֵי עֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְרוּחָא חָדָא מְעַנּוּנָא דֵּהֵהוּא עֵתִיקָא קְדִישָׁא מִתַּפְשָׁטָא (הַהוּא מִתַּפְשָׁט) בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין, וְסֻלְקָא וְנַחְתָּא, וּמִתַּפְשָׁטָא לְכֻלְהוּ בְּנֵי קְדִישִׁין, לְכֻלְהוּ נְטוּרֵי אֹרִיתָא, וְנִיחִין בְּנִיחָא שְׁלִים, מִתְנַשֵּׂי מִכְּלָהוּ, כָּל רוּגְזִין, כָּל דִּינִין, וְכָל פּוֹלְחֵנִין קִשְׁיִין. דָּא הוּא דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה יד) "בְּיוֹם הַיָּמִים ה' לָךְ מִעֲצָבָךְ וּמִרְגָזְךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה", בְּגִינֵי כֵּה, שְׁקִיל שַׁבְתָּא לְקַבֵּל אֹרִיתָא.

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: שְׁנִינָא בְּיוֹם הַזֶּה כָּל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים מִתְעַדְנִים בְּתַפְנוּקֵי הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וְרוּחַ אַחַת מֵהָעֲנַג שֶׁל אוֹתוֹ הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ מִתַּפְשָׁטָא (הַהוּא מִתַּפְשָׁט) בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעוֹלָה וְיוֹרְדָת, וּמִתַּפְשָׁטָא לְכָל הַבְּנִים הַקְּדוֹשִׁים לְכָל שׁוּמְרֵי הַתּוֹרָה, וְנַחִים בְּמִנוּחָה שְׁלָמָה, נִשְׁפָּחִים מִכָּל הַרְגָזִים, כָּל הַדִּינִים וְכָל הָעֲבוֹדוֹת הַקָּשׁוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שִׁם יד) "בְּיוֹם הַיָּמִים ה' לָךְ מִעֲצָבָךְ וּמִרְגָזְךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה", מִשׁוּם כִּרְ שְׁקוּלָה שַׁבָּת כְּנֶגְדַּת הַתּוֹרָה].

וְכָל דְּנִטִיר שַׁבְתָּא, כְּאִילוּ נְטִיר אֹרִיתָא כְּלָא. וּכְתִיב (יִשְׁעִיָּה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִמַּעֲשׂוֹת כָּל רָע". אֲשַׁתְּמַע, דְּמֵאֵן דְּנִטִיר שַׁבָּת, כְּמֵאֵן דְּנִטִיר אֹרִיתָא כְּלָא.

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: וְכָל מִי שְׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת, כְּאִילוּ שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. וּכְתוּב (יִשְׁעִיָּה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִמַּעֲשׂוֹת כָּל רָע". נִשְׁמַע, שְׁמִי שְׁשׁוֹמֵר אֶת הַשַּׁבָּת כְּמִי שְׁשׁוֹמֵר כָּל הַתּוֹרָה].

וּבְזוֹהַר שֵׁם (פ"ט ע"ב): אָמַר לִיָּה, [רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִי] חֲטִיד, לִית עֲלֵמָא אֱלָא לְאִינוּן חֲבֵרִיא, דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרִיתָא [חֲטִיד, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוֹ הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה] וְיַדְעִין סְתִימֵי אֹרִיתָא. [וְיוֹדְעִים הַסּוּדוֹת שַׁבְתּוֹרָה].

וּמִכָּל דְּבָרֵי חַז"ל אֵלּוֹ רוּאִים, שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוֹ הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וְלוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִקְדָּשִׁים עֲצָמָם בְּלִימּוּד הַסּוּד בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ.

עַל כֵּן, אוֹדָה ה' בְּכָל לַבֵּב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה, עַל שׁוֹכְנֵי לְהַגִּיעַ עַד הַלוּם, יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ כְּצֵל וּכְחֵלוֹם יַעוּף, וְלִפְנֵי כְּאַרְבָּעִים שָׁנָה, חֲשַׁקְתִּי מֵאֵד לְזִכּוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֵּהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכִמְהָ הִרְפַּתְקָאֵי דְּעַדוֹ עֲלֵי, וְזִיכְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ, בְּשַׁנַּת תַּשְׁכ"ט, לְהַדְפִּים אֶת הַסִּפְר

"נפלאות הזהר", של הזה"ק רבי יודל ראזנבערג זי"ע, ועוד ספרים רבים, ולפני כעשרים ושש שנים, התעוררתי לפרסם את דבר למוד הזהר הקדוש בכל העולם, שכל אחד ילמד, ויתעורר, ויתלהב לבו, לעבודת הקדוש ברוך הוא, וילקרב הגאולה ברחמים, כהבטחה שנאמרה משמים לרבי שמעון בר יוחאי זיע"א: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכמה כחות והשקעה מסרנו על זה, במשך כחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתים הלוך ושעתים חזור למונסי, ששם שכרנו חדר, כדי שלא ימצאו אותי, ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו, ועבדנו על הזהר הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות, יחד עם עוד אברך, ולזה לקחתי הלוואת כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר). וכל זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר, וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכל כך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח, ועוד היה איש מחשבים צמוד, וכל הזמן היה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים, ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש, ובהביטי על זה שבתאי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד, ותחנונים לה' יתברך, אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שכדי לזכות לסיעתא דשמיא מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף, ואוירא דארץ ישראל מחפים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי זי"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל, שכח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושהיתי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י זי"ע. ואמרת שלש פעמים תהלים כל יום במשך שלשה ימים רצופים,

- א. וכמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א') "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.
- ב. והגם שב"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שזכר ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זה"ק וביאורי הזה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).
- ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונצלם, קדש הקדשים המלוך, מרא דרזין, מן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבקמיו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד כראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעים אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וז"ה "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמך חקוק בפסא הכבוד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח

עם תענית דבוריו, והימים היו ל"ב ול"ג ול"ד לעמר, כדי שזכות הרשב"י תסיעני, וסך הכל סימתי את התהלים תשע פעמים [כמנזן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום, "הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע, כאשר האדם גמר בלבו להיות חסיד ולכונן מעשיו רק לשם שמים, ועוד "כי פסו אמונים מבני אדם", כאשר מחליט בלבו לא לסמוך על בשר ודם, אלא כל בטחונו בה' יתברך, בלתי לה' לבדו. וכמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת ויקהל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') על הפסוק (תהלים קמ"ו ה'): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו" (עין שם ותמצא אור גדול).

וכאשר ראיתי את דברי הפה החיים (סימן קנ"ו סקי"א), שהביא את דברי אליהו הנביא זכור לטוב (אליהו זוטא פ"א), לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מיקה פרק א' פסוק ה') וכתב שם: ועל כן, צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהלים פרק י"ט, י"א).

ובספר שיח יצחק (חלק א' דרוש בענין ב' נניין של ויהי בנסע וכו' אות לה), כתב, וזה לשונו: אבל על ידי התורה, אם היו עוסקים בה ישראל רבם, אז לא היה אמה ולישוז שולטת בהם, וכמו שכתוב (בפרק קמא דבבא בתרא ח' ע"א) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", אם כולם או רבם יעסקו בתורה, אז "עתה אקבצם", אבל אם מעט הם, אז "ויחלו ממשא מלך ושרים", שהמצוות מגינות עליהם לפי שעה, וכמו שכתוב במדרש איכה רבתי "וצבא תנתן על התמיד בפשע, בפשעה של תורה, אימתי אמות העולם גוזרים וכו', בשעה שמבטלים מתלמוד תורה, ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מאי דכתיב "וראו כל עמי הארץ כי שם יהיה נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י'), אלו תפלין שבראש. [ונראה

בחושיבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבוהתך בחושיבניא" – שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה – עד כדי ששונה כמו "לו יתיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, – שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להש"ת וכחום היום הפשיט מעט שרוליו – ושלח לו רבינו האר"י שישוב ללבוש

במהרה בימינו אמן. (ושם בפסוק ה' על כן משחק ... שמן שישון מבגדיו, מרמז על הרשב"י הקדוש).

ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיי ז"ע: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195,000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל נג'ארה ז"ע (צפת ה' ש"י 1550 – עוה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "ה ריבון עלם ועלמאי" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יתיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבוהתך

כּוֹנֵנוּ, שֶׁתְּפִלִּין שֶׁל יָד מְרַמְזוּ עַל עֲשִׂית הַמִּצְוֹת, וְאֵלוּ תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ מְרַמְזוּ לְתַלְמוּד תּוֹרָה, וְרַק עַל יְדֵי תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ כְּלוּמָר תְּלַמּוּד תּוֹרָה, יְפוּל פֶּחַד עַל כָּל אַמוֹת הָעוֹלָם.

וְכַמָּה צַעַר יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְכָל יוֹם רַח"ל מְלֵאִים מִכְּתָבִים בְּדוּאָר, וְהַעֲיָנִים בּוֹכוֹת וְהַלֵּב נִקְרַע, וּבִפְרֹט הָאֶסוֹן הָאֲחֵרוֹן [כ"ט כְּסֵלוֹ תשע"א] שֶׁנִּשְׁרָפוּ לְמַעֲלָה מְאַרְבָּעִים יְהוּדִים חַיִּים, דָּבָר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּיל וְלְהַבִּין, וּבּוֹדָאֵי בְּמוֹתָם כִּפְרוּ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילוּ אוֹתָנוּ מִגְּזֵרוֹת קְשׁוֹת, אֲדָּ אֲנִי מְכַרְחִים לְקִים "וְהַחֵי יִתֵּן אֵל לְבוֹ"י, וְלִשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְעוֹד עֲדִין

רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, וז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטיין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, ותראה שבפעם שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזוז עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק תפוחים וכדומה זה מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחו זבחי צדק מה שמביא מכתבי האר"י ז"ל)], ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצר את השמים וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יבולה ויהיו הנצוצות מובלעים בתוכה, וזהו ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקִיבוץ גלויות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי היותר קשה שבגלגולים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא

בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו. ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פרק כ' י"ט) "כי האָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), וז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ' ט) כי האדם עץ השדה ודאי, דא עץ שדה תתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה], וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהו עליהו, כדן וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגלייא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלה"י יעקב, ושם נסוהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזהוה"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שופטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסקו כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו

מִצְפִּים אָנוּ לְגֶשֶׁם, וְאָמְרוּ בְשֵׁם אֶחָד מִגְדֹלַי הַדּוֹר שְׁלִיט"א, שִׁוְיֹתֵר מִעֲצִירַת גְּשָׁמִים יֵשׁ לָנוּ לִירָא וְלִפְחָד הַיָּאָד לֹא נִשְׁמָעוֹת תְּפִלּוֹתֵינוּ בְּמָרוֹם, וְהָאֵם אָנוּ כָּל כֶּף גְּרוּעִים רַח"ל?

וַיְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנֵי, וְרוּחֵי תִהְמָה, וְשָׂרְעָפֵי לְבִי בְּעָרוּ בְּקַרְבִּי, וְאוֹמֵר, לֹא עַת לְחַשׁוֹתַי וְאֵין בְּמָה לְכַסּוֹת, עַל כֵּן דְּבָרֵי דְדוֹד הַמֶּלֶךְ צִוּוֹנִי (תְּהֵלִים קי"ט מ"ו) "וְאֶדְבָּרָה בְּעַדְתִּיד

לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

אוויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעוונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע בארץ ובאוירא דרקייע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האר"י ז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרותו, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל

ממנו תועלת, שנאמר "אבן מקיר תזעק", לצאת אותה הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן", שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומבירוס בניו, עשו את העגל כמו שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה, כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה, ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול בשבת שאסור (כמוא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה, ובלימוד ה"זה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש, כי בלי לימוד הזהר הקדוש אי אפשר ללמוד תורה לשמה (כמבואר ב"זה"ק), וזה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו שריפות גשמיות, ויקבץ נידחיו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב זה לשון קדשו:

במצות התוכחה מתקיימת מצות "ואהבת לרעך כמוך"

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל שעושה איזה חטא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.

צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע

נגד מלכים ולא אבוש", כי לא דברי המה אלא דברי רבותינו ז"ע אשר העניקו חמה בגובהם, ועצרו חמה בשוועם, וממיהם אנו שותים, ומפיהם אנו חיים, הלא המה אנשי השם גבורים אשר בארץ המה, רבנו משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל ממני התורה, [אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בדורו, היה הולך רגלי לקבל פניו הטוהרים מהלך אלפי קילומטרים] והוא ברוח קדשו לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסקה, שבכת הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש, לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן, תקן בשיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסקה כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, ופותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... וצוה לגדולי הדור, ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

ולפני מאה ואחד שנים חי בינינו קדוש ה' התייד בדורו! אשר כל גדולי מזרח ומערב נאותו לאורו, מרו הרי"ח הטוב ז"ע, וכה כתב בספרו הקדוש בן איש חי: (פרשת שמות שנה שניה), וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: הגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה (ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחביריו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירוב הנשמות וחיילות עצומות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעינים סגורות.

בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלויים בהדי אותה תפלה.

ז) כמו שכתב זוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביבו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.

כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה

ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנם כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמת קדישא דא [נשמה קדושה זו].

ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה

פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של ה' תפרד ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול (מצא חן במדר).)

וגדול המקבלים שחי בדרנו מבעלי רוח הקדש, ממעתיקי השמועה רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל", עכ"ל (דרך צדיקים) וי. ופסק הגה"ק הפה החיים (קני"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בויגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכה החיים (סימן קני"ה סקי"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא

(למרות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו של רבי יהושע רוקח זצ"ל שהיתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו. וגם במתיבתא דרקינא היו מכריזים עליו הזהרו בבלוני ובתורתו.

ת. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כפיצוי וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת 'ויצא' גרעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינון דאקלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מונגו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמדת תורת הקבלה.

מעיד, שהבן איש חי הוא הגדול בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמעו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח הקדוש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כגדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי ששמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז, ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גרינוולד שליט"א) ואמרו לי שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד בדורו

יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקונו ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא כי הם מעבכים הגאלה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאלה (שם דרך צדיקים) 101.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפינו ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה! ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערף של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרייח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברייח (עיי"ש), על בן באשר לומד ביסורים הפל כפול מאה, סך הפל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוד הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא בך ה'".

בקביעות כל שבת את כל האדרא, והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על כל העץ חיים. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה זי"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" (איוב מ"א ג) שקודם ניתן לאדם בית ואחר שם מזוהר, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך, והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא, והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותיריך דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקודש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא זי"ע (מלכים ב' ג' ט"ו) "ועתה קחו לי מגנן וקהי קנגן המנגן ותהי עליו יד ה'".

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שידוע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך – שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. – ובאופן ב' – יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט – כחודש ימים, ואילו בתיקון מ"ג, דיבר על לימוד הזוהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה של הרשב"י זי"ע, בלימוד הזוהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיצא מכאן, שלימוד הזוהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזוהי המקור, וכמו שכתוב על רבי נחמן מברסלב זי"ע, שמתוך לימוד הזוהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל – וכמו שאמרו על הגר"א זי"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי זי"ע והצדיק רבי סלמן (שלמה) אליהו זי"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו

הקדמה ♦ זהר השבת

כתב הפה החיים (סי' קנ"ה סקי"א): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל, ודלא מוסיף יסר, וצריך שיחדש בכל יום ויא מה שלא חדש מקדמת דנא, וכזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זצ"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דפדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חיב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי. ובזהר הקדושי"א (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חיב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבוישה גדולה.

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חיב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשו"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב, כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זצ"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס,

פמלגה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].
תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתיא דנתתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרבין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקין, כדן חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - (ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמלגה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבין בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמו שפאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם].
(ענין שם באורך ובדף קע"ז ע"ב, וענין ב'סידורו של שבת" שרש החמישי ענין ב' אות ח' וז"ל: ודברי הכל בשבת תנה תורה, אף אור התורה ורזון דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת, ענין שם).

יא. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום התאצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (ענין שם).
יב. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין קלהו נשמתין דשארין עליהו דישראל. סלקי וקיימיין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לקלהו, מאי חדושה הוה לכו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדוה עביד קדשא בריה הוא, כניש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתיא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - (ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות ברמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשני מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס

וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, וזוהר הקדוש בהקדמהו (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א), כתב: דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה בדברי הכסא מלך, ובשפת עולה לערף אלף שנה בדברי הכן איש חי ז"ע, ובשמחה למליון שנה בדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה בדיאתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כפישת היצר נחשב לסורים, [בכתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שונה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדישים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני, הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו

בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבראי, במטותא מניינו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא וברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין להווא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו ללהון ואמרו רחמנא לשון רחמנא לשון רחמנא. [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראי, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיכם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו: הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

יד. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים בנהוה"ר וקר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב, כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודחוק כל ימיהם, ומשארת עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות

יג. כתוב בהקדמת זוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יקמא ולייליא. בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהווא דאשתדל באורייתא, עבדי וקיעא קדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון דא דכווא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משירי הווא דאקרי עון באנון חבלי השווא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אחתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשון רחמנא. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השווא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג

הקדמה ♦ זהר השבת

10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים[1], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני", וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובתקוני זהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקניא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא.

[ובתרגום ללשון הקדש: והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימה, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימה, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את ברית המילה, והברית היא נימה].

ווי לזו מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיה מ"ח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאישוי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוניהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוניהו.

[ובתרגום ללשון הקדש: אוי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומנע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, יסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי. מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימה שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן].

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו רבי שלמה הכהן ז"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי חז"ל מתבארים גם בדרך הסוד.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואליו אינו דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינו דו פרצופיו, איהו ג"ו סדרים דאתמר בה (שיר ד' יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מו א) "היה סגור ששת ימי המעשה וכיום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינו נשמתינן יתירין.

שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים שהורה. טז. דמי שמונע פריה ורביה, עונו חמור ביותר, כי מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולפי זה מכיון שחייב לקיים פריה ורביה גם בתורה בכל חלקי הפרד"ס, על כן כאשר לא מחדש חידושי תורה, עונו חמור ונחשב כמחזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן תיקונו הוא, אך רק כשילמד זוהר הקדוש, שבזה נחשב כמחדש חידושים בכל הפרד"ס, כמבואר בפלא יועץ.

הרחוקים שהפנקסה מצויה יותר בשביל חנוך בנייהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש. טו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה, שבלימוד שעה אחת וזה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

[ובתרגום ללשון הקדש: ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' שתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כפי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות].

ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסיה מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). אף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינוו נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדיו לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

[ובתרגום ללשון הקדש: ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולמים טובים, היא סתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשא עני, ואם הוא חכם, חקמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשא עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשא יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה].

ועין עוד בביאור מתוך מדבש שם שביאר, שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מכרח ללמוד זהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

ומדברי הזהר הקדוש מבאר, שמי שאינו רוצה ללמוד זהר מחזיר עולם לתהו ובהו, ואינו יכול לזכות לנשמה יתרה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זהר הקדוש, ורק מי שלומד זהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתרה ותוספת קדושה, ואם נמנע רח"ל מפסיד חקמתו וממנו ובכרות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובכן אם רוצים אנו לזכות לשפע אלוקי קדוש, בואו וננצל את זמננו ללמוד התורה הקדושה ובפרט בשבת קודש, צא ולמד מה שכתב בספר שיח יצחק (חלק ב' דרוש לשבת פרשת בשלח אות יא), וזה לשונו: ועל כונה זו אמרו גם כן רז"ל בזמן שישאל עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מעלהו, שנאמר "יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב" (דברים כח, יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מטה. והיינו כמו שכתוב "הי רקיע

זי. ואין לך עושין רצונו של מקום יותר מלימוד הזהר הקדוש שהוא לימוד תורה לשמה. ובספר

בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" (בראשית א, 1), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שכל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח כשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהנה בראתי" (ישעיה מה, ח). והוא גם כן פונת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכתיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאנתו שחקים", (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלך וכימיך דבאך" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיימם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דא פקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה וי". ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה ויקראתם דרוך בארץ", ובזכותיה תקיים "ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר". יהי רצון שיקים בנו בקרוב, "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", במהרה בימינו אמן.

מבוא למטרת הספר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל, השם יצילנו ואין איש יודע מה יולד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה' ירחם. בודאי צריכים להתחזק וללמד בדברי קדשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי

רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) זה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

באר מים חיים (פרשת תרומה אות ד), כתב: וכמאמר התנא רבי מאיר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה (אבות ו' א), כי כשאינו תורה לשמה רק כאיזה דבר אשר איננה עולה לה, ונשארת למטה בארץ, מאין יהיה כוחה להשפיע ברכה בתורה הרי אם לא עלתה לשמים לא תרד הברכה משם, עכ"ל. יח. בספר אור תורה – ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, ז), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, ג), אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות כו' (אבות פקק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (נח ב) שאלו תלמידיו את

זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים (אף ללא הבנה כלל כפדוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ללמוד ולקרא בזהר הקדוש, להצלחת כלל ישראל, ולקרב הגאולה, ולכן החלטנו להדפיס הספר זהר השבת המחלקים ל-24 פרקים לשבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי שבת בשבתו בנקל, ובשבת? ללמד עם בני ביתו הקטנים עם הגדולים, זקנים עם נערים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

התורה נתנה ללמוד וללמד, בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים, דעת ה', וגם מצינו בהרבה ספרי מקבילים שמזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה (ר' יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז).

ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החשך מפני האור, אך שעונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ללמוד עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, והנה עבור זה נשארונו גרומים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמהרה בקמינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו (מהרצ"א מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

מי יתן והיה שיתחילו ללמוד עם הצאן קדשים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגה"צ רבי שבתאי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

גם איש פשוט שלא קדש עצמו, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה כפודע כו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבה תלמי התקרבות הגאולה, במהרה בקמינו אמן.

ולגדל חביבותיה, נסים בדברי הפך החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני, לילך אחר רוב בנין ומנין, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מפל המתחרים שאחר חתימת התלמוד,

ואם יהיו כל המחברים בפה מאזנים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה בפה שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים עכ"ל.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבוננו מלך המשיח, בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקוטיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

גודל מעלת ספורי צדיקים

א. כתב רבנו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפרוש לאבות סוף פרק א') בענין הדבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בספורים ושירות ולמנעה מן הפחיתות בעיני כל אחד ויילכו בדרךיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעלתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג'), וזה לשונו: נדע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשפיל ותשוב ליוצרך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגלת אסתר), וזה לשונו: כי על ידי הדבור וזכירה שמספרים הנס, גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס הוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים, ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם, שהשם יתברך עזרו מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחר, וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שיוזכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלמה, ובדבקות בה' יתברך, כמו שקבלתי מאדמו"ר זלה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב) כתב, וזה לשונו: קבלה הוא מבעלי רוח הקדש, כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבר במצולת ים מבלי מכשול, אזי

זכור במו פיו מעין אותם הנסים בכיוצא בזה, שנעשו לצדיקי דורות לרבים או ליחיד וכו', שמספורי הנסים בכיוצא בענין, יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, עד כאן דבריו.

ה. בספר לקוטי עצות (מהקדוש בעל לקוטי מהר"ן באות א' ערך ארץ ישראל סעיף י"ז), מי שהוא בארץ ישראל, זוכה לספר ספורי מעשיות מצדיקי אמת, וזוכין לטהר המחשבה על ידי ספורי מעשיות של צדיקים.

ו. עוד כתב (שם באות צ' סעיף צ"ח), על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, מתעורר ומתלהב הלב בהתעוררות גדולה להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד, וכמה צדיקים גדולים ונוראים מאד ספרו, שעקר התעוררות שלהם להשי"ת היה, על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, עין שם.

ז. הצדיק הקדוש רבי ישראל מרוז'ין אמר: "מקבילות הלולאות" בפסוק אחד כתוב מקדם "הללו את שם ד'" ואחר כך "הללו עבדי ד'" (תהלים, קל"ה א'), ובפסוק אחר: "הללו עבדי ד'" ואחר כך "הללו את שם ד'" (שם, קי"ג א'), להודיעך ששני ההלולים מקבילים.

ח. וכעין זה כתב הרבי מרדומסק וצ"ל, ספור, ממעשי הצדיקים זהו תורה, ולכן אמרו: פה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים, כי נעשה מזה משיחתן תורתן של בנים, וזהו גם כן: הללו עבדי ד' הללו את שם ד', רוצה לומר דההלול של השם יתברך הוא להלל ולשבח את הצדיקים" (תפארת שלמה, חנכה).

ט. והצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר: "על ידי ספורי מעשיות של צדיקים, ממשיכים אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם" (ספר המדות אות משיח).

י. הצדיק הקדוש רבי שלום מבעלזא זי"ע אמר: "אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ד' ולחשבי שמו" (מלאכי ג, טז), נדברו אמר הצדיק ולא דברו, כלומר: יראי ד' אלה כבר הלכו לעולמם, והם "נדברים" על ידי איש אל רעהו מהחיים, שמספרים על אודותם, ואז ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו גם לאותם יראי ד', ששפתותיהם תהינה דובבות, וגם לחושבי שמו, לאלה שמספרים עליהם.

יא. ואחרון אחרון חביב מאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וזה לשון קדשו: כל מי שמספר בשבחי צדיקים, כאלו עוסק במעשה מרכבה" (שבחי הבעל שם טוב), וראה פרוש על הדמיון למעשה מרכבה בספר נפלאות התפארת שלמה, (מאמר "יפה שיחתן"). לכן אחי הקורא אחר שהצעתי לפניך את המאמרים האלו תוכל לחזות בעינים פקוחות כי המעשיות נרמזים בהם סודות עליונות, כמוכא בזהר לעיל.

עברו מעל מאה שנה
טהרה"צ הפקבל האלקי
רבי יודל רוזנבערג
זוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים
זוהר תורה, לאחר עכ"ל
ויגיעה רבה ימים ולילות
ללא הפוגה בכתב 20 שנה,
בהם סדר לקט וערוך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשוט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטבעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין טליט"א.

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

**שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000**

**בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.**

**שיעורים בדף היומי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.**

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום פלנו יחד
בזוהר הקדוש נזכה טיבוא מטיח בן דוד
במרהרה בימינו אמן

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829
"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447
"יביא מטיח בן דוד" = 447

**בקרוב אי"ה יבנים
ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044
ובקול הזוהר בטל: 0722-990055**

**לזוני הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן**

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין טליט"א

תבן ענינים

מג	אשרי העם שפכה לו	פָּרַק א': פְּרָשִׁיּוֹת בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי; קִדְשַׁת
		הַשְּׁבֵת וְהַגִּנַּת הַשְּׁבֵת עַל שׁוּמְרֶיהָ
	פָּרַק ד': פְּרָשִׁיּוֹת וִירָא - אָמַר; יַחֲוֹד הָעֲלִיּוֹן,	כז
מה	מתנת השבת	כט
מז	שלשת סעודות השבת	כט
מז	הָאֵרֶת הַשְּׁלֶחֶן	כט
מז	בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל	כט
מה	סוד של אחד	כט
מה	יחוד השבת	כט
מה	הַשְּׁבֵת נִפְרָדָה מִצַּד הָאֲחֵר	כט
מה	הַהֲתַעֲוֲרוֹת שֶׁל מַעְלָה תְּלוּיָה בְּהֲתַעֲוֲרוֹת	כט
מט	ישראל למטה	כט
מט	בְּיוֹם הַשְּׁבֵת מִתְגַּדְּלֶת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה	כט
מט	ומתעטרת בעטרותיה	כט
מט	מתנה טובה	כט
נ	ברכות השבת	כט
נ	הַתַּעֲוֲרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשְּׁבֵת	כט
נ	הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם	כט
נא	ברכת ישראל	כט
נא	פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל	כט
	פָּרַק ה': פְּרָשִׁיּוֹת חֵי שְׂרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתֵי;	כט
	קִדְשַׁת הַשְּׁבֵת בַּתְּפִלָּה וְדַבְּרֵי תוֹרָה וְסוּד קִבְּלַת	כט
נג	התפלה	כט
נה	הַגִּנַּת הַשְּׁבֵת	כט
נה	שְׁבֵת הָעֲלִיּוֹנָה	כט
נה	תְּשׁוּבָה וְהַשְּׁבֵת	כט
נו	כָּלֵם מִתַּעֲטְרִים כְּאֶחָד	כט
נו	תְּפִלוֹת הַשְּׁבֵת	כט
נו	בְּשֵׁבֶת צְרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת	כט
נו	וְתוֹרָה	כט
נו	בְּשֵׁבֶת מִתְקַבְּלַת הַתְּפִלָּה	כט
נו	הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ	כט
נח	בְּשֵׁבֶת מְבִיאִים לָהּ מִזֶּן עַל יְדֵי הַקֶּב"ה	כט
	פָּרַק ו': פְּרָשִׁיּוֹת תּוֹלָדוֹת - בַּמִּדְבָּר; בְּרַכַּת הַבַּיִת	כט
נט	עַל יְדֵי הַקְּדוּשָׁה וְשִׁבַּח הַשְּׁבֵת	כט
סא	כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה	כט
סא	לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ	כט
סא	עֲשֵׂרָה דְּבָרִים הַצְּרִיכִים לְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה	כט
סב	מַעְלַת הַיּוֹם	כט
סב	קִדְשָׁה שֶׁל עֶרֶב שְׁבֵת	כט
	פָּרַק ב': פְּרָשִׁיּוֹת נח - תּוֹרֵעַ מִצּוּרַע; הַשּׁוֹמֵר	כט
	שְׁבֵת מְקִיִּם כָּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה וּמְרַבָּה הַקְּדוּשָׁה	כט
	וּמְקִיִּים אֶת הַשְּׂכִינָה	כט
גא	זְכוּוֹן הַשְּׁבֵת	כט
גא	שְׁבֵת הִיא הַכֹּל	כט
גא	וְהַכֹּל נִקְרָא שְׁבֵת	כט
גא	סְעוּדַת הַלַּיְלָה חֲמוּרָה	כט
גא	מִי שֶׁשּׁוֹמֵר שְׁבֵת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה	כט
גא	סְעוּדַת שְׁבֵת	כט
גא	הוֹסְפָה מִחוּל עַל הַקִּדְשׁ	כט
גא	אִם מִלֵּאָה זֶה חֲרַבָּה זֶה	כט
גא	גְּבִירָה קְדוּשָׁה	כט
גא	הַשְּׁפָחָה הַרְעָה	כט
גא	צָעַר הַשְּׂכִינָה	כט
	פָּרַק ג': פְּרָשִׁיּוֹת לָךְ לָךְ - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים; כְּבוֹד	כט
	שְׁבֵת, רְחִיצָה, מַלְבוּשִׁים וְהַדְּלָקַת נְרוֹת	כט
גב	שְׁלֶחַן שְׁבֵת	כט
גב	כְּבוֹד הַשְּׁבֵת	כט
גב	רְחִיצָה כְּשֶׁנִּכְנַסְתָּ הַשְּׁבֵת	כט
גב	כְּבוֹד הַשְּׁבֵת	כט
גב	שְׁבָחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה	כט
גב	שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשְּׁבֵת	כט
גב	נְרוֹת שְׁבֵת	כט
גב	שְׁבָחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה	כט
גב	סַכַּת שְׁלוֹם	כט

תַּכְּנֵי עֲנִינִים ♦ זֵהָר הַשַּׁבָּת

פא תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
 פב שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה
 פב סְעוּדוֹת שַׁבָּת
 פב חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשַׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
 פּרָק ט': פְּרָשִׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח; שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת
 פה וּבִרְכַת הַמַּלְאָכִים
 פו שֹׁכֵר הַצְּדָקָה
 פז שְׁלַחַן שַׁבָּת
 פח הַשְּׁגָחָה עַל שׁוֹמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבָּת כְּרֵאוּי
 פח נֶהָר דִּינֹור
 פח בְּרַכַת הַשְּׁלַחַן
 פט עוֹנֵשׁוּ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוּ כְּרֵאוּי
 פט שֹׁכֵר מַעֲנֵגֵי הַשַּׁבָּת

סג גִּסַּח הַקְּדוּשָׁה
 סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
 סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
 סג עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית
 סד טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
 סד הַכְּרוֹז שֶׁבִכְנִיסַת הַשַּׁבָּת
 סד רְשׁוֹת הַנְּשִׂמָה לְבָרֶךְ
 סה יוֹם הַנְּשִׁמּוֹת
 סו יוֹצֵר אוֹר
 סו תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
 סו תְּשַׁבְּחוּת עַל תְּשַׁבְּחוּת
 סו עֲלִית הַתְּשַׁבְּחוּת לְמַעְלָה
 סז הַתְּשַׁבְּחוּת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוּת

פּרָק י': פְּרָשִׁיּוֹת מִקֵּץ - קָרַח; מִצּוֹת לֶחֶם מִשְׁנֵה
 וּבִרְכַת הַפֶּתַח, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן צִא
 צג עֲנִין בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּפָרוֹת
 צג אֵין הַשְּׁטָן מִזִּיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
 צג בְּצִיעָה וּבְרַכָּה עַל הַפֶּתַח
 צד בְּצִיעַת הַפֶּתַח עַל דֶּרֶךְ הַסּוּד
 צד מַעְלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחַנו
 צה דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן
 צו כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה
 צו עֲנִין כּוֹס בְּרַכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד
 ק מִים אַחֲרוֹנִים

פּרָק ז': פְּרָשִׁיּוֹת וַיֵּצֵא - נִשְׂא שְׁמַחַת הַתּוֹרָה
 סט בְּשַׁבָּת וַיִּקְדַּשְׁתָּ קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת
 עא שְׁמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
 עא לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׁמַחָה אֶת הָעָם הַקְּדוּשָׁא
 עא סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
 עג עֲנִין שִׁבְעַת הָעוֹלָמִים לְתוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחִמְשַׁת
 הָעוֹלָמִים בְּיוֹם טוֹב
 עב הַכֵּל סוּד אָחָד
 עב עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֵאשִׁית חֹדֶשׁ
 עב תְּקוּן בְּכֶסֶף
 עג שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
 עג אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה עַג
 עג גִּסַּח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
 עד רַק אָחָד קוֹרֵא בְּתוֹרָה
 עד כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
 עה הַכְּנָה וְכּוֹנֵנַת הַקּוֹרֵא
 עה מְקוֹם הַפְּסָקַת בְּפִרְשָׁה
 עה הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקַּב"ה
 עה מְנוּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה
 עו וּפְרָשָׁה
 עו הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
 עו כָּלֵן מִתְּעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוּשׁ
 עו קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
 עו קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבַחֲמִישֵׁי
 עז תְּשַׁעַת הָעוֹלָמִים

פּרָק י"א: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּגַּשׁ - חֲקַת; זְמַן תְּפִלַּת
 קג הַמִּנְחָה עַת רְצוֹן וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת
 קה מִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
 קה שְׁעַת מִנְחָה הִיא עַת רְצוֹן
 קה כָּל שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ
 קו צְדוּק הַדִּין
 קו נְעִילַת שְׁעָרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם
 קו יְבוּשׁ הַמַּעֲנִינּוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף
 קו חֲשׂוֹךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה
 קז בְּטֵלָה שְׁמַחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד
 קז חוֹבַת הָעֲנֵג בְּשַׁבָּת
 קז בְּרַכָּה מִן הַיּוֹם הַזֶּה
 קח עֲנֵג וְשְׁמַחָה בְּיוֹם זֶה
 קח סְדוּר הַשְּׁלַחַן ג' פְּעֻמִּים
 קח מַעְלַת הַמְּשָׁלִים ג' סְעוּדוֹת
 קח הַכֵּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת
 קט שְׁמַחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת
 קט סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ

פּרָק ח': פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךָ; תְּפִלוֹת
 עט הַשַּׁבָּת וְעֲנֵג שַׁבָּת
 פא כְּתוּר יִתְנוּ
 פא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת... קלז	סעודת הגבירה..... קט
המוציא דבור של חול בשבת מחללו... קלז	סעודה שניה..... קט
אל יצא איש ממקומו..... קלח	סעודה שלישית..... קי
התעוררות חול ביום השבת היא חסרון	עונשו של הפוגם בסעודת שבת..... קי
למעלה..... קלח	נשמה יתרה..... קיא
הרהור מתר..... קלט	ג' סעודות של אמונה..... קיא
פָּרַק ט"ז: בשלח - וְאַתְּחַנּוּ; מִצְוֵה לְשִׁמּוּחַ	מעלת יום השבת..... קיא
בשבת ולענגו בסעודות..... מא	מנחה של שבת שעת רצון..... קיא
העולם עומד על השלום..... קמג	פָּרַק י"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיְחִי- בְּלֶק; עֲנַג שַׁבָּת, מַעֲיֵן
עוון צלפחד..... קמג	עולם הבא..... קיג
אסור להראות עצב בשבת..... קמג	ענג הנפש והגוף..... קטו
עונש המבטל ענג שבת..... קמד	לבושים נאים וטעומת מאכלים בשבת..... קטו
תענית על תענית..... מה	ישראל אשר בך אתפאר..... קטו
בטול סעודת האמונה והשמחה..... מה	הממנים שבהיכל..... קטז
היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה..... מה	מעין עולם הבא..... קיז
בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות	מנוחת הנשמות ביום השבת..... קיז
והשמחה..... קמו	התעוררות אותה רוח..... קיח
קריעת גזר הדין..... קמו	הנאת הרוח..... קיט
תענית חלום בשבת..... קמו	ושמרו בני ישראל את השבת..... קיט
ענין החלום..... קמו	וינפש..... קכ
ודבר דבר..... קמו	עטור הנפשות ביום השבת..... קכא
פָּרַק יז: פְּרָשִׁיּוֹת יתרו - עֲקֵב; יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת מֵט	פָּרַק י"ג: פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת - פִּינְחָס; הַשְּׂרָאָה
אל יצא איש ממקומו..... קנא	השכינה בשבת..... קכג
הנה מקום אתי..... קנב	נשמה יתרה..... קכה
אלפים אמה..... קנב	נשמה יתרה לפי מעלתו של כל או"א..... קכה
שבת ראש השנה והיחיד..... קנב	התפשטות השכינה..... קכה
הוצאה מרשות לרשות..... קנג	פָּרַק י"ד: פְּרָשִׁיּוֹת וְאָרָא - מִטּוֹת מִסְעֵי; שְׁבִיתֵת
פָּרַק י"ח: פְּרָשִׁיּוֹת מִשְׁפָּטִים - רָאָה; שׁוֹמְרֵי	שבת וכח חדושי תורה בשבת..... קכט
שבת יש להם שמירה מיחדת..... קנה	טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
לא תבערו אש..... קנו	בשבת..... קלא
ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץנו	ענין אסור הוצאה בשבת..... קלא
ישראל שמורים הם..... קנו	חדות התורה..... קלב
מחללי שבת אין להם שמירה..... קנט	הקשבה לחדוש..... קלב
אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים	עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת..... קלג
אותה בע"כ בגיהנם..... קנט	שמחת הצדיקים בגן עדן..... קלג
דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ	כבוד האב בחדושי בנו..... קלג
מדינם של מחללי שבת..... קנט	התעטרות התורה ביום זה..... קלד
לאחר צאת השבת..... קסא	פָּרַק ט"ו: פְּרָשִׁיּוֹת בֵּא - דְּבָרִים; כַּח הַדְּבוּר
פָּרַק י"ט: פְּרָשִׁיּוֹת תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים; הַמָּד פָּגַם	בשבת ושמירה על קדשת הדבור..... קלה
חלול שבת, והשומר שבת זוכה ל"עין לא ראתה	אסור דברי חול בשבת..... קלז
אלקים זולתך"..... קסג	כחו של דבור..... קלז

קפה	איש אל יותר ממנו עד בקר	קפה	ט"ל מלאכות
קפה	פֶּרֶק כ"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים	קפה	בת יחידה
קפג	- וַיֵּלֶךְ; קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלִיָּה, מִצְוֹת	קפו	כָּאֱלוֹ הַחַיִּיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהּוּ
קפג	הַדְּלָקָת גְּרוֹת בְּכַנִּיסַת הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלַחַן מְנוּרָה	קפז	נָגַע צָרַעַת
קפג	וּמִטָּה	קפז	עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת
קפג	מַעֲלַת מְכַבְּדֵי הַשַּׁבָּת	קפז	עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אִישׁ
קפג	מַעֲלַת בִּשְׁת פָּנִים	קפז	פֶּרֶק כ': פְּרָשִׁיּוֹת תְּצַנֶּה - כִּי תִצָּא; אִסּוּר עֲצָבוֹת
קפג	אִוִי לוֹ לְמַחֲלַל שַׁבָּת	קפז	בְּשַׁבָּת, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל אֶת הַמְּלָאכִים בְּהֶאֱרַת
קפג	גְּרוֹת שַׁבָּת	קפז	פָּנִים לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
קפד	סֵדוּר הַשְּׁלַחַן הַמְּנוּרָה וְהַמִּטָּה	קפז	אִסּוּר הָעֵצָב וְקִבְלַת הַמְּלָאכִים
קפה	פֶּרֶק כ"ג: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְרָא - הָאֲזִינוּ; צֵאת	קפז	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפה	הַשַּׁבָּת, וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפז	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפז	צֵאת הַשַּׁבָּת	קפז	פֶּרֶק כ"א: פְּרָשִׁיּוֹת כִּי תִשָּׂא - כִּי תִבָּא; הַשַּׁבָּת
קפז	הָעוֹלָם צָרִיךְ לְהִשְׁמַר מִרוּחוֹת בְּצֵאת	קפז	אוֹת כְּמוֹ שֶׁהַמִּלָּה אוֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
קפז	הַשַּׁבָּת	קפז	הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל
קפח	עֹכוּב בְּצֵאת הַשַּׁבָּת	קפה	שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד
קפח	הַבְּדֵלָה	קפה	מִלָּה
קפז	פֶּרֶק כ"ד: פְּרָשִׁיּוֹת צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה; סֵדֶר	קפה	בְּדַמְיֶךָ חַיִּי
קפז	הַהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפז	שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
קפז	הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ	קפז	סֵדוּר הַשְּׁלַחַן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
קפז	כַּפּוּף הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי הָאֵשׁ	קפז	לְוֹ עָלֵי וְאֲנִי פּוֹרַע
קפז	בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ	קפז	כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ
קפד	סוּד הָאֲצַבְעוֹת	קפז	וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבִּיעִי
קפה	בְּשָׂמִים	קפז	קִדְשַׁת הַרְשָׁבִי
קפז	הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ	קפה	מְסִירַת הַשַּׁבָּת לְעַם יִשְׂרָאֵל
		קפה	יְמֵי הַחֹל מִתְּבָרְכִים מִהַשַּׁבָּת

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת - לְאֲבוֹת וּבָנִים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים
 עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ - מְנוּקָד מְבַסֵּק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
 מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק א'

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת

וְהַגְּנַת הַשַּׁבָּת עַל שׁוֹמְרֵיהָ

פֶּרֶק א'

- כט..... כָּל הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- כט..... קְדוּשַׁת שַׁבָּת
- כט..... לְקְדוּשַׁת ה' מְכוּבָד
- כט..... שַׁבָּת הַעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתְּחִתּוֹנָה
- ל..... עֲטָרַת הַשַּׁבָּת
- ל..... שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
- ל..... מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ
- לא..... שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלְקָרוֹב
- לא..... מְחַלְלֵי מוֹת יוֹמֵת
- לב..... אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
- לב..... קִיָּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה
- לב..... אֲשַׁרְיִכֶם יִשְׂרָאֵל

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כל המעשים תלויים ביום השבת (ח"א ה' ב.)
 וְכָל עֲבִידֵי תִיּהוּ דְכָלְהוּ בֵּין יוֹמִין קְדָמָא
 וּבֵין יוֹמִין בְּתַרְאִין הוּוּ תְלִיין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיְכַל אֱלֹהִים
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא שַׁבְּתָא, וְדָא הוּא רְגֵלָא
 רְבִיעָא דְכְרִסְיָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי,
 מַהוּ אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ תְרִין. אֵלָא
 שַׁבְּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא דְיוֹמָא מִמַּשׁ
 לִית לֹון פִּירוּדָא.

כל המעשים תלויים ביום השבת
 וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים
 הַרְאִישׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הָיוּ
 תְלוּיִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית
 ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. זֶה הַשַּׁבָּת,
 וְזוֹ הִיא הַרְגֵל הַרְבִּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶא. וְאִם
 תֹאמַר, אִם כֵּן, מַה זֶה אֵת שַׁבְּתֵי תִשְׁמֹרוּ,
 פְּעַמִּים? אֵלָא שַׁבְּתָא שֶׁל עֶרֶב שַׁבְּתָא וְהַשַּׁבָּת
 שֶׁל הַיּוֹם מִמַּשׁ אֵין לָהֶם פִּירוּד.

קדוש של שבת

אמר החווא טייעא דהוה טעין בתרייהו,
 ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה
 דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו
 קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא
 דאתמשכא מלעילא. אמר ליה אי הכי
 עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא
 קדושא דשריא עלוי מלעילא.

קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר
 אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר
 לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה
 קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש
 שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית
 שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה
 עליו מלמעלה.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח)
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי
 מכובד, אדכר שבת לחוד וקדוש יי
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש יי.
 אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא
 דאתמשכא מלעילא אקרי מכובד
 אתחזי דשבת לאו איהו מכובד וכתיב
 וכבדתו.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח) וקראת
 לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. הזכיר שבת
 לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי
 זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שיוֹרֶדֶת
 מלמעלה ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה
 שנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה
 ששבת אינו מכובד, וכתוב וכבדתו.

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנח להאי
 גברא דמלה (ארתא) דחכמתא אית
 ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו ליה
 אימא אנת. פתח ואמר, (ויקרא טו) את

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנח לו לאיש
 הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים
 בו. אמרו לו, אמר אנת. פתח ואמר, (ויקרא
 טו) את שבתתי, את - לרבות תחום שבת

שְׁהוּא אֶלְפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, וּמִשּׁוּם כֵּן רָבָה אֶת. שַׁבְּתַתִּי - [נ"א ז'] שַׁבַּת הַעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבַּת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כְּלוּלוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת יַחַד.

שַׁבְּתוֹתַי. אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת דְּאִיהוּ תְרִין אֶלְפִין אַמּוּן לְכָל סַטְרָא. וּבְגִין כֵּן אֶסְגִּי אֶת. שַׁבְּתוֹתַי (נ"א ז') שַׁבַּת עֲלָאָה וְשַׁבַּת תַּתְּאָה דְּאֶנּוּן תְרִין כְּלִילָן כַּחֲדָא וּסְתִימִין כַּחֲדָא.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

נִשְׂאָרָה שַׁבַּת אַחֲרַת שְׁלֵא נִזְכָּרָה וְהִי־תָה בְבוּשָׁה. אַמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שַׁבַּת, וְהַיּוֹם אֵינּוּ בְּלִי לַיְלָה. אַמַּר לָהּ, בְּתִי, אֶת שַׁבַּת, וְשַׁבַּת קְרָאתִי לָךְ, אַבְל הַרִינִי מַעֲטָר אוֹתָךְ בַּעֲטָרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הַעֲבִיר כְּרוּז וְאֶמַר מִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

אֲשֶׁתֶּאֱרַךְ שַׁבַּת אַחֲרָא דְלֹא אֲדַכֵּר וְהוּהוּ בְכַסּוּפָא. אַמְרָה קַמִּיה מְאִרִי דְעֵלְמָא מִיּוֹמָא דְעַבְדַּת לִי שַׁבַּת אַתְקִרִינָא וְיּוֹמָא לֹא אִיהוּ כְּלֵא לִילִיא. אַמַּר לָהּ בְרַתִּי שַׁבַּת אַנְתָּ וְשַׁבַּת קְרִינָא לָךְ, אַבְל הָא אַנָּא מַעֲטָר לָךְ בַּעֲטָרָא עֲלָאָה יוֹתֵר. אַעֲבַר כְּרוּזָא וְאֶמַר מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ.

שְׁתֵּי קִדְשׁוֹת

וְזוֹ שַׁבַּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת שֶׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ יִרְאָה. וּמִי הוּא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּלִיל וְאֶמַר אֲנִי ה' וְאֲנִי שֶׁמַּעֲתִי מֵאֲבָא שֶׁאֶמַר כֵּן, וְדִיק אֶת - לְרַבּוֹת תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתַתִּי - זֶה הָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ שֶׁבְּפָנַי, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנֶגֶד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קִדְשׁוֹת שֵׁישׁ לְנוּ לְהַזְכִּיר, אַחַד וְיִכְלוּ, וְאֶחָד קְדוֹשׁ.

שְׁתֵּי קִדְשׁוֹת

וְדָא שַׁבַּת דְּמַעְלִי שַׁבְּתָא דְאִיהִי יִרְאָה, וְשִׁרְיָא כְּהָ יִרְאָה. וּמֵאֵן אִיהוּ. דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא אַכְלִיל וְאֶמַר אֲנִי יי. וְאֵנָּא שֶׁמַּעֲנָא מֵאֲבָא דְאֶמַר הַכִּי. וְדִיק אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתוֹתַי דָּא עֵגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלַגּוּ, וְאֶנּוּן תְרִין. וְלִקְבִיל אֶנּוּן תְרִין אִית תְּרֵי קְדוּשְׁתִּי דְאִית לְנוּ לְאֲדַכְרָא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוֹשׁ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ יֵשׁ בוֹ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וּבִקְדוּשׁ שֶׁאֲנִי מִקְדָּשִׁים יֵשׁ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וְהַכֵּל עוֹלָה לְשַׁבְּעִים שְׁמוֹת שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרִים בָּהֶם. וּמִשּׁוּם שֶׁהַעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ הַזֶּה הֵם שַׁבְּתַתִּי, שְׁנֵיהֶם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שֶׁכְּתוּב תִּשְׁמְרוּ. שְׁהֲרִי הַשַּׁבַּת הַעֲלִיּוֹנָה כְּאֵן לֹא נִכְלָלָה בְּשִׁמּוֹר, אֶלָּא בְּזָכוֹר, שְׁהֲרִי הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן מִסְּתִיִּם בְּזָכוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ אִית בֵּיהַ תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבִקְדוּשָׁה (וּבְקִדְוִשָׁא) דְּאֶנּוּן מִקְדָּשִׁין תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסָלִיק כְּלֵא לְשַׁבְּעִין שְׁמֵהֶן דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אַתְעֲטָר בְּהוּ. וּבְגִין דְּעֵגוּלָא וְרַבּוּעָא דָּא אֶנּוּן שַׁבְּתוֹתַי, כְּלִילָן תְּרוּוִיָּהוּ בְּשִׁמּוֹר דְּכְתִיב תִּשְׁמְרוּ. דְּהָא שַׁבַּת עֲלָאָה הִכָּא לֹא אַתְכְּלִיל בְּשִׁמּוֹר אֶלָּא בְּזָכוֹר, דְּהָא מְלָכָא עֲלָאָה בְּזָכוֹר אֶסְתִּיִּים. וְעַל דָּא

אקרי מלכא דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מחלוקת לעילא.

והשלום שלו הוא זכור, ועל פן אין מחלוקת למעלה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

בגין דתריין שלומות לתתא חד יעק"ב וחד יוס"ף. ובגין כך כתיב תרי זמני (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק דא יעקב, ולקרוב דא יוסף. לרחוק כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב כמה דאת אמר, (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק דא נקודה עלאה דקיימא בהיכליה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

משום ששני שלומות למטה - אחד יעק"ב, ואחד יוס"ף. ומשום כך כתוב פעמים (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק - זה יעקב. ולקרוב - זה יוסף. לרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק - זו הנקודה העליונה שעומדת בהיכלו.

מחלליה מות יומת

ועל דא כתיב תשמרו אתכליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מנה ותיר מכלא דענשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאן מחלליה. מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורבוועא לאתר דההוא דנקודה שריא ופגים ביה מות יומת. ועל דא כתיב תיראו. וההיא נקודה אקרי אני, ועלה שריא ההוא דסתים עלאה דלא אתגליא והיינו יי וכלא חד.

מחלליה מות יומת

ועל זה כתוב תשמרו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו - זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שענשו מיתה. והיינו מה שכתוב (שמות לא) מחלליה מות יומת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרבווע למקום שאותה הנקודה שורה ופוגם בו - מות יומת. ועל זה כתוב תיראו. והנקודה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הנסתר העליון שלא התגלה. והיינו ה', והכל אחד.

נחתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקוהו.

אמרו ומה כל חכמתא דא אית תחות ירך ואת טעין אבתרין. אמרו ליה מאן אנת. אמר לון לא תשאילון מאן אנא, אלא אנא ואתון גיזל ונתעסק באורייתא וכל חד יימא מלין דחכמתא לאנהרא אורחא.

ירדו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו אותו.

אמרו, ומה כל החכמה הזו יש תחת ירך ואתה מחמור אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאלו מי אני, אלא אני ואתם גלגל ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך.

את שבתותי תשמורו (ח"ג פ"ב, א)
וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, שְׁקִיל דָּא לְדָא,
 וְכֹלָא כְּחָדָא אֲתַקְלוּ בְּמַתְקָלָא חַד.
 דְּכַתִּיב, (שמות לא) וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
 קִדְּשׁ הָיָא לָכֶם, וְכַתִּיב (שמות כ) זָכוֹר אֶת
 יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֵלָא חַד לְאַבָּא, וְחַד
 לְאִימָא. כְּתִיב הֲכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. וְכַתִּיב
 הֲתֵם (ויקרא כו) אֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
 וּמִקְדְּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מִקְדְּשֵׁי כְּמִשְׁמְעוּ.

קיום השבת כמו קיום כל התורה
זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, זֵהוּ סוּד שֶׁל
 הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוֹם שֶׁבְּבְרִית זוֹ עוֹמְדִים
 כָּל הַמְּקוֹרוֹת שֶׁל אִיבְרֵי הַגּוֹפִי וְהוּא כָּלֵל
 הַכֹּל, כְּמוֹ זֶה שַׁבָּת הִיא כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה,
 וְכֹל סוּדוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בָּהּ, וְקִיּוּם שֶׁל
 הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שַׁבָּת כְּאֵלּוּ שְׁמַר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. רַבִּי אַבָּא
 פְּתַח, (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיֵב מִשַּׁבָּת רַגְלֶךָ
 עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי, אֲשַׁרְיֶהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בָּהֶם לְהַדְּבִק
 בָּהֶם מִכָּל שְׂאֵר עַמֵּי הָעוֹלָם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתֶּם
 קֶרֶב אוֹתָם אֵלָיו, וְנָתַן לָהֶם תּוֹרָה, וְנָתַן לָהֶם
 שַׁבָּת שֶׁהִיא קִדְּשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמְנוּחָה
 מֵהַכֹּל, וְחֲדוּהָ שֶׁל הַכֹּל, וְשִׁקוּלָהּ שַׁבָּת כְּנֶגֶד
 כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאֵלּוּ שְׁמַר
 אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

קיום השבת כמו קיום כל התורה (ח"ב צ"ב, א)
זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שמות כ)
דָּא אִיהוּ רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא.
 וּבְגִין דְּבַהֲאֵי בְרִית קְיָיִמִין כָּל מְקוֹרִין
 דְּשִׁיפֵי גּוֹפָא, וְאִיהוּ כָּלֵל כְּלָא. כְּגוֹנָא
 דָּא, שַׁבָּת אִיהוּ כְּלָלָא דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל
 רְזִין דְּאוֹרֵייתָא בִּיהַ תְּלִיין, וְקִיּוּמָא
 דְּשַׁבָּת, כְּקִיּוּמָא דְּכָל אוֹרֵייתָא, מְאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
יְיָ יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שמות יד)
רַבִּי אַבָּא פְּתַח (ישעיה נח) **אִם תִּשְׁיֵב**
מִשַּׁבָּת רַגְלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי.
 וְכַאֲשֶׁר אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
 אֲתַרְעֵי בַּהוֹן, לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ, מִכָּל שְׂאֵר
 עַמֵּין דְּעֵלְמָא, וּמַגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלַהוֹן,
 קָרִיב לוֹן לְגַבִּיָּה, וְיַהֲב לוֹן אוֹרֵייתָא,
 וְיַהֲב לוֹן שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר
 יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּלֵא, וְחֲדוּהָ דְּכָלֵא,
 וְשִׁקִּיל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כְּלָא, וּמְאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ב'

פְּרָשִׁיּוֹת

נח - תזריע מצורע

הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה

כּוֹלֵה וּמְרַבֵּה הַקְּדוּשָׁה וּמְקַיֵּם

אֶת הַשְּׂכִינָה

פרק ב'

- זָכוֹן הַשַּׁבָּת לַה
- שַׁבָּת הִיא הַכֹּל לַה
- וְהַכֹּל נִקְרָא שַׁבָּת לַה
- סְעוּדַת הַלַּיְלָה חֲמוּצָה לַה
- מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה לוֹ
- סְעוּדַת שַׁבָּת לוֹ
- הוֹסֵפָה מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ לוֹ
- אִם מְלֵאָה זֶה חֲרָבָה זֶה לוֹ
- גְּבִירָה קְדוּשָׁה לָז
- הַשְּׂפִיחָה הַרְעָה לָז
- צֵעַר הַשְּׂכִינָה לָז
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה לַח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפנים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפנים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: זפנים קמא-קצח.

זכרון השבת (ח"ב צ"ב, א)

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דנייהא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדכר למלכא, אצטריד לברכא ליה, מאן דאדכר שבת, צריד לקדשא ליה והא אתמר.

שבת היא הכל

זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנוקבא. (וידא בלא פרוזא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כלא.

והכל נקרא שבת

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרין שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא שבת. וכל חד, כד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, כלהו אתיין וזמינין בהדיה.

סעודת הלילה חמורה

כד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתממר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשד עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא)

זכרון השבת

מצוה כ"ד - להיות זכור את יום השבת, כמו שנקאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת, הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא כלל של התורה. ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריד לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריד לברך אותה, והרי נתבאר.

שבת היא הכל

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנקבה. (וזה בלי פרוז) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלוייה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

והכל נקרא שבת

שלש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה. וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת כשהיא שולטת, לוקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו.

סעודת הלילה חמורה

כשבא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שזה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמורה מביום (כמו של היום).

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
בְּשֵׁבֶת היום, מזמין עמו את שְׁתֵי הָאֲחֵרוֹת
 הָלָלוּ - דְּרָגָה עֲלִיוֹנָה וְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה, זו
 שְׁמַאִירָה לֵה זֹזוּ שְׁנֵאוֹרָה מִמֶּנָּה, וְכָלֵן כְּאֲחַת
 נִקְרְאוֹת שֶׁבֶת, וְשׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם שֶׁבֶת. וְשֵׁלֶשׁ
 הַדְּרָגוֹת הָלָלוּ הֵן כֶּלֶל וְסוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה,
 תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב, נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שֶׁבֶת, שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

סְעוּדַת שֶׁבֶת

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה:
 אֶחָד - נְטִילַת יָדַים. שְׁנֵי - לְתַקֵּן שְׁתֵּי כְּפָרוֹת
 לְשֶׁבֶת. שְׁלִישִׁי - לֶאֱכֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת,
 וְלְהוֹסִיף מֵחַל עַל הַקֶּדֶשׁ. רְבִיעִי - לְהֵאִיר
 אֶת הַשְּׁלֶחַן בְּנֵר, כְּמוֹ שְׁבִאֲרוּהָ, שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן
 וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף הַסֵּבֶה, כְּמוֹ שְׁבִאֲרוּהָ,
 הַסֵּבֶה - אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 קֶדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּבְמִשְׁקֵיו, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו,
 בֵּין בְּהַסְבָּתוֹ, שְׁצְרִיף לְהִתְקִין לוֹ מִסְבֵּה יָפָה,
 בְּכֶמֶה כְּרִים וּכְסוּתוֹת מְרַקְמִים מְכֹל שֵׁישׁ
 בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ שְׁמִתְקִין חֶפֶה לְכֹלָה, **שְׁשֶׁבֶת**
 הִיא מְלָכָה, וְהִיא כֹּלָה. וְלָכֵן הָיוּ יוֹצְאִים בְּעֲלֵי
 הַמִּשְׁנָה עָרַב שֶׁבֶת לְקַדֵּם אֶת הָאוֹרְחַת,
 וְהָיוּ אוֹמְרִים: בָּאֵי כֹלָה, בָּאֵי כֹלָה. וְצְרִיכִים
 לְעוֹרֵר שִׁירָה וְחִדּוּהָ לְשֶׁלֶחַן אֶלְיָה.

אם מלאה זו חרבה זו

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֵׁישׁ סוּד אַחַר. כְּמוֹ שְׁצְרִיף
 לְקַבֵּל אֶת גְּבִירְתָּהּ בְּכֶמֶה אוֹרוֹת שֶׁל גֵּרוֹת

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
כִּד אֶתִי יִמָּא, זְמִין בְּהִדְיָה לְתַרְיִן אֶלְיִן
 אַחֲרֵינִין, דְּרָגָא עֲלָאָה וְדְרָגָא תַּתָּאָה,
 דָּא דְאִנְהִיר לֵיה, וְדָא דְאִתְנַהִיר מִנֵּיה.
 וְכֹלָא כְּחֵדָא אֶקְרִי שֶׁבֶת, וְשֵׁלְטִין בְּיוֹמָא
 דְּשֶׁבֶת. וְאֶלְיִן תַּלְת דְּרָגִין, אֵינּוֹן כֶּלְלָא
 וְרִזָּא דְכָל אוֹרִייתָא, תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב,
 נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מָאן דְּנְטִיר שֶׁבֶת, נְטִיר
 אוֹרִייתָא כֻּלָּא.

סְעוּדַת שֶׁבֶת (ח"ג ע"ב, ב ר"מ)

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לְמַעַבַּד
 בְּסְעוּדָתָא. חָד, נְטִילַת יָדַים.
 תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשֶׁבֶת.
 תְּלִיתָאָה, לְמִיכַל תַּלְת סְעוּדָתִין,
 וְלְאוֹסְפָא מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ. רְבִיעִיאָה,
 לְאִנְהִירָא פְתוּרָא בְּשִׁרְגָא. כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ,
 שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן, וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף
 הַסֵּבֶה, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ הַסֵּבֶה אֶחָד מְבָרֵךְ
 לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ, בֵּין
 בְּמֵאֲכָלְיוֹ, וּבְמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו, בֵּין
 בְּהַסְבָּתֵיהּ. דְּצְרִיף לְתַקְנָא לֵיה מִסְבֵּה
 שְׁפִירָא, בְּכֶמֶה כְּרִים וּכְסוּתוֹת מְרַקְמִין,
 מְכֹל דְאִית בְּבֵיתֵיהּ, כְּמָאן דְתַקִּין חוּפָה
 לְכֹלָה. דְּשֶׁבֶתָא אִיהִי מְלָכָתָא, וְאִיהִי
 כֹּלָה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפְקִי מֵאֲרִי מִתְנִיתִין
 עָרַב שֶׁבֶת לְאֶקְדְמוּתֵיהּ לְאֶרְחָא, וְהוּוּ
 אִמְרִי בָאֵי כֹלָה בָאֵי כֹלָה. וְצְרִיכִין
 לְאֶתְעָרָא שִׁירָה וְחִדּוּהָ לְפְתוּרָה לְגַבְהָ.

אם מלאה זו חרבה זו

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאִית רִזָּא אַחֲרָא. כְּגוּוּנָא
 דְּצְרִיף לְקַבֵּל גְּבִירְתָּהּ, בְּכֶמֶה

שבת, ובכמה ענוגים ולבושים יפים, ובית מתקן בכמה כלים של תקווה, בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובזאת החידה והתקווה גורמים שנשארת שפחה רעה בחשוף, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושים שחורים פאלמנה. שאם מלאה זו - חרבה זו.

נהרין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד. ובהאי חידה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד. בלבושין אוכמין כארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

גבירה קדושה

יצר טוב גבירה קדושה, מלכות הקדש שיוצרת בשבת, כלולה מעשר ספירות, מעטרות בשבעה שמות שאינם נמחקים, בכמה מרפבות של חיות ובכמה חילות ומחנות. והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות, ונשא יצר הרע, השפחה הרעה בחשוף, פאלמנה בלי בעלה, בלי מרפבות.

גבירה קדושה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירין. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרפבות דחיוון. ובכמה חילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרפבות.

השפחה הרעה

ואלה שנאמר עליהם, למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צוית, היא עבודה של השפחה הרעה, ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי, מה היו עושים אלה? היו לוקחים לבושים שחורים, ומחשיכים את האורות, ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה, כי (קהלת ז) גם [את] זה לעמת זה עשה האלהים.

השפחה הרעה

ואלין דאתמר עליהו, למזבחין ולמקטריין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטא בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הו אלין עבדין. הו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהרין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

צער השכינה

אחר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, נאמר בשכינה האם הקדושה, (איכה א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה פאלמנה, ומכבים בליל תשעה באב אורות ונרות, ועושים הספד ויושבים כמו אבלים,

צער השכינה

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישבה כדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין בליל תשעה באב נהרין ושרגין, ועבדין

הספד, ויתבין באבלים לאשתתפא בדותקא דשכינתא. בגין דאינון גרמו לה כל ההוא תבירו.

להשתתף בצער השכינה, משום שהם גרמו לה כל אותו השבר.

חלקים נבחרים מדרשה יום הקדוש תשע"א
מב"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בבית המדרש עטרת ישעיה האלמין
בית שמש

א

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריא = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יחיה חיים טובים ומאושרים" [הכל רק על ידי למוזד הזהר הקדוש].

ועת צרה = 771 היא ליעקב ומנונה יושע. הכל תלוי בנו!!!

אצלך מתגלגלים יהלומים, תזהר שלא תחשב שזה זכותי. באמריקה אומרים זמן זה כסף, אצלנו היהודים אומרים זמן זה חיים! אבל אף אחד לא ידע כמה באמת שווה הזמן שלו! ואיך אפשר להפך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה, וזה רק במשגי העולם הזה, (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח, עין לא ראתה אלקים וזאתר יעשה למחפה לו), עכשו תדע שכל דקה שווה לך יותר ממיליון וחצי שנה, ולא תבוזו אף רגע, מי משגע חסר דעה, שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה, רוצה עורך דין מפרסם ומצליח צמוד אליך? רופא ממוחה שדואג שלא תהיה חולה, שיתלנה אליך בכל שעות היממה? ברכה מבטחת לבנים צדיקים, ונחת מהצאצאים? מזל טוב ומצלח כל ימי חייך? חיים ארכים טובים ומתקנים? שפע ברכה והצלחה בכל הענינים? מעתה כל יהודי יכול לזכות ולזכות!!!

א. נדפס בעלון "אור הזהר" מס' 33 תשרי תשע"א, ובספר "חבל על כל רגע", ובספר "זהרי תשע"א, ועוד חדושים נפלאים).
הזהר" (זה יצא לאור בהרבה הוספות חדשות וגם ישנות, המושך בעמוד מד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ג'

פְּרָשִׁיּוֹת

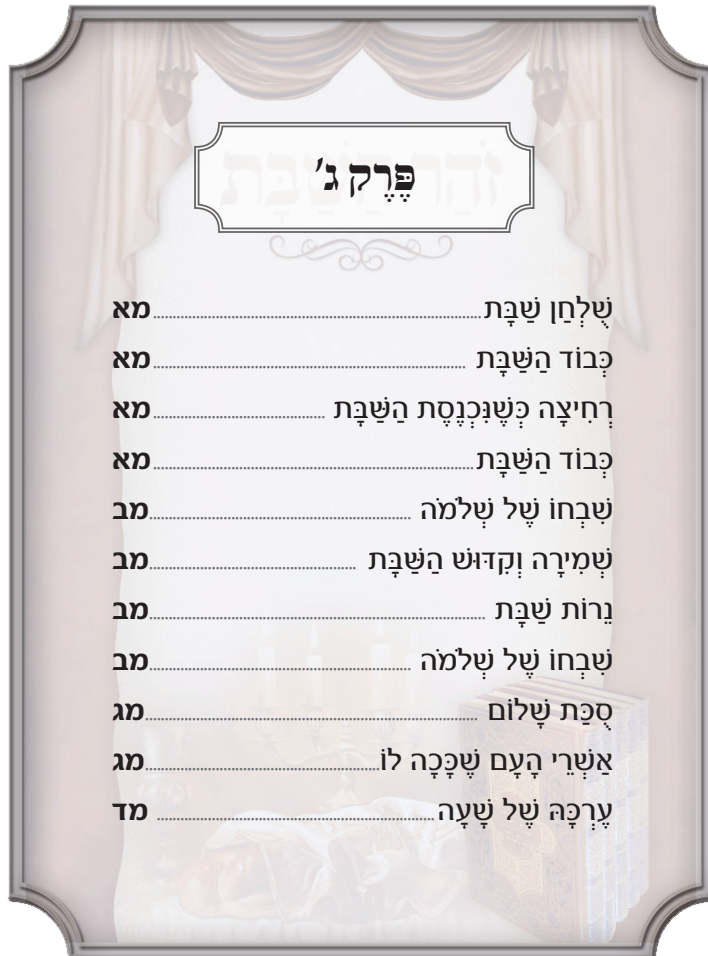
לְ: לְ: - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

כְּבוֹד שַׁבָּת, רְחִיצָה, מְלַבְּוֹשִׁים

וְהַדְּלָקַת נֵרוֹת

**זֵהָר הַשַּׁבָּת
פֶּרֶק ג'**

מא שְׁלַחַן שַׁבָּת

מא כְּבוֹד הַשַּׁבָּת

מא רְחִיצָה כְּשֶׁנִּכְנָסֶת הַשַּׁבָּת

מא כְּבוֹד הַשַּׁבָּת

מב שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה

מב שְׂמִירָה וְקִדּוּשׁ הַשַּׁבָּת

מב גְּרוֹת שַׁבָּת

מב שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה

מג סִכַּת שְׁלוֹם

מג אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ

מד עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעָה

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפנים כז-פז.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפנים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: זפנים קמא-קצח.

שלחן שבת

חמשאָה, כּוּס דּוּיכּלוּ. שְׁתִּיתָאָה, לְמַהּוּי עַל פְּתוּרָא מְלֵי דְאוּרְיִיתָא. שְׂבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין דְעֵנִיִּים יִיתוּן עַל פְּתוּרִיָּה. תְּמִינָאָה, נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעָאָה, בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירָאָה, כּוּס דְבִרְכָּה. וְצִרְיָד לְאַחְזָרָא עֲלֵייהוּ, וּלְתַקְנָא לֹון בְּרָזָא קְדִישָׁא, דְּאִיהִי כְּלוּלָה מִעֲשֶׂר סְפִירָאן, וְאִיהִי פְתוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. וּבְגִין כִּד אֹוקְמוּהּ רַבְנָן, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

שלחן שבת

חמישי - כּוּס שֶׁל וַיְכַלּוּ. שְׁשִׁי - לְהִיּוֹת עַל הַשְּׁלַחַן דְּבִרֵי תוֹרָה. שְׁבִיעִי - לְהַאַרִיף עַל הַשְּׁלַחַן כְּדֵי שְׁעֲנִיִּים יָבֹאוּ לְשִׁלְחָנוּ. שְׂמִינִי - נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעִי - בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירִי - כּוּס שֶׁל בְּרָכָה. וְצִרְיָד לְחַזֵּר עֲלֵיהֶם וּלְתַקְנֵם בְּסוּד קְדוּשָׁה, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִעֲשֶׂר סְפִירוֹת, וְהוּא הַשְּׁלַחַן שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְּרוּף הוּא מִצַּד הַגְּבוּרָה, וְלָכוּן פְּרִשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

כבוד השבת (תקוני זהר פ"ה, א)

טחול עֲלֵה אֲתָמֵר (שמות ג' ה) שֶׁל נְעֻלִיד מִעַל רַגְלִיד, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שְׁבַת, וְעֲלֵיהּ אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָּא פְּשֻׁטָּתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם (שיר ה' ג), וּבְגִין דָּא צִרְיָד בְּרַשׁ בְּשֻׁבְתָּ לְשִׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁין בְּשִׁרְזָא כְּמַאֲכִלִין, וְצִרְיָד לְמַהּוּי מוֹסִיף מַחֹול עַל הַקְּדִשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשֻׁבְתָּ, וְכָל הַגּוֹרַע גּוֹרַעִין לִיהּ הֵהִיא נֶפֶשׁ יִתְרָה חַס וְשְׁלוֹם.

כבוד השבת

על הַטְּחוּל נֶאֱמַר שֶׁל נְעֻלִיד מִעַל רַגְלִיד, נַעַל מְטוּנָף שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, זֶה שְׁבַת, וְעָלָיו אֲמַרְתָּ הַשְּׂכִינָה פְּשֻׁטָּתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם, וּמִשּׁוֹם זֶה צִרְיָד אָדָם בְּשֻׁבְתָּ לְשִׁנּוֹת בְּלָבוּשֵׁים, בְּגַר וּבְמַאֲכָלִים, וְצִרְיָד לְהִיּוֹת מוֹסִיף מַחֹול עַל הַקְּדִשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשֻׁבְתָּ, וְכָל הַגּוֹרַע, גּוֹרַעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה חַס וְשְׁלוֹם.

רחיצה פְּשֻׁטָּתִי הַשְּׁבַת (ח"ב ר"ד, א)

כִּד עֹאל שְׁבַתָּא, אֲצַטְרִיכוּ אֵינּוּן עֲמָא קְדִישָׁא לְאַסְחָאָה גְּרַמִּיָּהוּ מִשְׁמוּשָׁא דְחוּל, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַחּוּל, רוּחָא אַחְרָא אֲזֵלָא וְשֻׁטָּא וְשָׂרָא עַל עֲמָא. וְכִד בְּעִי בְּרַשׁ לְנַפְקָא מִן הַהוּא רוּחָא, וְלֹאֲעֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, בְּעִי לְאַסְחָאָה גְּרַמִּיָּה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיהּ הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

רחיצה פְּשֻׁטָּתִי הַשְּׁבַת

פְּשֻׁטָּתִי הַשְּׁבַת, צִרְיָכִים אוֹתוֹ עִם קְדוּשָׁה לְרַחֵץ עֲצָמָם מִשְׁמוּשׁ הַחַל. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁבַחַל רוּחַ אַחְרַת הוֹלְכַת וּמְשׁוּטָּטַת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם, וּכְשֶׁרוּצָה אָדָם לְצַאת מֵאוֹתָהּ רוּחַ וְלֹאֲפַנֵּס בְּרוּחַ אַחְרַת קְדוּשָׁה עֲלִיוָנָה, צִרְיָד לְרַחֵץ עֲצָמוֹ כְּדֵי לְהַשְׁרֹת עָלָיו אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוָנָה קְדוּשָׁה.

שִׁבְחוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה (ח"א ר"ן, א)

בַּיּוֹן דְּאַסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שִׁבַּח וְאַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפֶר
וְגו'. וְעַל דָּא שְׁלֹמֹה לֹא אֶצְטְרִיד לְנַגְנָא
כְּדוֹד, אֲלֵא שִׁירְתָּא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי
דְּעוֹתְרָא, דְּהוּא נִהִירוּ וְרַחֲמֵי דְּכָל
תְּשַׁבְּחָן דְּעֵלְמָא בִּיהּ הוּו, תּוֹשַׁבְּחָתָא
דְּמַטְרוֹנִיתָא כְּדִ יִתְבָּא בְּכַרְסֵיִיא לְקַבְּלֵיהּ
דְּמִלְכָּא קָאמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת (ח"א י"ד, א)

פְּקוּדָא אַרְבִּיסֵר לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא,
דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּנִיחָא מְכָל עוֹבְדֵי
בְּרַאשִׁית. הֵכָא כְּלִילָן תְּרִין פְּקוּדִין. חַד
נְטִירָא דְּיוֹם הַשַּׁבָּת. וְחַד לְקַדְשָׁא הַהוּא
יוֹמָא בְּקְדוּשֵׁיהּ. לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
כְּמָא דְּאַדְכְּרַנָּא וְאַתְעַרְנָא עֲלֵיהוּ דְּאִיהוּ
יוֹמָא דְּנִיחָא לְעֵלְמִין. וְכָל עֲבִידָן בִּיהּ
אַשְׁתַּכְּלָלוּ וְאַתְעַבִּידוּ עַד דְּאַתְקַדְּשׁ
יוֹמָא. בַּיּוֹן דְּאַתְקַדְּשׁ יוֹמָא אֲשַׁתְּאַר
בְּרִיאָה דְּרוּחִין דְּלֹא אַתְבְּרִי לֹון גּוֹפָא.
וְכִי לֹא הָוֵה יָדַע קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא
לְאַעֲכָבָא לְקַדְשָׁא יוֹמָא עַד דִּיתְבְּרוּן
גּוֹפִין דְּנִהְי רֹוחִין. אֲלֵא אֵילְנָא דְּרַעַת
טוֹב וְרַע אַתְעַר הַהוּא סְטִרָא אַחְרָא
דְּרַע וְכַעַא לְאַתְתַּקְפָּא בְּעֵלְמָא וְאַתְפְּרִשוּ
כְּמָה רֹוחִין בְּכַמְהָ זַיְיָנִין לְאַתְתַּקְפָּא
בְּעֵלְמָא בְּגּוֹפִין.

נְרוֹת שַׁבָּת (ח"ב קס"ו, א)

אַשְׁנֵנָה אַבְתְּרִיהּ, וְחָמָא בְּרַתִּיהּ
דְּאוּשְׁפִּיזָא קִימַת אַבְתְּרִיָּהּ.
אָמַר כִּי גַר מְצוּנָה, מָאִי גַר. דָּא גַר דְּאִיהִי
מְצוּנָה דְּנִשְׁיָן וְכִיָּין בִּיהּ, וְאִיהִי גַר דְּשַׁבָּת.
דְּאַף עַל גַּב דְּנִשְׁיָן לֹא זָכָאן בְּאוּרִיָּיתָא.
הָא גּוֹבְרִין זְכִיין בְּאוּרִיָּיתָא, וְנִהְרִין לְהֵאִי

שִׁבְחוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה

בַּיּוֹן שֶׁהִסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שִׁבַּח וְהִכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְגו'. וְעַל
זֶה שְׁלֹמֹה לֹא הִצְטַרֵּף לְנַגֵּן כְּמוֹ דָּוִד, אֲלֵא
שִׁירָה שֶׁהִיא אֲהָבָה שֶׁל עֶשֶׂר, שֶׁהִיא אוֹר
וְאֲהָבָה שֶׁכָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הֵיוּ
בְּה, הַשִּׁבְח שֶׁל הַגְּבִירָה כְּשִׁיּוֹשֶׁבֶת בְּפֶסֶא
כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ הוּא אָמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת

מְצוּה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה - לְשִׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת,
שֶׁהוּא יוֹם הַמְּנוּחָה מְכָל מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית.
כְּאֵן כְּלוּלוֹת שְׁתֵּי מְצוּוֹת - אַחַת שְׁמִירַת יוֹם
הַשַּׁבָּת, וְאַחַת לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּקְדוּשׁוֹ.
לְשִׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁהִזְכַּרְנוּ וְהִעֲרַנּוּ
עָלֵינוּ, שֶׁהוּא יוֹם שֶׁל מְנוּחָה לְעוֹלָמוֹת, וְכָל
הַמַּעֲשִׂים נִשְׁתַּכְּלָלוּ בּוֹ וְנַעֲשׂוּ עַד שֶׁהִתְקַדְּשׁ
הַיּוֹם. בַּיּוֹן שֶׁהִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם, נִשְׁאַרָה בְּרִיאָה
שֶׁל רוּחוֹת שְׁלֹא נִבְרָאוּ לָהֶם גּוֹפּוֹת. וְכִי לֹא
יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַכֵּב לְקַדֵּשׁ אֶת
הַיּוֹם עַד שִׁיבְרָאוּ גּוֹפּוֹת לְרוּחוֹת הַקְּלוּ?
אֲלֵא עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע עוֹרָר אֶת אוֹתוֹ
הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל הָרַע וְרָצָה לְהִתְחַזֵּק בְּעוֹלָם,
וְנִפְרְדּוּ כְּמָה רוּחוֹת בְּכַמְהָ מִיָּנִים לְהִתְחַזֵּק
בְּעוֹלָם בְּגּוֹפּוֹת.

נְרוֹת שַׁבָּת

הִסְתַּכַּל לְאַחוּרֵי וְרָאָה אֶת בֵּית הַמֶּאֲרַחַ
עוֹמְדָת מֵאַחֲרֵיהֶם. אָמַר, כִּי גַר מְצוּנָה, מֵ הָ
זֶה גַר? זֶה הַגַּר שֶׁהִיא מְצוּנָה שְׁנַיִם זֹכוֹת
בָּהּ, וְהִיא גַר שַׁבָּת. שְׂאָף עַל גַּב שְׁנַיִם לֹא
זֹכוֹת בַּתּוֹרָה, הַרִי הַגְּבָרִים זֹכוִים בַּתּוֹרָה
וּמֵאִירִים אֶת הַגַּר הַזֶּה שֶׁהַנְּשִׂים מִתְקַנּוֹת

במצוה הזו. הנשים בתקונו של הַנֵּר הַזֶּה - והגברים בתורה להאיר לַנֵּר הַזֶּה, תקונו המצוה שהנשים התחייבו בהם.

שְׂמֵעָה אותה אִשָּׁה וּבְכָתָה. בין כָּךְ קָם אָבִי הָאִשָּׁה שֶׁהָיָה שָׁם וּנְכַנְס בִּינֵיהֶם, וְרָאָה אֶת בְּתוּ עוֹמְדַת מֵאַחֲרֵיהֶם וּבֹכָה. שָׁאַל אוֹתָהּ אָבִיָּה, וְהִיא סָחָה לוֹ (רַבִּי אֲבָא) אֶת הַמַּעֲשֵׂה. הִתְחִיל אָבִי הָאִשָּׁה אִף הוּא לְבָכוֹת. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אוֹלַי חֲתַנְךָ בַּעֲלָהּ שֶׁל בְּתָךְ לֹא זָכָה בְּתוֹרָה?

סַכַּת שְׁלוֹם

נֵר שֶׁל שַׁבַּת נִתָּן לְהַדְלִיקָה לְנִשּׁוֹת הָעָם הַקְּדוֹשִׁים. וְהָרִי אָמְרוּ הַחֲבֵרִים, שֶׁהִיא כְּבָתָה גֵּרוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהַחֲשִׁיכָה אוֹתוֹ וְכוּ', וְיָפָה. אֲבָל סוּד הַדָּבָר - סַכַּת שְׁלוֹם זוֹ הִיא גְּבִירַת הָעוֹלָם, וּנְשִׁמוֹת שֶׁהֵם גְּרוֹת עֲלֵיוֹנִים בַּהֵם שׁוֹרוֹת. וְעַל זֶה הַגְּבִירָה צְרִיכָה לְהַדְלִיק, שֶׁהָרִי בְּמִקוּמָה נֶאֱחָזֵת וְעוֹשָׂה מַעֲשֵׂה.

וְאִשָּׁה צְרִיכָה בְּחֻדוֹת הַלֵּב וְרִצּוֹן לְהַדְלִיק גֵּר שַׁבַּת, שֶׁהָרִי כְּבוֹד עֲלִיוֹן הוּא לָהּ, וּזְכוּת גְּדוּלָּה לְעֲצָמָה לְזָכוֹת לְבָנִים קְדוֹשִׁים שֶׁיְהִיוּ גֵּר הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבִירָאָה וְיִרְבוּ שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ, וְנוֹתְנַת לְבַעֲלָהּ חַיִּים אֲרָכִים. לָכֵן צְרִיכָה לְהַזְהֵר בָּהּ.

אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ

בֵּא רְאָה, שַׁבַּת לִלְלָה וַיּוֹם, זְכוֹר וְשִׁמּוֹר הוּא כְּאֶחָד, וְעַל זֶה כְּתוּב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ, וְכָתוּב שִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת. זְכוֹר לְזָכֵר, שִׁמּוֹר לְנִקְבָּה, וְהַכֵּל אֶחָד. אֲשֶׁרֵי הֵם

שֶׁרָגָא, דְּנִשּׁוֹן מִתְתַקֵּן בְּהֵאֵי מִצְוָה. נִשּׁוֹן בְּתַקוּנָא דְהֵאֵי נֵר. גּוֹבְרִין בְּאוֹרֵייתָא, לְאַנְהָרָא לְהֵאֵי נֵר, תַּקוּנָא דְמִצְוָה דְנִשּׁוֹן אֲתַחֲיִיבוּ בָהּ.

שְׂמֵעָת הִיא אֲתַתָּא וּבְכָתָא, אֲדִהֲכִי קָם אָבוּהָ דְאֲתַתָּא, דְהָוָה תַּמָּן, וְעָאֵל בִּינֵיהוֹ, וְהָמָא כְּרַתִּיהָ קִיַּיְמַת אֲכַתְרֵיהוֹ וּבְכָתָא, שְׂאִיל לָהּ אָבוּהָ. סַחַת לִיהָ (רַבִּי אֲבָא) עוּבְדָא. שְׂאִירֵי אָבוּהָ דְאֲתַתָּא אוּף אִיהוּ וּבְכָה. אָמַר לִיהָ רַבִּי יוֹסִי, דִּילְמָא חֲתַנְךָ בַּעֲלָהּ דְבְּרַתִּיךָ, לֹא זָכָה בְּאוֹרֵייתָא.

סַכַּת שְׁלוֹם (ח"א מ"ח, ב)

נֵר שֶׁל שַׁבַּת לְנִשְׁי עָמָא קְדִישָׁא אֲתִיְהִיבַת לְאֲדַלְקָא, וְחֲבֵרֵיִיא הָא אָמְרוּ דְאִיהִי כְּבָתָה בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא וְאֲחֻשִׁיכַת לִיהָ כּוֹ וְשִׁפִּיר. אֲבָל רוּא דְמַלְתָּה. הֵיא סַכַּת שְׁלוֹם מִטְרוּנֵייתָא דְעֲלָמָא הִיא וְנִשְׁמַתִּין דְאֲנָוִן בּוֹצִינָא עֲלָאָה בָּהּ שְׁרִיין. וְעַל דָּא מִטְרוּנֵייתָא כְּעִיָּא לְאֲדַלְקָא, דְהָא בְּדוּכְתָהָא אֲתַאֲחַדַת וְעַבְדַת עוּבְדָא.

וְאֲתַתָּא בְּעִיָּא בְּחֻדוֹה דְלֵבָא וְרַעוּתָא לְאֲדַלְקָא בּוֹצִינָא דְשַׁבַּת, דְהָא יִקְרָא עֲלָאָה הִיא לָהּ וְזָכוּ רַב לְגִרְמָה לְמַזְכֵּי לְבָנִין קְדִישִׁין דִּיהוֹן בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא בְּאוֹרֵייתָא וּבְדַחֲלֵתָא, וַיִּסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא, וַיְהִיבַת לְבַעֲלָהּ אוּרְכָא דְחִיין, בְּגִין כְּךָ בְּעִיָּא לְאֲזַדְהָרָא בָּהּ.

אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ

תָּא חֲזִי, שַׁבַּת לִילִיא וַיּוֹמָא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר אִיהוּ כְּחֻדָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ וְכָתִיב שִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת, זְכוֹר לְדְכּוֹרָא שִׁמּוֹר לְנוֹקְבָא

וְכֹלֵא חַד. וְכַאֲיֵן אֲנֹן יִשְׂרָאֵל חוֹלְקִיָּה
 דְּקֻדְשָׁא בְּרִידָה הוּא עֲדֻבִּיָּה וְאַחְסֻנְתִּיָּה
 עֲלִיָּהּ הוּא כְּתִיב, (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעָם
 שְׂכַכָּה לֹו אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂנִי אֱלֻקִּיו.

המשך "עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד לח

ב

הַנְּחֻמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתָּת צוֹפִים

לֹא חֶרֶב הָעוֹלָם, אֲלֵא בְּשִׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלֹא חֶרְבָּה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה,
 וְכָל הַצְּרוֹת הַבְּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינֶן אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁנֵאמֹר (מִיכָה פֶּרֶק א' פְּסוּק
 ה'): "בְּפִשַׁע יַעֲקֹב כָּל זֹאת...". (אֵלֵהוּ וּזְשָׂא פ"א, מְחֻזַּק בְּרָכָה אוֹת ה') וְעַל כֵּן צְרִיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל
 מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כַחוֹ, לְצוּד הַזְּמַן מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעֲסֹק בּוֹ בַתּוֹרָה, בְּכָל מָה שְׂאֵפְשֹׁר לוֹ,
 כְּמוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת מְזוֹטוֹ שֶׁל יָם, וְכִמוֹ שְׂכַתּוּב (תהלים פֶּרֶק י"ט, י"א) "הַנְּחֻמְדִּים
 מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתָּת צוֹפִים" (פ' הַחַיִּים סִימֹן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֻכָּה שֶׁל שִׁעָה

בּוֹאוֹ חֲשַׁבּוֹן!!! - מָה שִׁיְהוּדִי אֶחָד יְכוֹל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזֵּהר בֵּין בִּימוֹת הַחוּל וּבֵין
 בְּשֶׁבֶת קֻדְשׁ.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוֹ בְּשֶׁבֶחָהּ וְעֲרֻכָּהּ שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת בְּשֶׁבֶתוֹת עַל פְּנֵי זֹו הַנְּלֻמְדָת בִּימוֹת הַחוּל,
 כְּלִשׁוֹן הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ (סוֹף פֶּרֶשֶׁת "שְׁלַח לָר"), זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוֹן דְּכָל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
 בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מְשַׁאֵר יוֹמִין".

מְרַנָּא הַרִּי"ח הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חִי" (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנֵיָה) כְּתִב, וְזֵה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבוּ הַמְּקַבְּלִים
 ז"ל, דְּגָדוּל פַּעַל הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת אֲלֵף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק
 הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל, עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מְאֹמֵר חַז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה אֲלֵף שְׁנַיִם, שְׁנֵאמֹר
 "כִּי אֲלֵף שְׁנַיִם בְּעֵינֵיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל" וגו', וְשֶׁבֶת קוּדְשׁ הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא, זֹאת אוֹמְרָת, כְּיוֹמוֹ
 שֶׁל הַקְּב"ה. אִם כֵּן בְּשֶׁבֶת קוּדְשׁ הַכֹּל בְּעֶרְףָּ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁנִי"ת וְיִתְעַלָּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל
 פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשֶׁבֶת קוּדְשׁ עוֹלָה אֲלֵף יְדוֹת לְעֶרְףָּ יְמֵי הַחוּל (מְצָא חוֹן בְּמִדְּבָר).

המשך בעמוד נב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ד'

פְּרָשִׁיּוֹת

וּיְרָא - אָמֹר

יְחִוֵּד הָעֶלְיוֹן, מִתְנַת הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ד'

- מז.....שְׁלֹשַׁת סְעוּדוֹת הַשַּׁבָּת
- מז.....הָאֶרֶת הַשְּׁלֶחָן
- מז.....בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
- מח.....סוּד שֶׁל אֶחָד
- מח.....יְחוּד הַשַּׁבָּת
- מח.....הַשַּׁבָּת וּפְרֻדָּה מִצַּד הָאֲחֵר
- מח.....הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל מַעֲלָה תְּלִיָּה בְּהֲתַעֲוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
- מט.....בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מִתְּגַדְּלֵת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטְרֵת בְּעִטְרוֹתֶיהָ
- מט.....מִתְּנָה טוֹבָה
- נ.....בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת
- נ.....הַתַּעֲוֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- נ.....הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם
- נא.....בְּרִכַּת יִשְׂרָאֵל
- נא.....פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל
- לח.....עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שלוש סעודות השבת (ח"ג רע"ג א ר"מ)
 תְּלִיתָא לְמִיכַל שְׁלֹשָׁה סְעוּדָתִין
 בְּשַׁבָּת, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵי
 דְּמִתְנִיתִין, דְּאָמַר חַד מִיְנֵיהוּ, יְהֵא חֲלָקִי
 עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, דְּאִינוּן
 שְׁלִימוֹ דְּשַׁבַּע בְּרַכָּאן דְּצִלוּתָא, לְאַשְׁלָמָא
 כְּהוּן לְעֶשֶׂר. וְרָזָא דְעֵנְג, (בראשית ב) וְנָהַר
 יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וּמֵאֵן דְּלֵא
 מְקִיִּים לוֹן, וְאִית לִיה רְשׁוֹ לְקִימָן,
 אַתְּהֵפֵד לִיה לְנַגַּע צְרַעַת. וּבְגִין דְּלֵא יִיתִי
 לְהֵאֵי, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, לוֹו עָלֵי
 וְאֵנִי פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל יְיָ.

שלוש סעודות השבת
 תְּלִיתָי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, כְּפִי
 שְׁבַארוּהָ רַבּוּתֵינוּ שֶׁל הַמְּשֻׁנָּה, שְׁאָמַר אֶחָד
 מֵהֵם: יְהֵא חֲלָקִי עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת
 בְּשַׁבָּת. שְׁהוּן שְׁלֵמוֹת שֶׁל שַׁבַּע בְּרָכוֹת שֶׁל
 הַתְּפִלָּה, לְהַשְׁלִים בָּהוּן לְעֶשֶׂר. וְהַסּוּד שֶׁל
 עֵנְג - (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֶּן. וּמִי שֶׁלֵּא מְקִיִּים אוֹתוֹן וְיֵשׁ לוֹ רְשׁוֹת
 לְקִימָן, הוֹפֵךְ לוֹ לְנַגַּע צְרַעַת. וּכְדִי שֶׁלֵּא יְבֵא
 לְזָה, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לוֹו עָלֵי וְאֵנִי
 פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל ה'.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵאָה, לְאַנְהָרָא פְּתוּרָא בְּמִנְרַתָּא.
 כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָיִן,
 שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, מְנַרְהָ בְּדָרוּם, דְּפְתוּרָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא הַכִּי צְרִיכָא לְמַהוּ.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵי - לְהֵאִיר שְׁלַחן בְּמִנְרָה, כְּמוֹ
 שְׁבַארוּהָ הַקְּדָמוֹנִים, שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, מְנַרְהָ
 בְּדָרוּם. שְׁשְׁלַחְנוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כִּף צְרִיף לְהִיּוֹת.

בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ח"ב פ"ט, א)

קַל כְּרוֹזָא נְפִיק, אַתְּעֵרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין,
 אַתְּעֵרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאַתְבַּחַר
 לְעִילָא וְתַתָּא. אַתְּעֵרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת
 מְאִירִכּוּן. אַתְּעֵרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימַתָּא.
 אַזְדְּמְנוּ בְּתַלַּת חֲדוּוֹן, דְּתַלַּת אַבְהוֹן.
 אַזְדְּמְנוּ לְקַדְמוֹת מְחִימְנוֹתָא, דְּחֲדוּוּהָ
 דְּכָל חֲדוּתָא. זְכָאָה הוּלְקִכּוּן, יִשְׂרָאֵל
 קְדִישֵׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי. דָּא
 הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מְכַל עַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

קוֹל הַפְּרוֹז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים
 עֲלִיוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעָם הַקְּדוֹשׁ שְׁנַבְחַר
 לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׂמִיחָה כְּנֶגֶד
 רַבּוֹנְכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה, הַזְדַּמְנוּ
 לְשֵׁלֶשׁ שְׂמִחוֹת שֶׁל שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ
 לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמִיחַת כָּל הַשְּׂמִחוֹת.
 אֲשַׁרִּי חֲלַקְכֶם, יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא! זוּהִי יְרֻשָׁה לְכֶם מִכָּל
 הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל
 זֶה פְּתוּב בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' יְהוּדָה, הַכִּי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא
 כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ
 וּכְתִיב (ויקרא יט) קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֲנִי יְיָ. וּכְתִיב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת
 עֵנְג לְקְדוֹשׁ יְיָ מְכוּבָד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה פְּתוּב
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ, וְכָתוּב (ויקרא יט)
 קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. וְכָתוּב (ישעיה
 נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֵנְג לְקְדוֹשׁ ה' מְכוּבָד.

סוד של אחד (ח"ב קל"ה, ב)

רְזָא דְשַׁבַּת, אִיהִי שַׁבַּת, דְּאִתְאַהֲרָא
בְּרִזָּא דְאַחַד, לְמִשְׁרֵי עֲלֵה רְזָא
דְאַחַד. צְלוּתָא דְמַעְלֵי שַׁבַּתָּא, דְהָא
אִתְאַהֲרַת כּוּרְסִיָּא יְקִירָא קְדִישָׁא, בְּרִזָּא
דְאַחַד, וְאִתְתַּקְנַת לְמִשְׁרֵי עֲלֵה מְלָכָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה.

סוד של אחד

סוד השַׁבַּת, היא שַׁבַּת שְׁנֵאֲחִזַּת בְּסוּד שֶׁל
אַחַד, לְהַשְׁרוּת עֲלֵיהָ הַסוּד שֶׁל אֶחָד. תְּפִלַּת
עֲרַב שַׁבַּת, שֶׁהֲרִי אֲז מְתִיחַד כְּפַסּא הַכְּבוֹד
הַקְּדוּשׁ בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וּמְתַקְנַת שִׁישְׁרָה
עֲלֵיהָ הַמְּלָךְ הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן.

יחוד השַׁבַּת

בְּד עֵייל שַׁבַּתָּא, אִיהִי אִתְיַחַדַּת
וְאִתְפְּרַשַׁת מְסַטְרָא אַחְרָא, וְכָל
דִּינִין מְתַעֲבְרִין מִינָה, וְאִיהִי אִשְׁתְּאַרַת
בִּיחּוּדָא דְנִהֲרִו קְדִישָׁא, וְאִתְעַטְרַת
בְּכַמְהָ עַטְרִין לְנַבִּי מְלָכָא קְדִישָׁא, וְכָל
שׁוּלְטַנֵּי רוּגְזִין וּמְאַרֵי דְדִינָא כְּלֵהוּ עַרְקִין,
(נ"א וְאִתְעַבְרוּ מִינָה) וְלִית שׁוּלְטַנּוּ אַחְרָא
בְּכְלֵהוּ עֲלִמִין. וְאַנְפָּהָא נִהֲרִין בְּנִהֲרִו
עֲלָאָה, וְאִתְעַטְרַת לְתַתָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא,
וְכְלֵהוּ מְתַעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חֲדָתִין. כְּדִין
שִׁירוּתָא דְצְלוּתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֲדוּהָ,
בְּנִהֲרִו דְאַנְפִּין, וְלוּמַר בְּרַכּוּ אֵת יְיָ
הַמְּבוֹרָךְ. אֵת יְיָ דִּיִּקְא, בְּגִין לְמַפְתַּח
לְגַבְהָ בְּבִרְכָה.

יחוד השַׁבַּת

בְּשִׁנְכְּנַסְתָּ הַשַּׁבַּת, היא מְתִיחַדַּת וְנִפְרַדַּת
מֵהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל הַדִּינִים מְעַבְרִים
מִמֶּנָּה, וְהִיא נִשְׁאַרַת בִּיחּוּד שֶׁל אִוֵּר
קְדוּשׁ, וּמְתַעַטְרַת בְּכַמְהָ עַטְרוֹת לְמְלָךְ
הַקְּדוּשׁ, וְכָל שְׁלִיטֵי הַרְגֵז וּבַעֲלֵי הַדִּין
כְּלָם בּוֹרְחִים, (וּמְעַבְרִים מִסְּפָה) וְאִין שְׁלִטוֹן
אַחַר בְּכָל הַעוֹלָמוֹת. וּפְנִיָה מְאַרִים בְּאוּר
עֲלִיוֹן, וּמְתַעַטְרַת לְמַטָּה בְּעַם הַקְּדוּשׁ, וְכָלֵם
מְתַעַטְרִים בְּנִשְׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. אֲז רְאִישִׁית
הַתְּפִלָּה, לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה, בְּפָנִים
מְאַירוֹת, וְלוּמַר בְּרַכּוּ אֵת ה' הַמְּבָרָךְ. אֵת
ה' דִּוְקָא, כְּדִי לְפַתַּח לָהּ בְּבִרְכָה.

הַשַּׁבַּת נִפְרַדָּה מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְמַפְתַּח לְגַבְהָ
בְּפִסּוּקָא דְדִינָא, כְּגוֹן וְהוּא
רְחוּם וְגו', בְּגִין דְהָא אִתְפְּרַשַׁת מְרִזָּא
דְסַטְרָא אַחְרָא, וְכָל מְאַרֵי דְדִינִין
אִתְפְּרָשוּ וְאִתְעַבְרוּ מִינָה. וּמֵאֵן דְּאִתְעַר
הָאִי לְתַתָּא, גְּרִים לְאִתְעַרָּא הַכִּי לְעִילָא.
וְכַרְסִיָּא קְדִישָׁא לֹא יְכָלָא לְאִתְעַמְרָא
בְּעַטְרָא דְקְדוּשָׁה, דְכָל זְמַנָּא דְמְתַעַרֵי
לְתַתָּא אִינוּן מְאַרִיהוּן דְדִינָא, דְהוּוּ

הַשַּׁבַּת נִפְרַדָּה מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַם הַקְּדוּשׁ לְפַתַּח אֲלֵיהָ בְּפִסּוּק שֶׁל
דִּין, כְּמוֹ וְהוּא רְחוּם וְגו', מִשּׁוּם שֶׁהֲרִי נִפְרַדָּה
מֵהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל בְּעֲלֵי הַדִּינִים נִפְרְדוּ
וְהַעֲבְרוּ מִמֶּנָּה. וְמִי שֶׁמְעוֹרֵר אֵת זֶה לְמַטָּה,
גּוֹרֵם לְעוֹרֵר כְּפֹ לְמַעְלָה, וְהַכְּפַסָּא הַקְּדוּשׁ
לֹא יְכוּל לְהַתְעַטֵּר בְּעַטְרַת קְדוּשָׁה. שֶׁכָּל
זְמַן שֶׁמְתַעוֹרְרִים לְמַטָּה אוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין
שֶׁהִיוּ מְעַבְרִים וְהִיוּ הוֹלְכִים לְהַתְחַבֵּא בְּתוֹךְ
הַנֶּקֶב שֶׁל הַעֶפֶר שֶׁל הַתְּהוֹם הַגְּדוֹל, כְּלָם

שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדחק) בהם מלהיות במנוחה.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ואל תאמר שזהו לבדו, אלא שאין התעוררות למעלה להתעורר עד שישאל מעוררים למטה, כפי שבארנו, שכתוב (תהלים 99) בפסה ליום חגנו. לא כתוב ליום חג, אלא ליום חגנו. ולכן אסור לעם הקדוש, שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה, שהם יעוררו דיו, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות מעלה ומטה כאחד.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה
כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. מתי מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה? הוי אומר, ביום השבת, שהרי אז מתחברת הפלה (הגבירה) עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם.

מתנה טובה
אלא ודאי על דמות זו של אות ה' פרשוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכשהיא שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

מתעברן והווי אזלי בלהו לאתטמרא גו נוקבא דעפרא דתהומא רבא, בלהו תייבין לאשראה בדוכתייהו ואתרחקת (ואתרחקת) בהו אתר קדישא דבעאת ניהא.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ולא תימא דדא איהו בלחודוי, אלא לית אתערותא לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי לתתא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (תהלים 99) בפסה ליום חגנו. ליום חג לא כתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעמא קדישא, דקא מתעטרן בעטרין קדישין דנשמתין, בגין לאתערא ניהא, דאינון יתערו דינא, אלא בלהו ברעו ורחימו סגי, דיתערו ברבאן עילא ותתא כחדא.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה (חלק 1 י"ב, א)
כתיב (שמות 17) זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. אימתי אתרביאת ארעא קדישא ואתעטרת בעטרהא, הוי אומר ביום השבת, דהא כדון אתחברת בלה (נ"א) מטרוניתא) במלכא, לאפקא דשאיין וברבאן לעלמא.

מתנה טובה (חלק 1 קכ"ג, ב)
אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבֵּת (חלק ג רצ"ו, א)

וְהֵינּוּ רְזָא, (שמות כ) **עַל כֵּן בְּרַדְי יוֹ אֵת**
 יוֹם הַשַּׁבֵּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. דְּהָא
 אֲשֶׁתְּכַח כִּלָּא כַּחַד גּוּפָא שְׁלִים, דְּהָא
 מְטְרוּנִיתָא אֲתַדְבַּקַת בְּמַלְכָא, וְאֲשֶׁתְּכַח
 גּוּפָא חַד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה.
 יוֹמָא.

הַתְּעוּרָוֹת הַקְּדוּשָׁה בַּיּוֹם הַשַּׁבֵּת (ד"א מ"ח, א)

תָּא חֲזוּ, כִּד אֲתַקְדֵּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי
 שַׁבְּתָא סַכַּת שְׁלוֹם שְׂרָיָא
 וְאֲתַפְרִיסַת בְּעַלְמָא. מֵאַן סַכַּת שְׁלוֹם,
דָּא שַׁבְּתָא, וְכֵל רוּחִין וְעַלְעוּלִין וְשַׁדִּין
 וְכֵל סְטָרָא דְמַסָּאבֵי כִּלְהוּ טְמִירִין וְעֵאלִין
 בְּעֵינָא דְרִיחֵיָּיא דְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא.
 דְּהָא כִּיּוֹן דָּאֲתַעַר קְדוּשָׁתָא עַל עַלְמָא,
 רוּחַ מַסָּאבָא לָא אֲתַעַר בַּהֲדִיָּה. וְדָא
 עָרִיק מַקְמִיָּה דְדָא.

הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וּבְדִין עַלְמָא בְּנִטִירוּ עֵלְאָה וְלֹא בְּעֵינִין
 לְעֵלְאָה עַל נִטִירוּ כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֵת
 עֲמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן. דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא
 דְּחוּל אֲתַתְּקֵן דְּעַלְמָא בְּעֵינֵי נִטִירוּ. אֲבָל
 בְּשַׁבְּתָא סַכַּת שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא עַל עַלְמָא
 וְאֲתַנְטִיר בְּכָל סְטָרִין. וְאֲפִילוּ חֵיִיבֵי
 גִיְהֵנָם נִטִירוּ אֲנּוּן, וְכִלָּא בְּשַׁלְמָא
 אֲשֶׁתְּכַחָא עֵלְאִין וְתַתְּאִין, וּבְגִין כִּד
 בְּקְדוּשָׁא דְיוֹמָא מְבָרְכִינֵן הַפּוּרְשׁ סַכַּת
 שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ וְעַל כָּל עֲמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל
 יְרוּשָׁלַם. אֲמַאי עַל יְרוּשָׁלַם, אֵלְא דָּא
 הִיא מְדוּרָא דְהִיא סַכָּה. וּבְעֵינָא לְזַמְנָא
 לְהִיא סַכָּה דְאֲתַפְרִיסַת עֵלְנָא וְלִמְשָׂרָא
 עֲמָנָא וְלִמְהוּי (ד"א מְגִינָא) עֵלְנָא כְּאֲמָא
 דְשַׁרְיָיא עַל בְּנִין, וּבְגִין דָּא לָא דְחֵלִין
 מִכָּל סְטָרִין, וְעַל דָּא הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם
 עֵלְיָנוּ.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבֵּת

וְזֶהוּ סוּד עַל כֵּן בְּרַדְי יוֹ אֵת יוֹם הַשַּׁבֵּת
 וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. שְׁהַרִי הַכֵּל נִמְצָא בְּגוּף אֶחָד שְׁלֵם.
 שְׁהַרִי הַמַּלְכָּה נִדְבַקַת בְּמַלְכָּה, וְנִמְצָא גּוּף
 אֶחָד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה.

הַתְּעוּרָוֹת הַקְּדוּשָׁה בַּיּוֹם הַשַּׁבֵּת

בָּא רְאֵה, כְּשִׁמְתַקְדֵּשׁ הַיּוֹם בְּעָרֵב שַׁבְּתָא,
 סַכַּת שְׁלוֹם שׁוֹרָה וְנִפְרַסַת בְּעוֹלָם. מִי זִו
סַכַּת שְׁלוֹם? זִו שַׁבְּתָא, וְכֵל רוּחוֹת וְסַעֲרוֹת
 וְשַׁדִּים וְכֵל רוּחוֹת הַטְּמָאָה, כָּלָם נְטֻמְנִים
 וְנִכְנָסִים בְּעֵין הַרְחִים שֶׁל נִקְבַת תְּהוּם רַבָּה.
 שְׁהַרִי כִּיּוֹן שִׁמְתַעוּרְרַת קְדוּשָׁה עַל הַעוֹלָם,
 רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא מְתַעוּרְרַת אֲתוּ, וְזֶה בּוֹרַח
 מִלְפָּנֵי זֶה.

הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וְאֵז הַעוֹלָם בְּשִׁמְיָרָה עֵלְיוֹנָה, וְלֹא צָרִיךְ
 לְהַתְּפַלֵּל עַל שִׁמְיָרָה כְּמוֹ שׁוֹמֵר אֵת עֲמוּ
 יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן, שְׁהַרִי זֶה הַתְּקוּן לַיּוֹם חַל
 כְּשִׁהַעוֹלָם צָרִיךְ שִׁמְיָרָה. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא נִפְרַסַת
 סַכַּת שְׁלוֹם עַל הַעוֹלָם, וְנִשְׁמָר בְּכָל הַרוּחוֹת,
 וְאֲפִילוּ רְשָׁעֵי הַגִּיְהֵנָם שְׁמוּרִים הֵם, וְהַכֵּל
 נִמְצָאִים בְּשְׁלוֹם - הַעֵלְיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים.
 וְלָכוּ בְּקְדוּשַׁת הַיּוֹם מְבָרְכִים הַפּוּרְשׁ סַכַּת
 שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ וְעַל כָּל עֲמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל
 יְרוּשָׁלַם. לָמָּה עַל יְרוּשָׁלַם? אֵלְא זֶהוּ
 מְדוּרָא שֶׁל אוֹתָהּ סַכָּה, וְצָרִיךְ לְזַמֵּן אֵת אוֹתָהּ
 סַכָּה שֶׁנִּפְרַסָּה עֵלְיָנוּ וְלִשְׁרוֹת עֲמָנוּ, לְהִיֹּת
 [מְגִנָּה] עֵלְיָנוּ כְּמוֹ אִם שִׁשׁוּרָה עַל הַבְּנִים,
 וְלָכוּ לֹא פּוֹחֲדִים מִכָּל הַרוּחוֹת, וְלָכוּ הַפּוּרְשׁ
 סַכַּת שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ.

(ח"ב קל"ה, ב)

מְבוֹרָךְ כְּמָה דַּאת אָמַר (בְּרֵאשִׁית חט) בֵּן פּוֹרֵת וְעַל דָּא, בְּרַכָּה דָא, אֶצְטְרִיכוּ כָּל עַמָּא לְבָרְכָא, וּבְמַעְלֵי שַׁבְתָּא, בְּרַעוּ דְלִבָּא, וּבְחֻדוּהוּ כְּעוּ לְמַשְׁרֵי בְּשֵׁרוּתָא בְּבָרְכָה דָא, לְאַתְבָּרְכָא הָאֵי שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא, (ז'ל"א) מַעֲמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יֵאוּת. בְּהָאֵי בְּרַכָּה.

(מְבוֹרָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מט) בֵּן פְּרִת) וְלִכְּן הַבְּרָכָה הַזֹּאת צְרִיכִים כָּל הָעָם לְבָרְךָ, וּבְעֵרֵב שַׁבַּת, בְּרִצּוֹן הַלֵּב וּבְשִׂמְחָה צְרִיף לְהַתְּחִיל בַּתְּחִלָּה בְּבָרְכָה הַזֹּאת, שֶׁתְּתַבָּרַךְ הַשַּׁבָּת הַזֹּאת שֶׁ לְעַר מִשְׁבֵּ (תְּבִלְיָה) מֵהָעָם הַקָּדוֹשׁ כְּרָאוּי בְּבָרְכָה הַזֹּאת.

ברכת ישראל

(בְּרַכּוּ) כְּשִׁמְתַּחֲלִים יִשְׂרָאֵל לְבָרְךָ, קוֹל הוֹלֵךְ בְּכָל הָרְקִיעִים, שִׁמְתַּקְדְּשִׁים בְּקִדְּשֵׁי עֶרֶב הַשַּׁבָּת: אֲשֶׁרִיכֶם הָעָם הַקָּדוֹשׁ שְׂאֲתָם מְבָרְכִים וּמְקַדְּשִׁים לְמִטָּה כְּדִי שִׁיתְּבָרְכוּ וְיִתְקַדְּשׁוּ לְמַעַלָּה כְּמָה מַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים קְדוֹשִׁים. אֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא מְבָרְכִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּרָכָה הַזֹּאת, עַד שִׁמְתַּעֲטְרִים בְּעִטְרוֹת שֶׁל נְשִׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ. אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁזָּכוּ לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְזִכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.

פריסת הקדשה על ישראל

בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְּנִים אֶת סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת אוֹרַחַת קְדוּשָׁה, וְאוֹמְרִים הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, אָז קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה יוֹרֶדֶת וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסֶּה אוֹתָם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים. וְכָל הַמִּינִים הָרְעִים מִתְּכַנְּסִים מֵהָעוֹלָם, וְיִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים תַּחַת קְדוּשַׁת רַבּוֹנָם. וְאִז סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת נוֹתֶנֶת נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְבַנְיָהּ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבָּה שְׂרוּיֹת הַנְּשִׁמוֹת [ס"א שְׂאֵז זְמַן הַזְּוִיג, וְנוֹטְלַת נְשִׁמוֹת וְהוּן שׁוֹרוֹת בָּהּ] וּמְמַנָּה יוֹצְאוֹת. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל בְּנֵיהָ, מוֹדִיקָה נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

ברכת ישראל

(ס"א בְּרַכּוּ) כַּד שְׂרָאֵן יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָא, קְלָא אֲוֵלָא בְּכַלְהוּ רְקִיעִין, דְּמַתְּקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁא דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וְכֵאִין אֲתוֹן עַמָּא קְדִישָׁא, דַּאֲתוֹן מְבָרְכֵי וּמְקַדְּשֵׁי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן וְיִתְקַדְּשׁוּן לְעִילָא, כְּמָה מַשְׁרִיין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְכֵאִין אִינוּן בְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְזִכְאִין אִינוּן בְּעֲלֵמָא דַּאֲתִי, וְלֹא מְבָרְכֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַכָּה דָא, עַד דְּמַתְּעַטְרֵן בְּעִטְרֵין דְּנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין כְּדָקָא אָמַרְן. וְכֵאֵה עַמָּא דְּזָכִי לֹון בְּעֲלֵמָא דִּין, לְמַזְכִּי לֹון לְעֲלֵמָא דַּאֲתִי.

פריסת הקדשה על ישראל (ח"א מ"ח, א)

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְּנִין לְהָאֵי סִכַּת שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא וְאוֹמְרֵי הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוּשָׁתָא עֲלָאָה נַחְתָּא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל וּמְכַסֶּיָא לֹון כְּאֵמָא עַל בְּנִין, וְכָל זִינֵין בִּישִׁין אֲתַכְנִישׁוּ מֵעֲלֵמָא, וְיִתְבִי יִשְׂרָאֵל תַּחַת קְדוּשַׁתָּא דְּמֵאֲרִיחֹון, וְכֵרְדִין דָּא סִכַּת שְׁלוֹם יְהִיב נְשִׁמַּתִין חֲדָתִין לְבַנְיָהּ, מֵאִי טַעֲמָא בְּגִין דְּבִיהַ נְשִׁמַּתִין שְׂרִיין (ס"א דְּכִדִּין זְמַן וְזִיגָא וְנִסְלַת נְשִׁמַּתִין וּבָהּ שְׂרִיין) וּמִינָהּ נְפִיקִין. וְכִיּוֹן דִּשְׂרִיא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עַל בְּנֵיהָ. אֲרִיקַת נְשִׁמַּתִין חֲדָתִין לְכָל חַד וְחַד.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד מד

ד

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע, התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וקמ"ש שנה בימות החל"ץ. ופסק הגה"ק ה"כף החיים" (קני"ה סק"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ, וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושו"ת בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה, פדכת"ב: "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל ה"כסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והוא פסקו בכף החיים (סימן קני"ה סק"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו ה"כסא מלך" והרי"ח הטוב זי"ע, דהלמוד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים, (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה, ערכו כפול אלה. יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחוק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן פאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא. ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

ב. הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחצייר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת ויצא בריעא מהימנא (דף עה) ("וי לאינון דאכלין

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ה'

פְּרָשִׁיּוֹת

חַיֵּי שָׁרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת בְּתַפְלָה

וְדַבְרֵי תוֹרָה

וְסוּד קְבֻלַּת הַתַּפְלָה

פְּרָק ה'

- הגַּנַּת הַשַּׁבָּת נה
- שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה נה
- תַּשְׁבָּחוֹת הַשַּׁבָּת נה
- כָּלֵם מִתְעַטְרִים כְּאַחַד נו
- תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת נו
- בְּשַׁבַּת צָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת
וְתוֹרָה נו
- בְּשַׁבַּת מִתְקַבֵּלַת הַתְּפִלָּה נז
- הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ נז
- בְּשַׁבַּת מְבִיאִים לָהּ מָזוֹן עַל יְדֵי הַקֶּבֶ"ה נח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

הגנת השבת (ח"ב קל"ח, א)

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב) תושבחתא דא, אדם הראשון קאמר לה, בשעתא דאתתתך מגנתא דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה חברייא, תושבחתא דא, עלמא תתאה קא משבח לגבי עלמא עלאה, יומא (דכלא ביה) דאיהו כולו שבת, מלכא, דשלמא דליה. ודא איהו מזמור שיר, ולא כתיב מאן קאמר ליה, כמה דאוקימנא.

הגנת השבת

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב). התשפחת זהו אדם הראשון אמר אותה בשעה שגרש מגן עדן, ובא שבת והגנה עליו. ובארה החברים, את התשפחת זהו משבח העולם התחתון את העולם העליון, יום (שהכל בו) שהוא כלו שבת, המלך שהשלום שלו. וזהו מזמור שיר, ולא כתוב מי אמר אותו, כמו שבארנו.

שבת העליונה

ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה. דא שבת ודא שבת, מה בין האי להאי. אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי שבתא. יום השבת, דא שבת דלעילא. דא יום, ודא לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, הא ליליא, רזא דנוקבא. (שמות כ) זכור את יום השבת, הא יום, רזא דדכורא. ובגין כך מזמור שיר ליום השבת.

שבת העליונה

ליום השבת - היום העליון, השבת העליונה. זו שבת וזו שבת. מה בין זה לזה? אלא שבת סתם זו שבת של ערב שבת. יום השבת זו שבת שלמעלה. זה יום וזה לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת - הרי לילה, סוד של נקבה. (שם כ) זכור את יום השבת - הרי יום, סוד של זכר. ולכן מזמור שיר ליום השבת.

תשפחות השבת

ואשבחן בכמה אתר, דעלמא תתאה לא סליק בשמא, ואתיא סתם, בגון האי, ובגון ויקרא אל משה, ובגון (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי. פלהו סתים שמא, ולא סליק ביה. (אגא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה, ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק בשמא. גהורא דשרגא, לא סליק ביממא, בגהורא דשמשא, ועל דא לא סליק בשמא. וכל אלין תשבחן, דאיהו

תשפחות השבת

ומצאנו בכמה מקומות, שהעולם התחתון עולה בשם ובא סתם, כמו זה - ויקרא אל משה, וכמו (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל ה'. כלם שם נסתר ולא עולה בו, (אגא) (והכל) משום שיש בו דרגה עליונה, ואל הדרגה העליונה הוא לא עולה בשם. אור המנוחה לא עולה ביום באור השמש, ועל זה לא עולה בשם. וכך אלה תשפחות השבת, שהיא כבוד (יום השבת, שהיא תשפחת) היום, היא תשפחת עליונה על כל שאר הימים. (וכך אלו

הַתְּשַׁבְּחוֹת הַתְּקִינֵנו בְּתַקְוַן שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּעַטֵּר בְּעִטְרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, מְקוֹמוֹת קְדוּשִׁים עַל כָּל שָׁאַר הַיָּמִים).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד
אֲזַ כְּשֶׁעוֹלָה הָאוֹר, הָעַם הַקְּדוֹשׁ מְקַדְּימִים
לְבֵית הַכְּנֶסֶת בְּלְבוּשׁ כְּבוֹד בְּשִׂמְחָה,
מִתְּעַטְרִים בְּעִטְרָה קְדוּשָׁה שְׁלֹמְעָלָה
בְּאוֹתָהּ רוּחַ שְׁעוֹמְדָת עֲלֵיהֶם לְמִטָּה,
מְשַׁבְּחִים בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת, וְהַתְּשַׁבְּחוֹת
עוֹלוֹת לְמַעְלָה, וְכָל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים
בְּשִׂמְחָה, וְכֻלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד. פּוֹתְחִים
הָעֲלִיּוֹנִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁר־יִכֶּם הָעַם הַקְּדוֹשׁ
בְּאַרְצֵי, שֶׁרַבּוֹנְכֶם הִתְּעַטֵּר עֲלֵיכֶם, וְכָל
הַחִילוֹת הַקְּדוּשִׁים מִתְּעַטְרִים בְּשִׁבְלֵכֶם.

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם הַנְּשֻׁמוֹת, וְלֹא יוֹם הַגּוֹף,
מִשּׁוּם שֶׁשְׁלִטוֹן צְרוּר הַנְּשֻׁמוֹת הוּא, וְכָל
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים עוֹמְדִים בְּזוּג אֶחָד,
בְּעִטְרָה שֶׁל רוּחַ יִתְּרָה עֲלֵיוֹנָה קְדוּשָׁה.

תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת
תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת שֶׁל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁלֹּשׁ
תַּפְּלוֹת נִמְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ
שַׁבָּתוֹת, וּפְרָשִׁיָּהּ, וְהַכֹּל אֶחָד. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנָסוּ
הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְבֵית הַכְּנֶסֶת, אָסוּר לְהִשְׁתַּדֵּל
אֶפְלוּ בְּצַרְףּ בֵּית הַכְּנֶסֶת, אֶלָּא בְּדַבְּרֵי
תַּשְׁבְּחוֹת וְתַפְּלָה וְתוֹרָה וְכִרְאוּי לָהֶם.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בְּדַבְּרִים אַחֲרֵים וּבְדַבְּרֵי
הָעוֹלָם, זֶהוּ אָדָם שֶׁמַּחְלֵל שַׁבָּת, וְאִין לוֹ

כְּבוֹד (נִי"א יוֹם הַשַּׁבָּת דְּאִיהוּ תוֹשַׁבְּחָתָא) יוֹם, אִיהוּ
תוֹשַׁבְּחָתָא עֲלָאָה, עַל כָּל שָׁאַר יוֹמִין.
(ס"א וְכָל אֲלִין תַּשְׁבְּחוּ אַתְּקִינֵנו בְּתִיקוּנָא דְּשַׁבָּתָא דְּאִיהוּ
סְלִיק לְאַתְעַטֵּר בְּעִטְרֵין עֲלֵאִין אַתְרֵין קְדִישִׁין עַל כָּל שָׁאַר
יוֹמִין).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד (ח"ב ר"ה, ב)
כְּדִין כַּד סְלִיק נְהוּרָא, עֲמָא קְדִישָׁא
מְקַדְּמֵי לְבֵי כְּנִישְׁתָּא בְּלְבוּשׁ יִקְר
בְּחֻדָּה, מִתְּעַטְרֵן בְּעִטְרָא קְדִישָׁא
דְּלַעֲיָלָא, בְּהֵוּא רוּחָא דְּקִיּוּמָא עֲלֵיהוּ
לְתַתָּא, מְשַׁבְּחוּ בְּשִׁירֵין וְתוֹשַׁבְּחוּ, וְסְלִקִין
תַּשְׁבְּחוּ לְעֵילָא, וְעֲלֵאִין וְתַתָּאִין כְּלָהוּ
בְּחֻדָּה, וּמִתְּעַטְרֵן כְּלָהוּ כְּחָדָא. פְּתַחֵי
עֲלֵאֵי וְאִמְרֵי, וְכֵאִין אַתּוּן עֲמָא קְדִישָׁא
בְּאַרְעָא, דְּמֵאֲרִיכוּן אַתְעַטֵּר עֲלֵיכוּ, וְכָל
חִילוּן קְדִישִׁין, מִתְּעַטְרֵין בְּגִינִיכוּן.

הַאִי יוֹמָא, יוֹמָא דְּנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְלֹא
יוֹמָא דְּגוּפָא, בְּגִין דְּשְׁלִטְנוּ דְּצְרוּרָא
דְּנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְקִיּוּמָן עֲלֵאִין וְתַתָּאִין
כְּלָהוּ בְּזוּגָא חָדָא, בְּעִטְרָא דְּרוּחָא
יִתְרָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת
צְלוֹתָא דְּשַׁבָּתָא, דְּעֲמָא קְדִישָׁא, תַּלְת
צְלוֹתִין אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּהַאֵי יוֹמָא,
לְקַבֵּל תַּלְת שַׁבָּתֵי, וְאוּקְמוּהָ, וְכְלָהוּ חַד.
כִּיּוֹן דְּעֲאֵלוּ עֲמָא קְדִישָׁא לְבֵי כְּנִישְׁתָּא,
אָסִיר לְאַשְׁתַּדֵּלָא אֶפְלוּ בְּצוּרְךָ בֵּי
כְּנִישְׁתָּא, אֶלָּא כְּמַלֵּי תַּשְׁבְּחוּ וְצְלוֹתָא,
וְאוֹרִייתָא, וְכַדְקָא חַזִּי לוֹן.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמֵאֵן דְּאַשְׁתַּדֵּל כְּמַלִּין אַחֲרֵנִין, וּבְמַלִּין
דְּעֲלָמָא, דָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ דְּקָא

חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש ברוך הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבוחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא ד'ישראל'. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואיגון שוו ודיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחן דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

(תיקוני זהר מ"ה, ב)

דבר אחר אם תשכבון, זו האם העליונה, שהיא תפלת השבת, שצריכים שפתיים לקבל אותה בערב שבת, שהיא נשמת כל חי, היא יורדת על ראש צדיק שהוא יום השביעי, לשון למודים קוראים אותו, והיא שורה עליו בין שתי שפתיים, שהם נצח והוד.

דבר אחר, אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפון לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפון דאיגון נצח והוד.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת הוא פה, (פתח) שנפתח בערב שבת לקבל אותה בתפלת השבת הזו, שהרי תפלת השבת נקראת קבלה, וממנה מקבלות כל הספירות זה מזה, ובה תפלתו של אדם מקבלת לפני יהו"ה, והיא תפלת עשרת ימי תשובה, והיא ה' עליונה שתקנו בה חמש תפלות ביום הכפורים.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת איהי פה, (כ"א פתח) דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת, דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא דבר נש מקובלת קדם יהו"ה, ואיהי צלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקיננו בה חמש צלותין ביומא דכפורי.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת היא שכינה תחתונה, כלולה משלשה אבות, שהם שלשת הענפים של ש' של שבת, ב"ת יחידה היא נקדה בחלל שלה, והיא חג של כל (שכולל כל) ימים טובים, עליה נאמר היושב על חוג הארץ.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, כלילא מתלת אבהן, דאיגון תלת ענפין דש' דשבת, ב"ת יחידה איהי נקדה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (כ"א דכליל ב') יומין טובין, עליה אתמר (ישעיהו מ כב) היושב על חוג הארץ.

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אֲבָל נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת וּבְיָמִים טוֹבִים
 וּבְכָל הַמוֹסָפִים, היא האם העליונה, תוספת
 רוח הקדש, תפלה של ששת ימי החל, שלש
 פעמים בכל יום, היא השכינה התחתונה,
 הפלל של שמונה עשרה תפלות, שלש
 פעמים ביום, עולים בששה ימים שמונה
 עשרה, ועל שמו נקראת תפלת כל פ"ה.
 בימי החל מביאים לה מזון על ידי שליח,
אֲבָל בְּשַׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים מְבִיאִים לָהּ
מִזוֹן עַל יְדֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוי לאשה
 שמתפרנסת על ידי שליח, והרי פרשוהו
 ביונה, שנאמר והנה עלה זית טרף בפיה,
 ולמה עלה זית? אלא אמרה היונה, רבון
 העולמים, יהיה מזוני מסור בידי ויהיה
 מרור פזית, ולא יהיה מתוק ומסור בידי
 שליח, והשליח במקום הזה זה מטטרו"ן.
 ועוד, שכינה נקראת תפלה של פסח מצד
 הימין, תפלת ראש השנה מצד השמאל,
 תפלת שבועות מצד העמוד האמצעי,
 יהו"ה הוא בכל מקום לקבל אותה (ולתקו

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אֲבָל נִשְׁמָתָא יִתְּרָא בְּשַׁבָּת וּבְיָוִמִין טוֹבִין
 וּבְכָל מוֹסָפִין, איהו אימא עלאה,
 תוספת רוח הקדש, צלותא דשית יומין
 דחול תלת זמנין בכל יומא, איהו שכינתא
 תתאה, כלל דתמני סרי צלותין, תלת
 זמנין ביומא, סלקין בשית יומין ח"י, ועל
 שמה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין
 דחול איתי לה מזונא על ידי שליח,
אֲבָל בְּשַׁבָּת וַיָּוִמִין טוֹבִין אִיתֵי לָהּ מִזוֹנָא
עַל יְדָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, ווי לאתתא
 דאתפרנסת על ידי שליחא, והא
 אוקמוהו ביונה, דאתמר (בראשית ח יא) והנה
 עלה זית טרף בפיה, ואמאי עלה זית,
 אלא אמרת יונה, רבון עלמין, תהא מזונא
 דילי מסורה בידי ותהא מרירא בזית,
 ולא תהא מתוקה ומסורה ביד שליח,
 ושליח בהאי אתר דא מטטרו"ן, ועוד
 שכינתא אתקריאת צלותא דפסחא
 מסטרא דימינא, צלותא דראש השנה
 מסטרא דשמאלא, צלותא דשבועות
 מסטרא דאמצעיתא, יהו"ה איהו בכל
 אתר לקבלא לה, (ולתקוני מאני קרבא).

את כלי הקרב).

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

פְּרָשִׁיּוֹת

תּוֹלְדוֹת - בַּמִּדְבָּר

בְּרַכַּת הַבַּיִת עַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ

וְשִׁבַח הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

- סא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סא לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ
- סא עֲשֶׂה דְבָרִים הַצְּרִיכִים לְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סב מַעֲלַת הַיּוֹם
- סב קְדוּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
- סג גִּסּוּחַ הַקְּדוּשָׁה
- סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית
- סד טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
- סד הַכְּרוֹז שֶׁבְּכִנְיַסַּת הַשַּׁבָּת
- סד רְשׁוּת הַנְּשִׂמָה לְבִרְךְ
- סה יוֹם הַנְּשִׂמוֹת
- סו יוֹצֵר אוֹר
- סו תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
- סו תְּשַׁבְּחַת עַל תְּשַׁבְּחַת
- סו עֲלִיַּת הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעַלָּה
- סז הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת
- סז יְהוּדִים חוֹשֵׁוּ וְהִנְצִלוּ
- סח עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כוס של ברכה (תקוני זהר, ב, ב.)

וְלֹא לְמַגָּא תְקִינוּ בְּכּוֹס דְּבִרְכָה אוֹרְךָ
הָכִי הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה
מִבְּפָנִים שִׁטְיָפָה מִבְּחוּץ, לְמַהוּי תּוֹכוֹ
כְּבָרוּ, וְרָזָא דְמִלְהָ וְטַהְרוּ וְקִדְשׁוּ (ויקרא
טו יט), וְכַד אִיהוּ קִנְקֵן דְּאִיהוּ לְבָא דְכִיָּא
מִלְגָּא וּמִלְכָר, שְׂרִיָא תְמָן חֲכָמָה, דְּאִתְמַר
בְּהָ (משלי ח כב) יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַבּוֹ
קִנְיֵי אִיהוּ קִנְקֵן וְדָאִי, וְאִם הָאִי קִנְקֵן
אִיהוּ דְכִיָּא, אִתְמַר בִּיהּ וְנִקְהָ, וְאִם לֹא
לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּהָ (שם ו כט).

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן דְּבַר נֶשׁ דָּא אִתְתָּא, וְאִיהוּ כּוֹס,
הָכִי צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם
הִיא כּוֹס דְּבִרְכָה, וְעֲלֵהָ אִתְמַר (יחזקאל מד
ז) לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ, וְאִם לֹא
אִתְקְרִיאַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה, וְיִין דִּילָהּ עֲלֵיהָ
אִתְמַר (משלי לא ו) תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין
לְמַרְי נֶפֶשׁ וְכוּ', שְׂדִים דִּילָהּ אִינּוֹן
אֲשַׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת, אֲבָל יִין דְּכּוֹס דְּבִרְכָה
עֲלֵיהָ אִתְמַר (תהלים קד טו) וְיִין יִשְׂמַח לְבַב
אֲנוּשׁ דְּתִמְן פְּקוּדֵי יְהוּ"ה יִשְׂרִים מִשְׁמַחֵי
לֵב (שם יט טו), דְּאִינּוֹן אֲשַׁכּוּלוֹת דִּילָהּ.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה (תוקי"

פ"ד, ב.)

וְאִתְּי כּוֹס דִּינּוֹן, דְּאִיהוּ וְיִין הוֹשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בִּיהּ עֲשְׂרָה
דְּבָרִים כְּמָה דְּאוֹקְמוּהוּ מְאָרֵי מִתְנִיתִין,
וְאִינּוֹן כְּחֻשְׁבֵן י' מִן יְסוּד, וְאִינּוֹן עֲטוּר
וְעֲטוּף הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ
בְּתָרֵי יְדוּי וְנוֹתְנוּ בְּיָמֵי, וְיַהֲיִב עֵינּוּי בִּיהּ,
וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַע טַפָּח, וּמְשַׁגְּרִיהּ
בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתָהּ, עֲטוּר מִסְטָרָא
דְּעֲטָרָה דְּבִרִית מִילָהּ, עֲטוּף עוֹטָה אוֹר

כוס של ברכה

וְלֹא לְחַנָּם תְּקִינוּ כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה אֶף כָּךְ
הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה מִבְּפָנִים וְשִׁטְיָפָה
מִבְּחוּץ, לְהִיּוֹת תּוֹכוֹ כְּבָרוּ, וְסוּד הִדְבָר -
וְטַהְרוּ וְקִדְשׁוּ, וְכַאֲשֶׁר הִקְנֵקוּ, שֶׁהוּא לֵב זָךְ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, שׁוֹרָה שֶׁם חֲכָמָה, שְׁנֵאמַר
בְּהָ יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַבּוֹ, קִנְיֵי הוּא קִנְקֵן
וְדָאִי, וְאִם הִקְנֵקוּ הִזָּה הוּא זָךְ, נֵאמַר בּוֹ
וְנִקְהָ, וְאִם לֹא, לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּהָ.

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן שֶׁל אָדָם זוּ הָאִשָּׁה, וְהוּא כּוֹס, כָּךְ
צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם הִיא כּוֹס שֶׁל
בְּרַכָּה, וְעֲלֵיהָ נֵאמַר, לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ,
וְאִם לֹא, נִקְרָאת כּוֹס הַתְּרַעְלָה, וְעַל הַיִּין
שְׂלָה נֵאמַר תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין לְמַרְי נֶפֶשׁ
וְכוּ'. הַשְּׂדִים שְׂלָה הֵן אֲשַׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת,
אֲבָל הַיִּין שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה עָלָיו נֵאמַר
וְיִין יִשְׂמַח לְבַב אֲנוּשׁ, שְׁשֵׁם פְּקוּדֵי יְהוּ"ה
יִשְׂרִים מִשְׁמַחֵי לֵב, שֶׁהֵם הָאֲשַׁכּוּלוֹת שְׂלָה.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה

וְהִיא כּוֹס שֶׁל יִין, שֶׁהוּא יי"ו חֻשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בּוֹ עֲשְׂרָה דְּבָרִים, כְּמֹ
שֶׁבְּאַרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, וְהֵן כְּחֻשְׁבֵן י'
מִן יְסוּד, וְהֵם עֲטוּר וְעֲטוּף, הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה,
ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ בְּשִׁתֵּי יְדוּי וְנוֹתְנוּ בְּיָמֵי,
וְנוֹתְנוּ עֵינּוּי בּוֹ, וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַע טַפָּח,
וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, עֲטוּר מִצַּד
שֶׁל עֲטָרָה שֶׁל בְּרִית מִילָהּ, עֲטוּף, עֲטָה
אוֹר כְּשִׁלְמָה, וְאִם הוּא עֵנִי שְׂאִין לוֹ אֶלָּא

רביעית לוג, שְׁהִיא הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאוֹת ד', נֶאֱמַר תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִבְּפָנַי וּשְׂטִיפָה מִבְּחוּצִי, וְסוּד הַדְּבָר - וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ.

מעלת היום

הַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּשִׁבְעֵים עֲטֻרוֹת, וְהַשֵּׁם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ נִשְׁתַּלֵּם בְּכָל הַצְּדָדִים, וְכָל הַדְּרָגוֹת מוֹאֲרוֹת, וְהַכֹּל בְּשִׁמְחַת הַבְּרָכוֹת וּבְקִדְּשָׁה עַל קִדְּשָׁה וְתוֹסֶפֶת שֶׁל קִדְּשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שֶׁבֶת זוֹהִי קִדְּשָׁה שֶׁל שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. שְׁהֵרִי מִתְקַדֵּשׁ מִשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים, וְשִׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל תְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים. וְצָרִיכִים לְהַזְכִּיר עַל הַקְּדֻשָּׁה הַזֹּאת כָּלֵל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וּמְנוּחָה בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם הַשְּׁבִילִים וְשִׁלֵּשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁנִּכְלָלוֹת בָּהֶם, סוּד הָעֵדוּת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם וְגו'. וַיִּכַּל אֱלֹהִים, שְׁיֵשׁ בְּעֵדוּת הַזֹּאת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ תְּבוּאוֹת, שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים עִם שְׁלֹשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים.

שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת, שֶׁהֵן: שְׁבִיעִי, שְׁבִיעִי, שְׁבִיעִי. וַיֵּשׁ בוֹ סוּד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְסוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, וְסוּד כָּל הָאֲמוּנָה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֱלֹהִים: אֶחָד הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן. אֶחָד פֶּתַח יִצְחָק. וְאֶחָד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ, קִדְּשׁ קִדְּשִׁים. צָרִיךְ אָדָם לְהַעֲבִיר אֶת הָעֵדוּת הַזֹּאת בְּשִׁמְחָה וּרְצוֹן הַלֵּב, לְהַעֲבִיר לְפָנַי בְּעֵלְהָ שֶׁל הָאֲמוּנָה. וְכָל מִי שֶׁמַּעֲבִיר אֶת זֶה וַיֵּשֶׁם לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְזֶה, מְכַפֵּר עַל כָּל חַטָּאוֹ.

בְּשִׁלְמָה (תהלים קד ב), וְאִם הוּא עֵנִי דְלִית בִּיהַ אֵלָּא רְבִיעִית לֹג דְאִיהִי שְׁעוֹרָא דְאֵת ד', אֲתִמֵּר (סס קב א) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִלְּגָאוֹ וּשְׂטִיפָה מִלְּכַר, וּרְזָא דְמַלְּהָ וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ (ויקרא טז ט).

מעלת היום (ח"ב ר"ח, ב)

יוֹמָא דְאֵ, מִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְעֵין עֲטֻרִין, וּשְׁמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, אֲשִׁתְּלִים בְּכָל סְטֻרִין, וְאֲתַנְהִירוּ בְּלָהוּ דְרַגְיָן, וְכֵלָּא בְּחֶדְוָה דְּבְרַפְּאָן, וּבְקִדְּוִשָׁה עַל קִדְּוִשָׁה, וְתוֹסֶפֶת דְּקִדְּוִשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְּוִשָׁה דְּמַעְלֵי שֶׁבֶתָא, דְּאִיהִי קִדְּשָׁה דְּשֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. דְּהָא אֲתִקְדֵּשׁ מִתְּלַתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרַגְיָן דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין. וּבְעֵינֵין לְאֲדַכְּרָא עַל הָאִי קִדְּוִשָׁה, כְּלָלָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְנִיחָא בְּרֹזָא דְּתַלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרַגְיָן דְּאֲתְּכַלִּילֵן בְּהוּ, רֹזָא דְּסִהְדוּתָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם וְגו'. וַיִּכַּל אֱלֹהִים, דְּאִית בְּסִהְדוּתָא דְּאֵ, תַלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבּוֹן. תַּלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרַגְיָן דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין.

תַּלְתַּת דְּרַגְיָן, דְּאִינוּן: שְׁבִיעִי, שְׁבִיעִי, שְׁבִיעִי. וְאִית בִּיהַ רֹזָא דְּעֲלָמָא עֲלָאָה, וְרֹזָא דְּעֲלָמָא תְּתָאָה, וְרֹזָא דְּכָל מְהִימְנוּתָא. תַּלְתַּת זְמַנֵּין אֱלֹהִים, חַד, עֲלָמָא תְּתָאָה. וְחַד, פֶּתַח יִצְחָק. וְחַד, עֲלָמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, קִדְּשׁ קוּדְשִׁין. בְּעֵי בַר גִּשׁ לְמַסְהַד סִהְדוּתָא דְּאֵ, בְּחֶדְוָה, בְּרַעוּתָא דְּלְבָא, לְאַסְהַדָּא קְמִי מְאָרִיָּה דְּמִהִימְנוּתָא. וְכָל מְאָן דְּיִסְהַיֵּד דְּאֵ, וַיֵּשֶׁן לְבִיהַ וְרַעוּתִיהַ לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל חוּבוֹי.

נסח הקדוש

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וּרְצָה בָּנוּ וְכוּ',
הַאִי קִידוּשָׁא אִיהוּ בְּחַד מִתְקַלָּא, לְקַבֵּל
סְהִדוּתָא דְמַהִימְנוּתָא, וְאִינוּן תְּלַתִּין
וְחַמֵּשׁ תִּיבִין אַחֲרֵינוּ, כְּמָה דְאִית בְּוִיכְלוּ.
כִּלְא סְלִקִין לְשַׁבְעִין תִּיבִין, לְאַתְעַטְרָא
כְּהוּ שַׁבַּת, דְּמַעְלֵי שַׁבַּתָּא, זְכָאָה חוּלְקִיָּה
דְּבַר נָשׁ, דִּיכּוּוּן רְעוּתִיָּה לְמַלִּין אֱלִין,
לִיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה.

נסח הקדוש

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וּרְצָה בָּנוּ וְכוּ', קִדּוּשׁ זֶה
הוּא בְּמִשְׁקַל אֶחָד כְּנָגֵד עֲדוּת הָאָמוּנָה,
וְהֵם שְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ תַּבּוֹת אַחֲרוֹת, כְּמוֹ
שֵׁשׁ בְּוִיכְלוּ. הַכֹּל עוֹלָה לְשַׁבְעִים תַּבּוֹת
לְהִתְעַטֵּר בָּהֶם שַׁבַּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת. אֲשֶׁרִי
חִלְקוּ שֶׁל אָדָם שֶׁיִּכְנוּ רְצוּנוֹ לְדַבְרִים הַלְלוּ
לְכַבוֹד רַבּוֹנוּ.

קדוש היום

קִידוּשָׁא דְיוּמָא, הָא אוּקְמוּהָ בּוּרָא
פְּרִי הַגֶּפֶן, וְלֹא יִתִּיר. דְּהָא
יוּמָא קָאִים לְקַדְּשָׁא לִיָּה, מַה דְּלִית הַכִּי
כִּלְלִיא, דְּאֵנָן צְרִיכִין לְקַדְּשָׁא לִיָּה, כְּהֵנִי
מַלִּין, כְּמָה דְאוּקִימְנָא. וְלֹא אַתְקַדְּשׁ
הַאִי לִילִיא, אֶלָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא לְתַתָּא,
כְּד שְׂרִיא עֲלִיָּהוּ הֵהוּא רוּחָא עֲלָאָה.
וְאֵנָן בְּעִינֵין לְקַדְּשָׁא לִיָּה בְּרְעוּתָא דְלָבָא,
לְכוּנָא דְעֵתָא לְהַאִי.

קדוש היום

קִדּוּשׁ הַיּוֹם, הֲרִי פְּרִשׁוּהוּ בּוּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן,
וְלֹא יוֹתֵר. שֶׁהַרִי הַיּוֹם עוֹמֵד לְקַדְּשׁ אוֹתוֹ. מַה
שָׂאִין כֵּן בְּלִילְיָה, שְׂאֵנָן צְרִיכִים לְקַדְּשׁ אוֹתוֹ
בְּדַבְרִים הַלְלוּ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. וְלֹא מִתְקַדְּשׁ
הַלְלִיָּה הַזֶּה, אֶלָּא רַק בְּעַם הַקְּדוֹשׁ לְמִטָּה,
כְּשֶׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוֹנָה. וְאֵנָן
צְרִיכִים לְקַדְּשׁוֹ בְּרַצּוֹן הַלֵּב, וְלִכְנוֹן הַדַּעַת
לָזֶה.

קדשת היום

וְיוּמָא אִיהוּ קָא מְקַדְּשָׁא לִיָּה. וְיִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי בְּצִלּוֹתֵין וּבְעוּתֵין,
וּמִתְקַדְּשִׁין בְּקִדּוּשְׁתִּיָּה, כְּהַאִי יוּמָא.
זְכָאִין יִשְׂרָאֵל, עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאַחְסִינּוּ
יוּמָא דָא, אַחְסַנְת יְרוּתָא לְעֵלְמִין.

קדשת היום

וְהַיּוֹם מְקַדְּשׁ אוֹתוֹ, וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים
בְּתַפְלוּת וּבְקִשּׁוֹת וּמִתְקַדְּשִׁים בְּקִדְּשׁוֹתוֹ
בַּיּוֹם הַזֶּה. אֲשֶׁרִי יִשְׂרָאֵל הָעַם הַקְּדוֹשׁ
שֶׁיִּרְשׁוּ יוֹם הַזֶּה נַחֲלַת יְרֻשָׁה לְעוֹלָמִים.

עדות על מעשה בראשית

חַמֵּישָׁאָה, כּוּס דְּוִיכְלוּ. כּוּ"ס, בְּחֻשְׁבוֹן
אֱלֹהִים. וְיִכְלוּ, ב, דְּכִלְלִל לֹן
כִּלְא קְדִישָׁא, דְּהַאִי כּוּס מְלֵא יִינָא
דְאוּרִיָּתָא, צְרִיד לְאַסְהָדָא עַל עוֹבְדָא
דְּבְרָאשִׁית.

עדות על מעשה בראשית

חַמֵּישִׁי - כּוּס שֶׁל וְיִכְלוּ. כּו"ס בְּחֻשְׁבוֹן
אֱלֹהִים. וְיִכְלוּ - ע"ב, שֶׁכּוֹלְלַת אוֹתָם הַכִּלָּה
הַקְּדוּשָׁה. שֶׁהַכּוּס הַזֶּה הַמְּלֵאָה יִזְנוּ שֶׁל
תּוֹרָה, צְרִיכָה לְהַעֲדֵי עַל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית.

(חלק ג רע"ג, א ר"מ)

טעימת המאכלים (ח"א מ"ח, ב.)

וּבְלִילִיָּא דְשַׁבְּתָא כְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַטְעָמָא
מִכְּלָא, בְּגִין לְאַחְזָאָה דְהַאי
סַבְּתָא שְׁלוֹם מִכְּלָא אֲתַבְּלִילִית, וּבְלִבְדָּ
דְּלֵא יִפְגִּים מִכְּלָא חֲדָא לְיוֹמָא, וְאִית
דְּאֲמְרֵי תְרִין, לְתַרְיִן סְעוּדַתִּי אַחְרֵי
דְּיוֹמָא, וְשִׁפּוּר. וְכָל שְׁפָן אִי סְלִיק יִתִּיר
לְיוֹמָא וְיִכִּיל לְמַטְעַם מִמִּיכְּלִין אַחְרֵי
וְלְזַעֲרֵי כְתָרֵי תְבַשְׂלִין סִגְיָא, וְאוֹקְמוּהָ
חֲבַרְיָא.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשַּׁבָּת (ח"ב ר"ד, א.)

אַלְא כַּד עֵאל שַׁבְּתָא, כְּרוּזָא קָרִי
כְּבוּלְהוּ רְקִיעִין, אֲתַתְּקֵנוּ רְתִיכִין,
אֲתַתְּקֵנוּ מִשְׂרִיין, לְקַדְמוֹת מְאִרִיכוֹן. כְּדִין
נְפִיק חַד רוּחָא מִסְטְרָא דְדְרוּם, וְהַהוּא
רוּחָא אֲתַפְּרֵשׁ עַל כָּל אֵיגוֹן חִילִין
וּמִשְׂרִיין דְלִסְטְרָא יְמִינָא, וְאֲתַלְבֶּשׁן בֵּיה,
וְהַהוּא רוּחָא אֲקָרִי לְבוּשָׂא דִיקָר
דְּשַׁבְּתָא. כְּדִין פְּתוּרֵי דְהַאי עֲלֵמָא,
מִתְתַּקְּנֵן בְּחַד הִיכְלָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה
דְּהַהוּא בַר נֶשׁ, דְסִדּוּרָא דְפְתוּרִיָּה אֲתַחְזִי
תְּמֵן כְּדָקָא יְאוּת, וְקִימָא כְּלָא מִתְתַּקְּנָא,
בְּלָא כְּסוּפָא, אֵינֶשׁ כְּפּוּם חִילִיָּה.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבֶרֶךְ (ח"ב קל"ח, א.)

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵיא חֲבַרְיָא אֲתַעְרוּ בֵּיה
מִלִּין דְקִשׁוּט. אַבְּל אִית לֵן
לְאֲדַכְרָא, הֵאי נְשֻׁמַתָּא דְפְרָחָא מִהַהוּא
חַי הָעוֹלָמִים. וּבְגִין דְאִיְהִי דִילִיָּה, דְמַנְיָה
נְפָקוּן כָּל בְּרַכָּאן, וְשִׂרְיִין בֵּיה, וְהוּא אֲשִׁקִּי
וּמְבָרַךְ לְתַתָּא, הֵאי נְשֻׁמַתָּא דְנְפָקָא
מַנְיָה, אִית לָה רֶשׁוּ לְבְרַכָּא לְהַאי אֲתַר.
וְעַל דָּא פְּרַחִין נְשֻׁמַתִּין מִהַהוּא חַי,
בְּמַעֲלֵי שַׁבְּתָא. אֵיגוֹן נְשֻׁמַתִּין
דְּאֵיגוֹן פְּרַחָאן, מְמַשׁ מְבָרַכִין לְהַאי אֲתַר

טעימת המאכלים

וּבְלִילִי שַׁבְּתָא צְרִיף אָדָם לְטַעַם מִהַכֵּל כְּדִי
לְהִרְאוֹת שְׁסַפְתָּ שְׁלוֹם הַזֵּאת נִכְלָלָה מִהַכֵּל,
וּבְלִבְדָּ שְׁלֵא יִפְגִּם מִאֲכָל אֶחָד לְיוֹם, וְיִשׁ
אוֹמְרִים שְׁנַיִם, לְשַׁתִּי הַסְּעוּדוֹת הָאֲחֵרוֹת
שֶׁל הַיּוֹם, וְיִפְהָ. וְכָל שְׁפָן אִם מַעֲלָה יוֹתֵר
לְיוֹם וְיִכּוֹל לְטַעַם מִמִּאֲכָלִים אַחֲרֵים.
וְלִקְטָנִים בְּשַׁנֵּי תְבַשְׂלִים מִסְפִּיק. וּבְאַרְוֵהָ
הַחֲבַרְיָם.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשַּׁבָּת

אַלְא כְּשֶׁנִּכְנְסַת שַׁבְּתָא, פְּרוּז קוּרָא בְּכָל
הַרְקִיעִים: הַתְּתַקְּנוּ מִרְכָּבוֹת, הַתְּתַקְּנוּ
מַחְנוֹת כְּנֶגֶד רְבוּבֵכֶם. אַז יוֹצֵאת רוּחַ
אַחַת מִצַּד הַדְּרוּם, וְאוֹתָהּ רוּחַ נְפָרְשֵׁת
עַל כָּל אוֹתָם חֲלִלוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל צֵד יְמִין,
וּמִתְלַבְּשׁוֹת בּוֹ, וְאוֹתָהּ רוּחַ נְקִרָא לְבוּשׁ
כְּבוֹד שֶׁל שַׁבְּתָא. אַז הַשְּׁלַחְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
הַזֶּה מִתְתַּקְּנוֹת בְּהִיכָל אֶחָד. אֲשִׁרֵי חֲלָקוּ שֶׁל
אוֹתוֹ אָדָם שֶׁסִּדּוּר שְׁלַחְנוֹ נִרְאָה שֶׁם פְּרָאֵי,
וְהַכֵּל עוֹמֵד מִתְקוֹן בְּלֵי בּוּשָׂה, אִישׁ כְּפִי כָחוּ.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבֶרֶךְ

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵרִי הַחֲבַרְיָם עוֹרְרוּ בּוֹ דְבַרְיָ
אַמַת. אַבְּל יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת
שֶׁפּוֹרַחַת מֵאוֹתוֹ חַי הָעוֹלָמִים. וּמִשׁוּם
שֶׁהֵיא שְׁלוֹ, שְׁמִמְנוֹ יוֹצֵאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת
וְשׁוֹרוֹת בּוֹ, וְהוּא מְשָׁקָה וּמְבָרַךְ לְמַטָּה,
הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שֶׁיוֹצֵאת מִמְנוֹ יֵשׁ רְשׁוֹת לְבֶרֶךְ
אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְלָכֵן פּוֹרַחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת מֵאוֹתוֹ חַי בְּעֶרֶב
שַׁבְּתָא, אוֹתָן נְשֻׁמוֹת שֶׁפּוֹרַחוֹת, מִמַּשׁ
מִבְּרָכוֹת מְקוֹם זֶה שֶׁנִּקְרָא שֶׁם מְלִמְטָה.

ואותו מקום שיוצאות ממנו, מברך אותו למעלה, ושם זה מקבל ברכות ממטה וממעלה, ונקללת מכל הצדדים.

בימי החל היא מקבלת ברכות משאר הנשמות שמברכות אותה מלמטה, ביום השבת היא מקבלת ברכות מאותן נשמות עליונות שמברכות אותה בארבעים וחמש תבות כחשבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) ובסוד של חמשים תבות. כחשבון מ"ה כמו שבארנו בסוד מ"ה ובסוד מ". זה העולם העליון, וזה העולם התחתון. נשמת כל חי (עד והאחרונים) - מ"ה. וזמן אלו פינו מלא שירה עד ומלפנים - עולה התשבחת האחרת חמשים תבות. ואף על גב שלא עומד הדבר בחשבון, עולה החשבון סוד מ", ומשם והלאה עולה התשבחת האחרת לחשבון (מ"ה) מאה תבות, תשלומים של הכל, ומרפבה אחת על מה ששורה שהוא תשלום (אותו שלם עליו).

וכל השבח הזה וכל הדברים הללו כלם איברים ידועים בחשבון לתשלום שבת ולהשתלם מהם פראוי. אשרי העם שידועים לסדר את שבח רבונם פראוי. מכאן והלאה סדור התפלה כמו שתקן.

יום הנשמות

היום הזה הוא יום הנשמות שמתעטר אותו צרור הנשמות (בתפחות של אדום). משום כך משבחים בתפחות תשבחת הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ואין התשבחת אלא בצד של

דאקרי שם מתתא. והוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברכאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מכל סטרין.

ביומי דחול, איהי מקבלא ברכאן, משאר נשמתין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברכאן מאינון נשמתין עלאין, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א) וברזא דחמשים תיבין, כחושבן מ"ה) כמה דאוקימנא, ברזא מ"ה, וברזא מ". דא עלמא עלאה, ודא עלמא תתאה. נשמת כל חי (ס"א עד והאחרונים) מ"ה. וזמן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים, סלקא תושבחתא אחרא חמשין תיבין. ואף על גב דלא קיימא תמן מלה כחושבנא, סלקא חשבנא רזא מ". ומתמן ולהלאה סלקא תושבחתא אחרא לחשבון (מ"ה) מאה תיבין, תשלומין דכלא, וחד רתיקא על מה דשריא דאיהו תשלומא (ס"א הוא שלימא עלאה).

וכל שבחא דא, וכל מלין אליון, בלהו שייפין ידיען, כחושבנא לתשלומא דשבת, ולאשתלמא מניהו, כדקא חזי. זכאה עמא, דידיעי לסדרא שבחא דמריהון, כדקא יאות. מכאן ולהלאה סדורא דצלותא כמה דאתתקנת.

יום הנשמות (ח"ב ר"ה, ב)

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא ההוא צרורא דנשמתין. (בתושבתו דמאריהו) בגין כך משבחי בתושבתון תשבחתא דנשמתא, והינו נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו

נְשָׁמָה וְרוּחַ, וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹמֵד בְּרוּחַ וּנְשָׁמָה,
וְלֹא שֶׁל גּוֹף.

יוֹצֵר אוֹר

הַתְּשֻׁבָּה שֶׁל דְּרָגָה אַחֲרֵת עֲלִיּוֹנָה, סוֹד
הַיּוֹם, שֶׁמֶשׁ קְדוּשָׁה שֶׁהִיא אוֹר הַיּוֹם, הַיְנוּ
יוֹצֵר אוֹר. סוֹד הָאוֹר הַמְּאִיר, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִזְזָנִים
וּמְאִירִים כָּל אוֹתָן הַצְּבָאוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת,
וְהַכּוֹכָבִים וְהַמְּזָלוֹת, וְכָל אוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים
עַל הָעוֹלָם.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא

תְּשֻׁבָּתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הֵבֵא בַיּוֹם הַזֶּה,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְהַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת הִיא בְּסוֹד
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת
שֶׁמִּתְעַטְרוֹת בְּאַבוֹת וּבַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה
הַקְּדוּשָׁה.

תְּשֻׁבָּת עַל תְּשֻׁבָּת

הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנוֹת הֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן, שֶׁהֵן אֵל
בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְאִין בֵּין תְּבָה לְתְבָה
רוּחַ אַחֵר, אֲלָא אוֹת רְשׁוּמָה בְּכָל תְּבָה
וְתְבָה. וּבְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ רוּחַ, וְהַצְּדִידִים
הַקְּדוּשִׁים בֵּין אוֹת לְאוֹת. וְזוֹהִי תְּשֻׁבָּת
עַל תְּשֻׁבָּת, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּחוֹת וְאוֹמְרוֹת לְמַלְךְ
הָעֲלִיּוֹן יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּת לְמַעְלָה

כְּשֶׁהַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת עוֹלָה לְמַעְלָה, שְׁתֵּי
מְרַכְּבוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שְׁאֵמְרָנוּ, מְזַדְּמָנִים
וְלוֹקְחוֹת אֶת הַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת מִהַעֵם הַקְּדוּשׁ,
וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְהַתְעַטֵּר בָּהּ בְּכִמְהָ מְרַכְּבוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת שְׁמִמְנוֹת. וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
שֶׁבְּגוֹ עֵדוּ, כְּלָם מִתְעַטְרִים בְּתְשֻׁבָּת

וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר וְכוּ'. וְלִית תּוֹשְׁבַתָּה אֲלָא
בְּסִטְרָא דְנִשְׁמַתָּא וְרוּחָא, וְהֵאֵי יוֹמָא,
קַיִימָא בְּרוּחָא וּנְשָׁמַתָּא, וְלֹאוּ דְגוּפָא.

יוֹצֵר אוֹר

תּוֹשְׁבַתָּה דְּדְרָגָא אַחֲרָא עֲלָא, רָזָא
דְּיוֹמָא, שְׁמִשָּׂא קְדִישָׁא
דְּאִיהוּ נְהוּרָא דְּיוֹמָא, הַיְנוּ יוֹצֵר אוֹר.
רָזָא דְּנְהוּרָא דְּנְהוּרָא, דְּמִנְיָה אֲתִזְנִן וְנְהוּרִין
כָּל אִינּוֹן חַיִּילִין, רְתִיכִין, וְכַכְּבִיא וּמְזִלִי,
וְכָל אִינּוֹן דְּשִׁלְטִין עַל עֲלָמָא.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא (ח"ב ר"ח, ב)

תּוֹשְׁבַתָּה דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי בְּיוֹמָא דְּאֵ,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְתּוֹשְׁבַתָּה
דְּאֵ, אִיהוּ בְּרָזָא דְּעֲשָׂרִין וְתַרִּין אֲתִוּוֹן
עֲלָאִין קְדִישִׁין, דְּמִתְעַטְרִין בְּאַבְהֵן
וּבְרְתִיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תְּשֻׁבָּת עַל תְּשֻׁבָּת

אֲתִוּוֹן זְעִירִין, אִינּוֹן עֲשָׂרִין וְתַרִּין אֲתִוּוֹן,
דְּאִינּוֹן בְּעֲלָמָא תְּתָאָה, דְּאִינּוֹן
אֵל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְלֹא אִית בֵּין
תִּיבָה לְתִיבָה, רוּחָא אַחֲרָא, אֲלָא אֶת
רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָה וְתִיבָה. וּבְעֲלָמָא
עֲלָאָה, אִית רוּחָא, וְסִטְרִין קְדִישִׁין, בֵּין
אֶת לְאֶת. וְדֵא אִיהוּ, תּוֹשְׁבַתָּה עַל
תּוֹשְׁבַתָּה, דְּאֲתִוּוֹן עֲלָאִין דְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, קָא מְשַׁבַּח וְאָמַר לְמַלְכָא
עֲלָאָה יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּת לְמַעְלָה

כַּד תּוֹשְׁבַתָּה דְּאֵ סִלְקָא לְעִילָא, שְׁתֵּין
רְתִיכִין עֲלָאִין דְּקַאמְרוּן, מְזַדְּמָנִין
וּנְטִילִי לְהֵאֵי תּוֹשְׁבַתָּה מַעְמָא קְדִישָׁא,
וְסִלְקִי לָהּ לְאֲתַעְטְרָא בָּהּ, בְּכִמְהָ רְתִיכִין
עֲלָאִין, דִּי מְמַנּוּ, וְכָל אִינּוֹן צְדִיקִיא
דְּבִגְנָתָא דְּעֵדוּ, כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין

הזאת, וְכָל אוֹתוֹן מְרַכְבוֹת וְכָל אוֹתוֹן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, כְּלָם עוֹלָיִם בְּתִשְׁבַּחַת הַזֶּה עַד
סוּד הַפֶּסֶא.

בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְכָל
אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּצַדִּיקָיָא, כְּלָהוּ סְלָקִין
בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, עַד רְזָא דְכוֹרְסִיָּא.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
וּבְשִׁמְיָנָהּ לְכַפֵּא הַקְּדוֹשׁ הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל
כָּל יִשְׂרָאֵל, עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׂאוֹמְרִים
הַקְּדוֹשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל מוֹסְף. וְאִזְ הַעֲלִיָּה
שְׁלִמְטָה לְמַעְלָה, לְהֶאֱחֹז הַכֹּל לְמַעְלָה
לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד. זוֹהִי הַתְּשַׁבַּחַת
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
כַּד מְטָא לְכוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא, תוֹשְׁבַחְתָּא
דָּא דְכָל יִשְׂרָאֵל, קְיִימָא תַּמָּן, עַד
זְמַנָּא דְקִאמְרִי קְדִישָׁה עֲלָאָה דְמוֹסְף.
וּכְדִין סְלוֹקָא דְלִתְתָּא לְעִילָא, לְאַתְּאַחְדָּא
כְּלָא לְעִילָא לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.
דָּא אִיהִי תוֹשְׁבַחְתָּא, דְסְלָקָא עַל כְּלָהוּ
תְשַׁבַּחוֹן.

**יהודים חושו
והינצלו**

הוי כּי גדול היום ההוא מאין כּמהו
ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע
(ירמיה פרק ל"ז)

**האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?**

**האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?**

**הזמן אוזל אל
תתמהמה!**

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שָׁנָה" מעמוד ב

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פְּרִיָּה וּרְבִיָּה שְׁלֵא יְהֵא עֵקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׁאִינוּ מוֹלִיד, וְאָמְרוּ חז"ל וְדָלָא מוֹסִיף יְסִיף, וְצָרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם: מַה שְׁלֵא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבְזָה יֵאִירוּ יִמְיוֹ לְעוֹלָם הַבָּא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וְכֵתֵב מְרֻנָּא הֲבֵן אִישׁ חַי זִי"ע (חלק דְּרוּשִׁים פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אַם אֲדוֹנָיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּסְתֵּר, וְנִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּגְלָה נִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לְפִי דְּבִרְיָהֶם הַקְדוּשִׁים שְׁפָדֵי לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בַתּוֹרָה, חֵיב לְחַדָּשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתֵּר, וְמִי יֹאמֵר וְכִיתִי וְיִצְאֵתִי יְדֵי חוֹבַתִּי.

ובזהר הקדוש (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג ע"א) כְּתוּב, שְׁכָל יְהוּדֵי חֵיב לְחַדָּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל לְנִשְׁמָה מַה חֲדָשָׁה, וְאִם לֹא חֲדָשָׁה, נִמְצָאת בְּבוּשָׁה גְדוּלָה.

וְכֵתֵב בְּסִפְר "זוהר ח"י", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחַדָּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פְרָד"ס הַתּוֹרָה וּבְדִרְשׁוֹת חז"ל. ובשו"ת "תוֹרָה לְשִׁמְהָ" (לְרַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים – א"ח סִימָן צ"ח) כְּתוּב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעִים וְכֵתֵב לֹא יוֹצֵיא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵין נֶחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.]

תא חז"י, כד מלה אתהךדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחסיות הקדש מתרביין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא ברין הוא, ולא תבין ושתקין, כדין חיות הקדש מה כתבי, (תקסאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (תקמ"ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [באור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוודת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחסיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (תקסאל א): "בעמדם תרפינה כנפיהן", כמו שנאמר (איוב לב): "כי עמדו לא ענו עוד". (תקמ"ח): "וכפתחו עמדו כל העם"]. (עין שם בארץ ובדף קע"ד ע"ב). (ועין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריד אדם לחדש ביום השבת. (עין שם).

ג. כתב קב הישר (פרק לה), דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדוש ותענית שמועיל להנצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו (עין שם).

ד. **בוזהר** (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג עמוד ב'): כִּיֵּן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשָׂאֵרוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְזַיְמִין בְּדִיּוּקָא קַמִּי מִלְּכָא קְדִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הֵוָה לְכוּ בְּהֵוָה עֲלֵמָא בְּאוּרִייתָא. וְזָכָא אִיהוּ מֵאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אִמְרַת קַמִּיה. כְּמַה חֲדָנָה עֲבִיד קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, כְּנִישׁ לְפַמְלִיא דִּילֵיה, וְאָמֵר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא, דְּאִמְרַת נִשְׁמַתָּא דָּא דְּפִלוֹנִי, וְכָלְהוּ מוֹקַמִּי הֵיִיא מְלָה בְּתַרִּי מִתִּיבְתִּי. אִינוּן לְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיִיא מְלָה. - [באור: כִּיֵּן שְׁעוֹלוֹת כָּל הַנִּשְׁמוֹת שְׁשָׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֵת כָּלֶם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הֵיָה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אֲשֶׁרִי מִי שְׁאוֹמֵר לְפָנָיו חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמַה חֲדָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִכֵּנס פְּמִלְיָה

המשך בעמוד 19

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּצֵא - נָשָׂא

שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְקִדְשֵׁי

קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

עא	שְׂמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
עא	לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמַחָה אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ
עא	סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
עב	עֵינַן שֶׁבַע הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחֻמְשַׁת הָעוֹלָם
עב	בְּיוֹם טוֹב
עב	הַכֹּל סוּד אֶחָד
עב	עֲלִיַּת הָרְבִיעִי בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ
עב	תַּקּוּן בְּכֶסֶף
עג	שְׂמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
עג	אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה
עג	נֶסַח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
עד	רַק אֶחָד קוֹרֵא בַּתּוֹרָה
עד	כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
עה	הַכְּנָה וְכַבֵּת הַקּוֹרֵא
עה	מְקוֹם הַפְּסֻקָּה בַּפְּרָשָׁה
עה	הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לִפְנֵי הַקֶּבֶד"ה
עו	מִנְיַי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה
עו	הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעַלָּה
עו	כֶּלֶן מִתְּעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ
עז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
עז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנִי וּבְחֻמְיָשִׁי
עז	תְּשַׁעַת הָעוֹלָם

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שמחת התורה העליונה (ח"ב ר"ה, ג)

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חרותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בהוא ערבא דיליה, כד סליק כורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדנה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבעל פה, ואתחברו דא כדא.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאכללא בהוא חדנה לעמא קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה (ח"ב ר"ה, ג)

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מכל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

אלא רזא דא, כד כורסייא קדישא מתעטר, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמי ומסורת, פלהו עאלין בגניזו, ואתרשימו בגו כורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דככתב,

שמחת התורה העליונה

מכאן והלאה סדור התפלה של שאר הימים, עד ישמח משה וכו', השמחה של הדרגה העליונה, עקר האבות, ששמח באותו חלק שלו כשהכפסא עולה אליו ונטיל אותה, ומתחברים כאחד. וזוהי שמחת התורה העליונה שלמעלה, תורה שבכתב. ששמח בתורה שלמטה, תורה שבעל פה, ומתחברים זה עם זה.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון שהתחברו כאחד, צריף אדם להכליל באותה שמחה את העם הקדוש. ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה

סוד ספר התורה ביום הזה הרי פרשהו, ששנינו כתוב (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא, והרי בארו את הסוד, שהם פסוקים, טעמים ומסורת, וכל אותם דיוקים (תקונין) וסודות עליונים, הכל נמסר למשה מסיני. אם בכל הדיוקים הללו נמסרה תורה למשה, אז ספר תורה שהוא בכל אותן קדשות, למה הוא חסר מכל התקונין האלו והסודות שנמסרו לו למשה בתורה?

אלא סוד זה, כשהכפסא הקדוש מתעטר, ונכללת בתורה שבכתב כל אותן דמיות, וכל אותם טעמים ומסורות, כלם נכנסים בגניזה ונרשמו בתוך הכפסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבעל פה, ובהם התעברה כמו אשה

שֶׁהַתַּעֲבָרָה מֵהַזְכָּר, וְנִשְׁאָרוּ הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת לְבָדוֹן בְּקִדְשֵׁתוֹן פְּרָאוּי. וּלְהִרְאוֹת
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שֶׁהִרְי מִתְבָּרְכֶת וּמִתְעַטָּרֶת
הַכֶּסֶס מִסוּד תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְשֵׁם מַכְנִיסָה
כָּל אוֹתוֹן דְּמִיּוֹת וּמִתְקַדְשֶׁת מִמָּוֶנּוּ, צָרִיף
לְהִרְאוֹת בְּאוֹתִיּוֹת לְבָדוֹן פְּרָאוּי.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וַחֲמִשַּׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וְאִזְ הַכֹּל מִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה פְּרָאוּי,
כָּל שֶׁכּוֹן וְכָל שֶׁכּוֹן בְּיוֹם הַזֶּה. בְּיוֹם הַזֶּה צָרִיף
לְהַעֲלוֹת שֶׁבַעָה אֲנָשִׁים כְּנֶגֶד שֶׁבַעָה קוֹלוֹת,
שֶׁהֵם סוּד הַתּוֹרָה, וּבְזִמְנִים וּבְמוֹעֲדִים חֲמִשׁ
תּוֹרָה סוּד זֶה. בְּיוֹם הַכְּפּוּרִים שֶׁשׁ תּוֹרָה הַסוּד
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְהַכֹּל סוּד אֶחָד. חֲמִשׁ, שֶׁהֵם חֲמִשׁ דְּרָגוֹת
לְמִטָּה מִדְּרָגַת הָאוֹר הִרְאוֹשׁוֹן לְמִטָּה, וְהֵם
סוּד הַתּוֹרָה. שֶׁשׁ, שֶׁהֵם שֶׁשָּׁה צְדָדִים, וְהַכֹּל
סוּד אֶחָד. שֶׁבַע הֵם שֶׁבַעָה קוֹלוֹת, וְכָלֵם
סוּד אֶחָד אֶלֶּה וְאֶלֶּה.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נוֹסֵף אֶחָד עַל שְׁלֹשָׁה בְּשָׁבִיל
הַשְּׁמֶשׁ שֶׁמֵאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן לְלַבְּנָה, וְנוֹסֵף
אוֹר עַל הַלְּבָנָה, וְזוֹהוּ סוּד מוֹסֵף. בְּסִפְר תּוֹרָה
צָרִיף לְהַשְׁמַע קוֹל אֶחָד וְדַבּוֹר.

תַּקוּן בְּכֶסֶס

הַסְּדוּר לְסִדֵּר הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַזֶּה
וּבְשָׂאֵר הַיָּמִים שֶׁלְּסִפְר תּוֹרָה צָרִיף לְסִדֵּר

בְּאוֹרִייתָא דְּבַעַל פֶּה, וּבָהוּ אֲתַעֲבַרְתָּ,
כְּאֲתָתָא דְּאֲתַעֲבַרְתָּ מִן דְּכוּרָא,
וְאֲשַׁתָּארוּ אֲתוּוֹן עֲלֵאִין לְחוּדִייהוּ
בְּקִדְוִשִׁיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְלֹאֲתַחֲזָאָה כְּבִי
כְּנִישְׁתָּא, דְּהָא אֲתַבְּרַכְתָּ וְאֲתַעֲטַרְתָּ
כוּרְסֵיָא מְרֹזָא דְּתוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְתַמָּן
אֲעִיל כָּל אֵינּוֹן דְּיוֹקְנִין, וְאִיהִי אֲתַקְדֶּשֶׁת
מִנִּיָּה, בְּעִי לֹאֲתַחֲזָאָה בְּאֲתוּוֹן לְחוּדִייהוּ
כְּדָקָא יְאוֹת.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וַחֲמִשַּׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וּבְרִיין, כָּלֵא אֲתַקְדֶּשׁ בְּקִדְוִשָׁה עֲלָאָה
כְּדָקָא חֲזִי, כָּל שֶׁכּוֹן וְכָל שֶׁכּוֹן
בְּהֵאִי יוֹמָא. בְּהֵאִי יוֹמָא בְּעִי לְסִלְקָא
שֶׁבַעָה גּוֹבְרִין, לְקַבֵּל שֶׁבַעָה קְלִין, דְּאֵינּוֹן
רְזָא דְּאוֹרִייתָא. וּבְזִמְנִין וּבְמוֹעֲדִין חֲמִשׁ,
גּוֹ רְזָא דָא. בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרֵי שִׁית. גּוֹ רְזָא
עֲלָאָה דָא.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְכָלֵא רְזָא חֲדָא. חֲמִשׁ, דְּאֵינּוֹן חֲמִשׁ
דְּרָגִין לְתַתָּא, מִדְּרָגָא דְּאוֹר
קְדָמָאָה לְתַתָּא, וְאֵינּוֹן רְזָא דְּאוֹרִייתָא.
שִׁית, דְּאֵינּוֹן שִׁית סְטְרִין וְכָלֵא רְזָא חֲדָא.
שֶׁבַע אֵינּוֹן שֶׁבַע קְלִין. וְכָלֵהוּ רְזָא חֲדָא,
אֵלִין וְאֵלִין.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֲתוֹסֵף חַד עַל תְּלַתָּא,
בְּגִין שֶׁמֵשָׁא, דְּנִהִיר בְּהֵוֹא
זְמַנָּא, לְסִיְהָרָא, וְאֲתוֹסֵף נְהוֹרָא עַל
סִיְהָרָא, וְהֵינְיֵנוּ רְזָא דְּמוֹסֵף. בְּסִפְר תּוֹרָה,
בְּעִי לְשַׁתְּמַע חַד קְלָא וְדַבּוֹר.

תַּקוּן בְּכֶסֶס

סְדוּרָא לְסִדְרָא עֲמָא קְדִישָׁא בְּיוֹמָא
דָא, וּבְשָׂאֵר יוֹמִין דְּסִפְר תּוֹרָה

ולתקון תקונו בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו כסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכסא. ודרגה אחת למעלה לשים עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

שמיעת קריאת התורה באימה **בשעולה** לשם ספר תורה, אז צריכים כל העם לסדר עצמם למטה באימה ופחד, ברדת ובזיע ולכוון לבם, כאלו שפעת עומדים על הר סיני לקבל תורה, ויהיו מקשיבים ומטים אזנייהם. ואין רשות לעם לפתח פיהם אפלו בדברי תורה, כל שכן בדבר אחר, אלא כלם באימה, כמי שאין לו פה, והרי פרשוה, שכתוב (נחמיה ח) וכפתחו עמדות כל העם. ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כשמוציאים ספר תורה בצבור לקרא בו, נפתחים שערי רחמים בשמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך אדם לומר כן.

נשח תפלת בריך שמה **ברוך** שמו של רבון העולם, ברוך כתרך ומקומך, יהיה רצונך עם עמך ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו מטוב אורך ולקבל תפלותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין הצדיקים לרחם עלי ולשמר אותי,

בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד כרסייא דאקרי תיבה, והוא כרסייא דלהוי בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לכסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לכלא.

שמיעת קריאת התורה באימה **כד** סליק ספר תורה לתמן, פדין בעאן כל עמא לסדרא גרמייהו לתתא, באימתא בדחילו ברדת בזיע, ולכוונא לבניהו, כמה דהשתא קיימין על טורא דסיני לקבלא אורייתא, ויהון צייתין וירכון אודנייהו. ולית רשו לעמא למפתח פומיהון, אפילו במילי דאורייתא, וכל שכן במלה אחרא, אלא כלהו באימתא, כמאן דלית ליה פומא והא אוקמוה, דכתיב, (נחמיה ח) וכפתחו עמדות כל העם. (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא, למקרא ביה, מתפתחון תרעי שמייא דרחמין, ומעוררין את האהבה לעילא, ואבעי ליה לבר נש למימר הכי.

נשח תפלת בריך שמה **ברוך** שמה דמארי עלמא, בריך כתרך ואתרך, והא רעותך עם עמך ישראל לעולם, ופורקן ומינד, אחזי לעמך בבית מקדשך, ולאמטויי לנא מטוב נהורך, ולקבלא צלותנא ברחמין. והא רעוא קדמך, דתוריד לן חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא כגו צדיקיא, למרחם

וְאֵת כָּל שְׁלֵי וְשֵׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא הַכֹּל, אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמְּלָכִים וּמִפְרָגֵם אֶת הַכֹּל. אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלָכֹת שְׁלָךְ הֵיא. אֲנִי עֲבָדוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמִלְפָּנָי כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכֹל זְמַן וּזְמַן. לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטֵחַ וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי אֲמֶת וְתוֹרַתוֹ אֲמֶת וּנְבִיאָיו אֲמֶת, וּמִרְבֵּה לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמֶת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּכַבֵּד אֲנִי אוֹמֵר תְּשַׁבְּחוּת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּפְּתַח לְבִי בְּתוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנְךָ, וְתִשְׁלִים מִשְׁאֲלוֹת לְבִי וְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מְלִין מְפוּמִּיה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד קֵאִים עֲלֵיה, וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תִרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תִרִין דְּבוּרִין, וְאִי תִרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוֹחָא. (רְזָא דְעֲלֵמָא דָא וְרִזָּא

העולם הבא).

כולם שותקים

בְּלֵא שְׁתַּקִּין, וְחַד קֵאֲרִי, דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמּוֹר.

עָלוּ, וּלְמַנְטֵר יְתִי, וְיֵת כָּל דִּילֵי, וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא זֶן לְכֹלֵא, וּמִפְרָגֵם לְכֹלֵא, אֲתָה הוּא שְׁלִיט עַל כֹּלֵא, אֲתָה הוּא דְשְׁלִיט עַל מְלָכֵיא, וּמְלָכוּתָא דִּילְךָ הוּא. אֲנֵא עֲבָדָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, דְסָגִידְנָא קְמִיָה, וּמִקְמֵי דִיקָר אוֹרֵייתָה, כְּכֹל עֵידֵן וְעֵידֵן. לֹא עַל אִינֵשׁ רְחִיעֲנָא, וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאֱלֹהָא דְשְׁמַיָא, דְהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט, וְאוֹרֵייתָה קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמִסְגֵּי לְמַעַבְדַּ טְבוּוֹן וְקְשׁוּט. בִּיה אֲנֵא רְחִיין, וְלִשְׁמִיָה קְדִישָׁא וְיִקְרָא אֲנֵא אִימֵר תְּשַׁבְּחוּן. יְהִי רְעוּא קְדָמְךָ, דְתַפְּתַח לְבָאִי בְּאוֹרֵייתְךָ וְתִהִיב לִי בְּנִין דְכָרִין דְעֲבָדִין רְעוּתְךָ. וְתִשְׁלִים מִשְׁאֲלוֹן דְלְבָאִי, וְלְבָא דְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלוֹם אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מְלִין מְפוּמִּיה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד קֵאִים עֲלֵיה, וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תִרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תִרִין דְּבוּרִין, וְאִי תִרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוֹחָא. (רְזָא דְעֲלֵמָא דָא וְרִזָּא

דעלמא דאתי).

כולם שותקים

בְּלֵא שְׁתַּקִּין, וְחַד קֵאֲרִי, דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים

האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתוב ומשה עלה אל האלהים.

הוא למעלה, וכל העם למטה, שכתוב (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתוב ומשה עלה אל האלהים.

הכנה וכונת הקורא

וזהו דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים כדוגמא עלאה. בגין כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא כביתיה, ואי לאו, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולכתר, ויאמר לאדם הן וראת יי' היא חכמה וגו'.

הכנה וכונת הקורא

ואותו שקורא בתורה, ישים לבו ורצונו לאותם דברים, וכי הוא שליח רבונו בסדורם של הדברים הללו להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדגמה עליונה. משום כך, מי שעולה לקרא בתורה, יסדר אותם דברים בראשונה בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה. מנין לנו? מאותו דבור, שטרם ישמע תורה לעם הקדוש, מה כתוב? (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ואחר כך, ויאמר לאדם הן וראת ה' היא חכמה וגו'.

מקום הפסקת בפרשה

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא, ופסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

מקום הפסקת בפרשה

אסור לו למי שקורא בתורה להפסיק בפרשה או אפילו דבר אחד, אלא רק במקום שהפסיק משה את הפרשה לעם הקדוש - יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת שבת זו בפרשת שבת אחרת.

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

רזא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשיין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא כריד הוא. בין דאשלימו למפסק הני פרשיין דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא כריד הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) אנא משבת פלוני. (מצבורא פלוני).

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

הסוד הזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: אני משבת פלוני (מצבור פלוני), ואני משבת פלוני (מצבור פלוני).

(מצבורא פלוני).

מנני המִרְכָּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה
וּפְרָשָׁה

בְּהֵיָא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב
מְמַנָּא, וְלַחֲמִשֵּׁין וְתַלְתַּת רְתִיבִין
קַדִּישֵׁין דְּתַחֲתֵי יְדֵיהּ, דְּאִתְּמַנּוּן בְּשִׁמּוּשָׁא
דְּאוּרִייתָא, וְכָל רְתִיבָא וְרְתִיבָא מְנִי
לִיהּ, לְהָא רְתִיבָא עַל פְּרָשְׁתָּא פְּלַנְיָא,
דְּבִשְׁבַת פְּלוּנִי. וְרְתִיבָא פְּלוּנִי, עַל
פְּרָשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד
וְחַד, מְשַׁמְשָׂא לְאוּרִייתָא, דְּהֵהוּא שַׁבַּת
דִּלְיָהּ. וְאָסִיר לָן לְעָרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין,
וְלֹא לְאֵעְלָא רְתִיבָא בְּרְתִיבָא דְחַבְרִיָּה,
אִפִּילוּ כַּמְלֵא נִימָא. וְאִפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה,
אוּ אִפִּילוּ בְּאֵת חַד, אֵלָא כָּל חַד וְחַד,
כְּמָה דְפָסִיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְכְמָה
דְּמְנִי לֹון בְּאִינוּן פְּרָשֵׁינִי, כָּל חַד וְחַד עַל
מִטְרִיָּה.

הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
וְעַל דָּא, כִּד מִתְעַטְרָא פְּרָשְׁתָּא דָּא,
סְלָקֵן אִינוּן מְלִין דְּהֵהוּא פְּרָשְׁתָּא,
דְּאִשְׁתְּלִים בְּצַבּוּרָא, וְנִטִּיל לֹון הֵהוּא
רְתִיבָא. דְּמְמַנָּא בְּהֵהוּא פְּרָשְׁתָּא, וְסָלִיק
לֹון קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְאֵלִין מְלִין
מִמֶּשׁ, קְנִימִין קַמִּיָּה וְאִמְרִין, אֲנָא
פְּרָשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּאִשְׁלִימוּ לִי צַבּוּרָא
פְּלוּנִי, חֲכִי וְחֲכִי.

כִּלְן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ
אִי אִשְׁתְּלִים כְּדָקָא חֲזִי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן
מְלִין, וּמִתְעַטְרִין עַל בּוֹרְסִיָּא קַדִּישָׁא,
וְהֵהוּא רְתִיבָא מְשַׁמְשָׂא קַמִּיָּה, כָּל
רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פְּרָשְׁתָּא דְכָל שַׁבַּתָּא
וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרִין בְּגוּ בּוֹרְסִיָּא
קַדִּישָׁא, וּבְהוּ אִיהִי סְלָקָא לְאִתִּיחְדָּא
לְעִילָא לְעִילָא, וְאִתְעַבִּיד כְּלָא כְּלָלָא

מנני המִרְכָּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה
וּפְרָשָׁה

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה קוֹרָא לְיוֹפִיא"ל מְמַנָּה הַגְּדוֹל,
וְלַחֲמִשִּׁים וְשָׁלֹשׁ מְרַכְּבוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁתַּחַת
יְדוּ שְׁהִתְמַנּוּ לְשִׁמּוּשָׁה שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל
מְרַכְּבָה וּמְרַכְּבָה מִנָּה אוֹתָהּ אֵת הַמְּרַכְּבָה
הַזֶּה עַל פְּרָשָׁה פְּלוּנִית שְׁבִשְׁבַת פְּלוּנִית,
וּמְרַכְּבָה פְּלוּנִית עַל פְּרָשָׁה פְּלוּנִית שֶׁל
שַׁבַּת פְּלוּנִית. וְכָל אַחַת וְאַחַת מְשַׁמְשֵׁת
אֵת הַתּוֹרָה שֶׁל אוֹתָהּ שַׁבַּת שְׁלָה, וְאָסִיר
לָנוּ לְעָרַב אֵלָה בְּאֵלָה, וְלֹא לְהַכְנִיס מְרַכְּבָה
לְמְרַכְּבַת חַבְרִתָּה אִפִּילוּ כַּמְלֵא נִימָה, וְאִפִּילוּ
בְּתִבָּה אַחַת אוּ אִפִּילוּ בְּאוֹת אַחַת. אֵלָא כָּל
אַחַת וְאַחַת כְּפִי שְׁפָסֵק לְהוּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְכִמוּ שְׁמִנָּה אוֹתוֹן בְּאוֹתוֹן פְּרָשִׁיּוֹת, כָּל
אַחַת וְאַחַת עַל מְשַׁמְרָתָה.

הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
וְלִכְּנֵן כְּשִׁמְתַּעְטְרַת פְּרָשָׁה זֶה, עוֹלוֹת אוֹתוֹן
הַמְּלִים שֶׁל אוֹתָהּ הַפְּרָשָׁה שְׁנִשְׁלָמָה בְּצַבּוּר,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה לּוֹקַחַת אוֹתָם, זֶה שְׁמִמְנָה עַל
אוֹתָהּ פְּרָשָׁה, וּמַעְלָה אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם מְלִים מִמֶּשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנֵי
וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פְּרָשָׁה פְּלוּנִית שְׁהִשְׁלִימוּנִי
צַבּוּר פְּלוּנִי כֶּן וְכֶן.

כִּלְן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ
אִם הִשְׁתְּלֵמָה כְּרָאוּי לָהּ, מַעְלִים אֵת אוֹתוֹן
מְלִים, וּמִתְעַטְרִין עַל הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה מְשַׁמְשֵׁת לְפָנֵינוּ, כָּל מְרַכְּבָה
וּמְרַכְּבָה, הַפְּרָשָׁה שֶׁל כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וְכִלְן
מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ, וּבְהוּ הִיא
עוֹלָה לְהִתְיַחַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהַכֵּל
נַעֲשֶׂה כָּלְל אַחַד. מִשּׁוּם כֶּן, אִשְׁרֵי חֲלָקוּ

מי שמשלים פרשת כל שבת ושבת כראוי כמו שפסקו אותה למעלה.

קריאת התורה במנחה של שבת **פעמים** קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב, צריכים להכליל שמאל בימין, שהרי תורה נתנה משני צדדים, שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר, אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות הפרשה אינה אלא בימין, והימין תלוי עד שעת המנחה, והרי פרשוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבת ובחמישי בשבת, משום שיוצרות הדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה - אלא כך זה ודאי. אבל אלה שלמטה, כלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד כולל כל אחד ואחד.

תשעת העולים **וסוד** הדבר - הדרגות העליונות הללו הן נקראות פרשה אחת, ואחר כך יוצאות מהן תשע דרגות שנקראות כאחד, ומשום כך תשעה אנשים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום חמישי. הרי תשעה.

ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז

הדא. בגין כך, זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא, כדקא יאות, כמה דאפסקו לעילא.

קריאת התורה במנחה של שבת **הרי** זמני קריגן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתרין סטרין אתיהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, ומינא ושמאלא. בגין כך ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתיר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, ומינא תליא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כללא דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשין לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, כלהו כללא דאורייתא, וכל חד וחד כליל לכל חד וחד.

תשעת העולים **ורזא** דמלה, אליון דרגין עלאין, אינון אקרון פרשתא חדא, ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן כחדא, ובגין כך תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביומא תניינא, ותלת ביומא חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, ונקודה תתאה, בההוא סטרא

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נּוֹסַעַת מִצֵּד שְׂמָאל, וּמִשְׁלָה אֲנֹו קוֹרְאִים.

שְׁהַרִי הִיא עוֹמְדַת בְּסוּד שֶׁל תְּשַׁע (סְפִירוֹת), וְקוֹרְאִים תְּשַׁעָה, וְהֵם שְׁשֵׁה שֶׁל חַל וּשְׁלֹשֶׁה בְּשַׁעָה שֶׁהַשְּׂמָאל מִתְעוֹרֵר בְּשַׁבָּת, וְלֶהֱכַלִּיל הַכֹּל כְּאֶחָד. וְהִיא מִתְעַטְרֶת בָּהֶם בְּשְׁלֹשֶׁה צְדָדִים, כְּמוֹ שְׁלֹשֶׁת הַצְּדָדִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם כָּלֵל שֶׁל פְּרֻשֶׁת הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שִׂזוּכָה לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי בְּשֵׁנִי הָעוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

דְּשִׁמָּא לֹא, מִקְבְּלָא רְזָא דְאוּרִייתָא, כְּדִין בְּהֵיא שְׁעָתָא, נְטִילָא מִסְטְרָא דְשִׁמָּא לֹא, וּמְדִילֵיה קְרִינָן.

דְּהָא אִיהִי קַיִמָא כְּרְזָא דְתַשַׁע, (נ"א סְפִירוֹת) וְקְרִינָן תַשַׁע, וְאִינוּן שִׁית דְּחוּל, וְתַלַת בְּשַׁעָתָא דְאִתְעַר שְׂמָא לֹא כְּשַׁבְתָּא, וְלֹא תַפְלָלָא כְּלָא כְּהָדָא. וְאִיהִי מִתְעַטְרָא בְּהוּ, בְּתַלַת סְטְרִין, כְּגוּוּנָא דְתַלַת סְטְרִין עֲלָיון, דְאִינוּן כָּלֵלָא דְפְרָשְׁתָא דְשַׁבְתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיה מְאֵן דְזְכִי לִיקְרָא דְשַׁבְתָּא, זְכָאָה אִיהוּ כְּתְרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי.

סֵפֶר הַזֵּהוֹר הַקְּדוֹשׁ חֶק לְיִשְׂרָאֵל דֶּף הַיּוֹמִי
עִם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ – מְנוּקָד מְפָסֵק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ח'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתָּהּ

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֵנֶג שַׁבָּת

זֵהַר הַשַּׁבָּת

- פא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
- פא תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
- פב שְׂמֵחַת הָאָמוּנָה
- פב סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פב חֲשִׁיבוֹת שְׁלֵשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פג עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה
- פד קוֹל הַרְשָׁב"י

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כָּתַר יִתְּנוּ (חלק ג' ומ"ב, א' ר"מ)

וְתִנְאִין וְאִמְרָאין, כָּל מוֹסְפִין דְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי דְאִמְרִין בֵּיהּ כָּתַר, מֵהֵכָא אֲשַׁתְּמוּדְעִין. וְכָל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל, רִיחָא דְלֵהוֹן, כְּרִיחָא (שיר השירים ג) דְּמוֹר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקַת רוֹכֵל, בְּשָׂאֵר יוֹמִין. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, חָשִׁיב עֲלֵיהּ מִכָּל מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (תקוני זהר ל"ה, א)

וְכַד בַּר נֶשׁ מְצִלִי, צָרִיךְ בְּקַדְמִיתָא לְנַחְתָּא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיהּ אִמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיְמִין טָבִין, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחוּל תְּרַעָא דְהִיכְלָא פְּנִימָאָה אִיהִי סְתִימָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב (יחזקאל מו א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּיִם יְהִי סָגוֹר שִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְאִמְרֵי בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט עֲלֵיהּ, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִתִּי בַּעֲלָהּ יִפְתַּח, וְכֹן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כַּד נַחֲתִיב בַּר נֶשׁ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְנַחְתָּא לִיהּ בְּאֲדֹנָי, דְּאִיהוּ כְּפּוֹמִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתֵּךְ.

תפלות השבת

דְּתַלַּת צְלוֹתֵין אֵינוֹן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵאָה צְלוֹתָא דְּמוֹסְפֵי, צְלוֹתָא דְּעַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְדָא שְׂכִינְתָּא תְּתָאָה, דְּאִיהִי מִסְטָרָא דְּשְׂמָאֵלָא, דְּתַמְּן לְיוֹאֵי דְאִתְמַר בְּהוֹן וְקִדְשָׁתָּ אֶת הַלְוִיִּם, צְלוֹתָא דְּשַׁחֲרִית יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמַתְּנַת חֵלְקוֹ, וְדָא נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה אִתְמַר (תהלים סו יד) אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, דְּעֲלָה

כָּתַר יִתְּנוּ

וְתִנְאִים וְאִמְרָאִים, כָּל מוֹסְפִים שְׁל שַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי שְׂאוּמְרִים בּוֹ כָּתַר - מְכָאן נּוֹדְעִים. וְכָל תְּפִלוֹת שְׁל יִשְׂרָאֵל, רִיחֹן כְּרִיחַ שְׁל (שיר השירים ג) מוֹר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקַת רוֹכֵל, בְּשָׂאֵר יְמִים. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים חָשִׁיב עֲלֵיו מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וְכִשְׂאָדָם מִתְּפִלָּל, צָרִיךְ בְּהַתְּחֵלָה לְהוֹרִיד אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יְהו"ה, בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְאִין אִמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׂבִימִים שְׁל חַל, שְׁעַר הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם. זְהוּ שְׂכַתוּב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּיִם יְהִי סָגוֹר שִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׂמַטְטְרוּן שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׂבִיבָא בַּעֲלָהּ יִפְתַּח, וְכֹן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁמוּרִיד אָדָם יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ בְּאֲדֹנָי, שֶׁהוּא בְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתֵּךְ.

תפלות השבת

שְׁשִׁלַּשׁ תְּפִלוֹת הֵן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵית תְּפִלַּת מוֹסְפֵי, תְּפִלַּת עַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְזוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה שְׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׁשִׁים הַלְוִיִּם, שְׂנַאֲמַר בְּהֶם וְקִדְשָׁתָּ אֶת הַלְוִיִּם. תְּפִלַּת שַׁחֲרִית, יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמַתְּנַת חֵלְקוֹ, וְזֶה נִשְׁמַת כָּל חַי, שֶׁהִיא הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, עֲלֵיהּ נְאֻמַּר אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, שְׁעֲלֵיהּ נְאֻמַּר וַיִּשְׁכַּב בְּמִקּוֹם הַהוּא, בְּמִקּוֹם שֵׁישׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת שְׁל הַתּוֹרָה,

שׁוֹכֶבֶת שָׁם. אֲשֶׁרִי הוּא הַפֶּה שֶׁהַתּוֹרָה שָׁל אוֹתָהּ שֶׁעָה שׁוֹכֶבֶת שָׁם.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

הַתְּפִלָּה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זֶה יְהו"ה הַעֲמוּד הַאֲמֻצְעִי שְׁאוּחַז בְּשִׁנְיָהּ, וְהוּ נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה. נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שֶׁבֶת - אַתָּה קֹדֶשׁ שֶׁתָּה. נִשְׁמָה יִתְרָה - נִשְׁמַת כָּל חַי, שְׁנֹאֲמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ. רוּחַ יִתְרָה - אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפּוֹתַח אֶת פִּי בְּשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת לְקַבֵּל אוֹתָם בְּשֶׁבֶת. תְּפִלַּת מוֹסֵף זֶה צְדִיק, שְׁכּוֹלֵל אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, וְבוֹ אוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת מוֹסֵף כְּתֵר יִתְנוּ לָךְ יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַכְּתֵר הוּא כְּתֵר עֲלִיוֹן, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ - אָבָא וְאִמָּא, וְקְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ - שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, יְהו"ה צְבָאוֹת - בְּרִית מִיֶּלֶה וְשִׁתֵּי יִרְכִים שָׁל אִמָּת, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ זוֹ שְׁכִינָה.

סְעוּדוֹת שֶׁבֶת

וְעַל כֵּן נִתְּוֹסְפָה נִשְׁמָה שָׁל שְׁמַחָה בְּשֶׁבֶת. וְצָרִיף הָאָדָם לְשִׁמוּחַ בְּשִׁלְשׁ סְעוּדוֹת שָׁל שֶׁבֶת, שְׁהָרִי כָּל הָאֲמוּנָה, וְכָל כְּלָלוֹת הָאֲמוּנָה, בּוֹ נִמְצָא, וְצָרִיף הָאָדָם לְעֶרּוֹף הַשּׁוֹלְחַן, וְלֹאֲכּוֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת שָׁל הָאֲמוּנָה, וְלְשִׁמוּחַ בָּהֶם.

חִשְׁבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שֶׁבֶת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵעִיר עָלִי לְכָל אֶלּוֹ שְׁכָאן שְׁהָרִי מִיָּמִי לֹא בִּיטְלָתִי אֵלּוֹ הַשְּׁלֹשׁ סְעוּדוֹת, וּבְזַכּוּתָם לֹא הוּצַרְכָּתִי לְתַעֲנִית בְּשֶׁבֶת, וְאֶפְלוּ בְּיָמִים אַחֲרַיִם לֹא הוּצַרְכָּתִי

אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית כח יא) וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּאֶתֶר דִּישׁ כ"ב אֶתוֹן דְּאוּרִייתָא שְׁכִיבַת תְּמָן, זְכָאָה אִיהִי פּוּמָא, דְּאוּרִייתָא דִּהִיא שְׁעָתָא שְׁכִיבַת תְּמָן.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא יְהו"ה עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא דְּאֶחָד בְּתְּרוּיָהּ, וְאִינוּן נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה, נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שֶׁבֶת, אַתָּה קֹדֶשׁ שֶׁתָּה. נִשְׁמָה יִתְרָה נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאֶתְמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יִתְרָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּאֶתְפַּתַּח פּוּמוּי בְּתִלַּת צְלוֹתִין, לְקַבֵּלָא לּוֹן בְּשֶׁבֶת, תְּפִלַּת מוֹסֵף דָּא צְדִיק, דְּכִלִּיל כְּלָהוּ צְלוֹתִין, וּבִיהַ אֶמְרִין בְּצְלוֹתָא דְּמוֹסֵף כְּתֵר יִתְנוּ לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְכְתֵר אִיהוּ כְּתֵר עֲלִיוֹן, יְיָ אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִמָּא, קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ תְּלַת אֲבָהוֹן, יְיָ צְבָאוֹת בְּרִית מִיֶּלֶה וְתֵרִין יִרְכִי קְשׁוּמָא, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינָתָא.

סְעוּדוֹת שֶׁבֶת (חֶלֶק ג' רפ"ח, ב)

וְעַל דָּא אֶתּוֹסֵף נִשְׁמַתָּא דְּחָדוּ בְּשֶׁבֶתָא. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּתִלַּת סְעוּדָתִי דְּשֶׁבֶתָא, דְּהָא כָּל מְהִימְנוּתָא, וְכָל כְּלָלָא דְּמְהִימְנוּתָא, בִּיהַ אֲשִׁתְּכַח, וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְסַדְרָא פְּתוּרָא, וְלִמְיַכַּל תְּלַת סְעוּדָתִי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלִמַּחְדֵי כְּהוּ.

חִשְׁבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שֶׁבֶת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלִי לְכָל אֶלּוֹן דְּהָכָא, דְּהָא מִן יוּמָאֵי לֹא כְּטִילְנָא אֶלּוֹן תְּלַת סְעוּדָתִי, וּבְגִינְהוּן לֹא אֶצְטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשֶׁבֶתָא.

כל שפן בשבת. שמי שזוכה בהם זוכה לאמונה שלמה. סעודה אחת של המלכה. וסעודה אחת של העתיק הקדוש סתום מכל הסתומים. ובאותו עולם יזכה בהם לאלו. הרצון הזה פאשר מתגלה כל הדינים נכנעים משלשלאותיהם.

ואפילו כיומי אחריו לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למיהימנותא שלימתא. חר, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון בד אתגלייא, כל דינין אתכפין משולשליהון.

המשך "ערכה של שנה" מעמוד סח

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו פאלו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהר הקדוש בהקדמה" (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזהר הקדוש, ששעה שנה שנה, כדברי ה"פסא מלך", ובשבת עולה לערך אלה שנה, כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמה

לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) "כי רבים חללים הפילה", מאן הפילה, דא היא חטאה' דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [באור: ועל זה כתוב (ישעיה ה): "הוי משכי העון בחבלי השוא". העון זה הזכר. "וכעבות העגלה חטאה", מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותה שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז): "כי רבים חללים הפילה". מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

ה כתוב בהקדמת הזהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיר". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא וממא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא): "ואשים דברי בפיר". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועו שם באורך). (ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. "וכעבות העגלה חטאה". מאן חטאה', דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנון 'חבלי השוא'. ולבתר "כעבות העגלה חטאה", להיא נוקבא דאקרי 'חטאה', דתמן אתתקפת למנהי טס

אמר רבי שמעון לחבריא, במטותא מנייכו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רבבא כדקא יאות, בגין דלא תהווון גרמין ליהוא חטאה לקטלא

למליון שנה, כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה, כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחי, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [ככתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זהר הקדוש בשבת קודש, שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

בנו בעונותינו הרבים וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ונראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את גניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשאריה עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בגניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונגם ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר בשביל חנוך גניהם לתורה ונראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו, רחמנא לשזבן, ורחמנא לשזבן. - [באור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ו. כתב החפץ חיים בספר "צפית לישועה" (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים

המשך בעמוד צ

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות
בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר
בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי
הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי"
מיסודו של כ"ק
מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: 0544577956 / 0548-436784

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק ט'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח

שְׁלַחַן הַשֵּׁבֶת

וּבִרְכַת הַמִּלֻּאִים

פֶּרֶק ט'

- פז שְׂכַר הַצְדָּקָה
- פז שְׁלַחַן שֶׁבֶת
- פח הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶת כְּרָאִי
- פח נֶהָר דִּינֹר
- פח בְּרַכַּת הַשְּׁלַחַן
- פט עוֹנָשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוֹ כְּרָאִי
- פט שְׂכַר מַעֲנֵגֵי הַשֶּׁבֶת
- צ עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סֵעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסֵעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסֵעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסֵעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שכר הצדקה (חלק ג רמ"ה, ב ר"מ)

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין עניי. ורזא דמלה, בגין דצדקה ואריך יומיו, דלא יתקצרון. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה וארך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא לתחתית המתים, דלכתר דניקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שלחן שבת (תקוני זהר פ"ד, א)

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוך לפני שלחן, פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, וכגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מגורה בדרום, מטא באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

(ח"ב רנ"ב, ב)

אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא, קיומא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

שכר הצדקה

חמישי - פרושוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה ואריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני עולמות. זהו שכתוב (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימך - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתחתית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

שלחן שבת

ובשבת צריך לתקן שלחן עם ארבע רגלים, כמו השלחן שלמעלה, שנאמר בו זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועליה נאמר תערוך לפני שלחן, שלחנו של הקדוש ברוך הוא זו השכינה, היא מצד הצפון שהוא גבורה, ומשום זה תקנו בעלי המשנה שלחן בצפון, ונר דולק לימין כמו שלמעלה, שנאמר בו מגורה בדרום, מטא באמצע מצד העמוד האמצעי.

אם זוכה - יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיום בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוֹמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שְׁרָפִים לוֹהֲטִים:
 שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל, קְרִישִׁיא"ל, קְדוּמִיא"ה.
 וְאַרְבַּעַת הַלָּלוּ שֶׁתַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדִים
 לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. אֵלּוּ הָאַרְבַּעַת
 עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְהֵם
 מְמַנִּים לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל אוֹתָם שְׁשׁוֹמְרֵי אֵת
 יוֹם הַשַּׁבָּת וּמַעֲנֵגֵי אֵת הַשַּׁבָּת כְּרָאוּי.

מֵהָאַרְבַּעַת הַלָּלוּ, כְּשֶׁנוֹסְעִים, יוֹצְאִים שְׂבִיבֵי
 אֵשׁ, וּמֵהַשְּׂבִיבִים הַלָּלוּ נַעֲשִׂים שְׂבָעִים
 וּשְׁנַיִם גְּלָגְלִים לוֹהֲטִים בָּאֵשׁ. מִכָּאן נַעֲשֶׂה
 נֶהַר דִּינּוּר. אֶלֶף אֶלְפִים יִשְׁמְשׁוּ אֵת אוֹתוֹ
 הַנֶּהַר. כָּל אוֹתָם שְׁמַעֲנֵגִים שַׁבַּת, אַרְבַּעַת
 הַמְּמַנִּים הַלָּלוּ מְשַׁגְּיחִים בְּכָל אוֹתָם
 שְׁמַעֲנֵגִים אֵת הַשַּׁבָּת, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדַת
 עֲלֵיהֶם, וְנוֹסְעִים בְּשִׁבְלָה תַּחְתֶּיהָ.

נֶהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹם זוֹרֵם אוֹתוֹ נֶהַר דִּינּוּר וְשׁוֹרֵף
 כְּמֵה רֹחוֹת וְכַמֵּה שְׁלִיטִים. וְכִשְׁנֹכְנֶסֶת
שַׁבַּת, יוֹצֵא כְרוֹז, וְשׁוֹכֵף אוֹתוֹ נֶהַר דִּינּוּר,
וְהַסְּעָרוֹת וְהַזִּיקִים וְהַשְּׂבִיבִים שׁוֹכְכִים.
 וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת הוֹלֶכֶת וְעוֹלָה עַל אַרְבַּעַת
 הַשְּׂרָפִים הַלָּלוּ שְׁאֻמְרָנוּ, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ
 אֲמֻצָּע הַהִיכָל הַזֶּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא
 עֲנָג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

מִשׁוֹם שֶׁבְּמְקוֹם הַזֶּה, כְּשֶׁנִּכְנָסֶת שַׁבַּת,
מִסֵּת דְרִירִים שֶׁם כָּל שְׁלַחְנוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שְׁנִקְרָאִים בְּנֵי הַיְכָל הַמְּלֹךְ. וְאֶלֶף אֶלְפִים
 וְרַבּוֹא רַבּוֹת עוֹמְדִים עַל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת.
 וְהַחֲתִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים
 הַלָּלוּ, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וְרוֹאֶה שֶׁם אֵת
 כָּל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת (וְכָל אוֹתָם שְׁנוּמְדִים עֲלֵיהֶם),

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוֹמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שְׁרָפִין
 מְלַהֲטִין, שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל,
 קְרִישִׁיא"ל קְדוּמִיא"ה. וְאֵלּוּ אַרְבַּעַת תַּחֲוֹת
 הַחֲתִיָּה הַזֹּאת קְיִימִין לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 אֵלּוּ אַרְבַּעַת קְיִימֵי לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 וְאֵינּוֹן מְמַנֵּן לְאַשְׁנַחֲתָא בְּכָל אֵינּוֹן דְּנִטְרֵי
 יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, וּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא כְּרָקָא
 יְאוֹת.

מֵאֵלּוּ אַרְבַּעַת כַּד נִטְלִי, נִפְקִי שְׂבִיבִין
 דְּאֵשָׁא, וּמֵאֵלּוּ שְׂבִיבִין
 אֲתַעֲבִידוּ שְׂבָעִין וְתִרִין גְּלָגְלִין, מְלַהֲטִין
 בְּאֵשָׁא. מֵהַכָּא אֲתַעֲבִיד נֶהַר דִּינּוּר. אֶלֶף
 אֶלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיָּה לְהַהוּא נֶהַר. כָּל אֵינּוֹן
 דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, אֵלּוּ אַרְבַּעַת מְמַנֵּן מְשַׁגְּחִין
 בְּכָל אֵינּוֹן דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת
 קְיִימָא עֲלֵיהֶוּ, וְנִטְלִי בְּגִינָה תַּחֲוֹתָהּ.

נֶהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, נִגִּיד הַהוּא נֶהַר דִּינּוּר,
 וְאוֹקִיר לְכַמֵּה רֹחוּין, וְלְכַמֵּה
 שְׁלִיטִין. וְכַד עֵייל שַׁבְּתָא, כְּרוֹזָא נִפְקָא,
 וְשִׁכִּיד הַהוּא נֶהַר דִּינּוּר, וְנַעֲפִין וְזִיקִין
 וְשְׂבִיבִין אֲשַׁתְּכַבּוּ. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת אֲזַלָּא
 וְסִלְקָא עַל אַרְבַּעַת אֵלּוּ שְׂרָפִים דְּקִאֻמְרָן.
 וְעַל גּוֹ אֲמַצְעִיתָא דְּהִיכְלָא דָא, בְּהַהוּא
 אֲתַר דְּאֻקְרֵי עֲנָג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

בְּגִין דְּבַהֲאֵי אֲתַר, כַּד עֵייל שַׁבְּתָא,
מִתְּסַדְרָאן תַּמְן כָּל פְּתוּרֵי דְּבְנֵי
עֲלָמָא, דְּאֻקְרוּ בְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָא, וְאֶלֶף
 אֶלְפִין, וְרַבּוֹ רַבּוּן מְמַנֵּן. קְיִימֵי עַל אֵינּוֹן
 פְּתוּרֵי. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עֲלָאָה עַל אֵלּוּ
 אַרְבַּעַת שְׂרָפִים, וְעַל בְּהַהוּא אֲתַר,
 וְהִמָּא כָּל אֵינּוֹן פְּתוּרֵי, (וְכָל אֵינּוֹן דְּמִימָא עֲלֵיהֶוּ)

ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותו השלחן. וכך אותם אלה אלפים רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערה ונענג כראוי? (ישעיה נח) **אָ אַתְּעַנְג עַל ה' וְגו' כִּי פִי ה' דַּבֵּר.** וכֵּלָם אֹמְרִים: אַז תִּקְרָא וְה' יַעֲנֶה וְגו'. רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסיים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אַז יִבְקַע כַּשַּׁחַר אֹרֶךְ וְגו', כבוד ה' יאספך. כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵן יְבוֹרֵךְ גָּבַר יֵרָא ה'.

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וּכְשִׁי שֶׁלַחַן הָאָדָם אֵינוֹ עוֹמֵד בְּאוֹתוֹ מְקוֹם בְּעֵרִיכַת הָעֵנֵג כְּרָאוּי,** אַז הַחֲתִיָּה הַזֹּה, וְאוֹתָן אַרְבַּע שְׂתַחֲתִיָּה, וְכָל אוֹתָם אֵלֶּף אֲלָפִים וְרַבּוּא רַבּוּבּוֹת, כֵּלָם דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה לְאוֹתוֹ צַד הָאָחֵר, וְכַמָּה שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, כֵּלָם נוֹטְלִים אוֹתוֹ וּמְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁהוּא בְּהִפּוּךְ מִזֶּה, וְנִקְרָא נִגְע. וְכַשְׂמֻכְנִיסִים אוֹתוֹ לְשֵׁם, (פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים) (שם קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתְּבֹאֶהּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָּהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וְנִקְשׁ נֹשֶׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אַל יְהִי לוֹ מִשֶּׁךְ חֶסֶד וְגו'. הִרְחַמְנָא יִצְיִלְנוּ.

שכר מענגי השבת **מְשׁוּם שֶׁעָנַג שַׁבָּת, וְאַמּוֹנַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא** (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחסים, כלם שמחה של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך) הוּא.

ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיד מענג ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריך ליה להווא פתורא. וכל אינון אלה אלפין, ורבוא רבבן, בלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דבריך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) **אָז תִּתְעַנֵּג עַל יי' וְגו' כִּי פִי יי' דַּבֵּר.** וְכִלְהוֹ אֹמְרִי, (ישעיה נח) אַז תִּקְרָא וְיי' יַעֲנֶה וְגו'. רוּחָא עֲלָאָה דְאִקְרִי זְכוּ"ת אַל, כִּד הֵוּא פְתוּרָא אֲתַעֲנַג בְּכִלְהוֹ סְעוּדַתִּי, בְּסְעוּדַתָּא בְתַרְאָה תְּלִיתָאָה מְסִיִּים וְאֹמֵר, עַל כָּל אֵינוֹן קְדָמָי, וְאֹמֵר (ישעיה נח) אַז יִבְקַע כַּשַּׁחַר אֹרֶךְ וְגו', כְּבוֹד יי' יֹאסֵפֵךְ. כָּל אֵינוֹן שְׁבַעִין נְהוּרִין אַחֲרֵינוּ בְּכָל סְטְרִין, פְּתַחִי וְאֹמְרִי, (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵן יְבוֹרֵךְ גָּבַר יֵרָא יי'.

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וְכִד פְּתוּרָא דְכַר נִשׁ לֹא קִיִּמָּא כִּהוּא אֲתֵר בְּסְדוּרָא דְעֵנוּגָא כְּדָקָא יֹאוֹת, כְּדִין הַאי חִוּתָּא, וְאֵינוֹן אַרְבַּע דְתַחֲוּתָהּ, וְכָל אֵינוֹן אֵלֶּף אֲלָפִין וְרַבּוּ רַבּבָן, בְּלָהוּ דְחִיָּין לִיָּה לְכַר, לְהֵוּא סְטְרָא אַחֲרָא, וְכַמָּה גְרַדִּינֵי נִימוּסִין, בְּלָהוּ נְטִילֵי לִיָּה וְעִיִּלֵי לִיָּה לְהֵוּא אֲתֵר, דְאִיְהוּ בְּהַפּוּכָא מִן דָּא, וְאִקְרִי נִגְע. וְכִד עִיִּל לָהּ תַמָּן, (ס"א פּוֹתְחִי וְאֹמְרִי) (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתְּבֹאֶהּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָּהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. (תהלים קט) וְנִקְשׁ נֹשֶׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אַל יְהִי לוֹ מִשֶּׁךְ חֶסֶד וְגו'. רַחֲמֵנָּא לְשַׁזְכֵּן.**

שכר מענגי השבת **בְּגִין דְעֵנוּגָא דְשַׁבְתָּא, וּמְהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא** (ס"א האי איהו אליו פתורי דענוגא דשבתא ומנין ומגין כולהו חזונומא

ומשום זה, כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים, ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דיגור, ולא גותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם כראוי.

דקודשא בריך הוא ובגין דא) איהו. ובגין דא, כל אינון דמענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלין ארבע דקיימי תחות האי חיותא, קיימא לקבל ההוא נהר דיגור, ולא שבקי לאתוקדא ביה, לכל אינון דמתענגי ענוגיהו כדקא יאות.

המשך "ערקה של שעה" מעמוד 19

ה

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, ובאר את הודוי: וסרנו ממצותיך וממשפטריך הטובים ולא שנוה לנו, שלא עשינו חשבון והחשבנו באמת את התורה והמצוות, כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "קרה היא מפנינים וכל חפצריך לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א'): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא "קרה היא מפנינים", מכהן גדול שזכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזהר הקדוש. וכן קיים החפץ חיים בעצמו "אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחפה לו", ובתפלה בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום", כתב מר"ן האר"י הח"י שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאלת עם ישראל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוץ דבש הזהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מתם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

שעות ביום, ובכך גם תזכה לראות שמים טהורה.
 ח. ובדאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון - ומתגלה בלמוד הזהר הקדוש (דברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.
 המשך בעמוד קא

ז. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה...". אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', שבלימוד שעה אחת זה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק י'

פְּרָשִׁיּוֹת

מִקֵּץ - קֶרַח

מִצֹּת לָחֶם מִשְׁנֶה וּבְרֶפֶת
הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה
עַל הַשְּׁלָחַן

פָּרָק י'

- עגן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּפוֹת צג
- אין הַשְּׁטוֹן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת צג
- בְּצִיעָה וּבְרָכָה עַל הַפֶּת צג
- בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דָּרָךְ הַסוּד צד
- מַעֲלַת הַמַּאֲרִיף עַל שְׁלֶחֶנוּ צד
- דְּבַרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלֶחַן צה
- כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צו
- עגן כּוֹס בְּרָכָה עַל דָּרָךְ סוּד צו
- מִיָּם אַחֲרוֹנִים ק
- עֲרֶכֶה שֶׁל שְׁעָה קא

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

ענין בציעת שני הכפרות (חלק ג רע"ג, א ר"מ)
התנינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיוזין בתרי לוחי אורייתא, דאתייהיבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנין על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזקין.

ואי תימא, והא תנינן, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהינונו כב' ד' עם ערב רב, דלא הוה שלוחי מצוה, דלא אתגזירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קדשא בריך הוא לנטלא (שמות טז) שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר, (ס) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת ותרין כפרות בשבת, רמיוזין לתרין יודין יאהדונהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול, ובשבת נחית לגבה. ובגין דא בשבת, כל נשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרבנא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעיל.

בציעה ובכרה על הפת (חלק ג רמ"ד, ב ר"מ)
פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע ואורח מקרד.

ענין בציעת שני הכפרות
שני - לבצע על שתי כפרות בשבת, שהן רמוזות בשני לוחות התורה, שנתנו בשבת זוגות. שפיום השלישי ירדו, שבו פעמים טוב, ובשבת נתנה, שתי נקבות לשנים טובים. ואף על גב שבארוה שהשדים ממנין על זוגות, כמו שבארוה שתי ביצים, שני אגוזים - הלכה למשה מסיני: שלוחי מצוה אינן נזקין.

ואם תאמר, והרי שנינו, אין מתחילין בשני ואין מסיימין בריעי, דהינונו בב' ד' עם ערב רב, שלא היו שלוחי מצוה, שלא התגזרו לשם שמים, ולאחר שעברו מן העולם, צוה הקדוש ברוך הוא לטל (שמות טז) שני לוחות אבנים פראשנים, ואמר, וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת ו**שתי** כפרות בשבת רמוזות לשני יודי"ם יאהדונהי. שאדני היא יחידה מבעלה בששת ימות החול, ובשבת יורד אליה. ומשום זה בשבת כל הנשמות והרוחות והנפשות יוצאות ויורדות זוגות, ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת. ואפילו גיהנם לא שולט ולא בוער בשבת. ומשום זה, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וזו אש נכריה, אלא אש הקרבן, אש של קדשה. ואין להאריך בבציעה שלהון, שהרי נתבאר למעלה.

בציעה ובכרה על הפת
פתח ואמר, הרי בארוהו בעלי המשנה, בעל הבית בוצע ואורח מקרד. ועוד בארוהו,

צָרִיךְ לְדַקְדֵּק בְּה' מִן הַמוֹצֵיא. וְשִׁתִּי ה' הֵן כִּנְגַד שְׁתֵּי הַלֶּחֶם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת שֶׁל הַשֶּׁבֶת. אוֹת ל' הִיא כְּפִיצָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּמִיֵּהוּ בַעַל הַבַּיִת שְׂבוֹצֵעַ? זוֹ אוֹת ו'.

שְׁנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע בְּעִין יָפָה, וּמְשָׁלִים הַבְּרָכָה, וְאַחֲרַיָּךְ בּוֹצֵעַ. וּפְרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמְשָׁנָה, שְׂאִין הַמְסֻבִּים רִשָּׁאִים לְטַעַם עַד שְׂיִטְעֵם הַמְּבָרָךְ, וְאִין הַבּוֹצֵעַ רִשָּׁאִי לְטַעַם עַד שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְסֻבִּים. וְאִם רְצוֹנוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בְּיָדוֹ. וְעוֹד פְּרָשׁוּהָ שֶׁהַאֲרוֹחַ מְבָרָךְ, בְּשִׁבְלֵי שְׂיִבְרָךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְדָרָךְ סוּד, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֵמוּד
הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמֻצְעִי. וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ
לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כִפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת
- זֶה ו' שֶׁל הָאֲמֻצְעַי. (וּבְצוּרָה זוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה) וְכִדֵּי
שֶׁלֹּא יִרְאֶה כְּרַעֲבָתוֹ, יִכּוֹל לְבַצֵּעַ בָּהּ לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מֵה זֶה כְּפִיצָה? ל' ו'!
וְהוּן הַנִּקְדָּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאִים
פְּרוּרִים שְׂבֻכָזִי. וְאֵלּוֹ כִּנְגַד טְפוֹת הָעֵרֶע.
וּמִי שֶׁמְזַלְזֵל בָּהֶן וְזוֹרְקֵן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹּא
צָרִיךְ, הָעֲנִיּוֹת רוֹדְפֹת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָד.
זֶהוּ שְׂכָתוֹב (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אִיָּה.
וְאִין לֶחֶם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנֵחַ: אִיָּה מִי
שְׂמַרְחָם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ
שְׂבִיעֵי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחְנוּ מִשּׁוֹם הָעֲנִיּוֹם.
וּמִשּׁוֹם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ מַאֲרִיכִים

וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, צָרִיךְ לְדַקְדֵּק בְּה' מִן
הַמוֹצֵיא. וְתֵרִין הֵהִינּוּ, לְקַבֵּל שְׁתֵּי
הַלֶּחֶם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת דְּשֶׁבֶת. י', אִיָּה
כְּפִיצָה לְכָל חֵד וְחֵד. וּמֵאֵן אִיָּהוּ בַּעַל
הַבַּיִת דְּבוֹצֵעַ. דָּא ו'.

(חֲלֹק ג ער"ב, א ר"מ)

הַתְּנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע
בְּעִין יָפָה. וּמְשָׁלִים בְּרַכְתָּא,
וּלְכַתֵּר בּוֹצֵעַ. וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנֵן דְּמַתְּנִיתִין,
דְּאִין הַמְסֻבִּין רִשָּׁאִין לְטַעַם, עַד שְׂיִטְעֵם
הַמְּבָרָךְ. וְלִית הַבּוֹצֵעַ רִשָּׁאִי לְטַעַם, עַד
שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְסֻבִּין. וְאִם רְעוּתִיהָ
לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בִּידֵיהָ. וְעוֹד
אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹרַח מְבָרָךְ, בְּגִין דִּיבְרָךְ
לְבַעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְאוֹרַח רוּא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא עֵמוּדֵא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, דְּאִיָּהוּ קוֹ הָאֲמֻצְעִי.
וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מִשְׁנֵי כִפְרוֹת,
דְּאִינּוֹן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת, דָּא ו'
דְּאֲמֻצְעִיתָא. (וּבְגוֹנָא דָּא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְּלֹא
לְאַתְחַזָּא כְּרַעֲבָתוֹ, יִכּוֹל לְמַבְצֵעַ
בָּהּ לְכָל חֵד וְחֵד כְּפִיצָה. מֵאִי כְּפִיצָה.
י' ו'. אִינּוֹן נִקְוֵדִין דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, אַתְקְרִי
פְּרוּרִי כְּכֹזִי. וְאֵלִין לְקַבֵּל טְפוֹן דְּזֵרַע,
וּמֵאֵן דְּמְזַלְזֵל בְּהוֹן, וְזוֹרִיק לוֹן בְּאַתְרָה
דְּלֹא אַצְטְרִיךְ, עֲנִיּוֹתָא קֵא רְדִירָה
אַבְתְּרִיהָ, וְאֵזִיל נֶעַ וְנָד. הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אִיָּה.
וְלִית לֶחֶם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנֵחַ אִיָּה
מֵאֵן דְּמַרְחָם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁכַּח.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ

שְׂבִיעֵי, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין
עֲנִיּוֹם. וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיךְ

לו ימיו ושנותיו, ומשום כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. שעני חשוב כמת, והוא מחיה אותו, גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנגמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה, זהו שכתוב (דברים יז) להאריך ימים על ממלכתו, ולכן צריך להאריך על השלחו, שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחו. בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחו בשביל העניים.

על שלהנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קדשא בריך הוא מחיה ליה. **ועוד** באורח רזא, דכלהו עניים מסמרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדיא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דיא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דל"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

דברי תורה על השלחו

רביעי - להיות על השלחו דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנגמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרושהו, הרוצה להעשיר - יצפון, יתן שלחו לצפון. הרי שלחו לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימיו, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

דברי תורה על השלחו (ח"ג רמ"ה, ב ר"מ)

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחו לצפון. הרי שלחו לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג, א ר"מ)

ששי - להיות על השלחו דברי תורה, שכך פרושה בעלי המשנה, (אבות פ"ג) שלשה שאכלו על שלחו אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרושה שלחו בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי מימין, שלחו אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחו משמאל, פרושה בעלי המשנה,

שתיאתא, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחו אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחו בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא

קשים מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף. ומשום כך צריך תלמיד חכם לזמן עמו, למי שישתדל בדברי תורה.

כוס של ברכה

שְׁלִישֵׁי - כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים: הדחה ושטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידי. ונותנו בימיו. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

וּבַדֶּרֶךְ סוּד, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגימטריא אלה"ם, ומשם הנשמה, שהיא על שמו - כוס. זהו שכתוב (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מי נקרא ישועות? חמש אצבעות, שהן פנגד חמש ספירות של כוס, שהוא שם אלהים חיים שהבינה מתפשטת בהם לחמשים שערים. ה' פעמים עשר, באות י', שהוא עשרה דברים שתקנו חכמים בכוס, שהוא אלהים חיים, חמש אותיות בחשבון ה'.

וּבְאָרוֹ, בכוס שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. וסוד הדבר - שיהא תוכו כפרו. מי שזכה לנשמה מכוס זה, להיות נשמה טהורה מבפנים ומבחוץ. וסוד הדבר - (ויקרא טו) וטהרו וקדשו. טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס אין טהרתו וקדשותו מבפנים ומבחוץ בלי מים - אף כך הנשמה אין טהרתה וקדשתה

לון. דבגין דפתורא משמאלא, אוקמוה רבנן דמתניתין, קשין מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף. ובגין כך, צריך תלמיד חכם לזמנא עמיה, למאן דישתדל בפתגמי אורייתא.

כוס של ברכה (ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָאָה, כוס דברכה, דתקינו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידי. ונותנו בימיו. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

וְאוֹרַח רְזָא, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגי' אלה"ם. ומתמן נשמתא, דאיהו על שמה כוס. הדא הוא דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מאן ישועות. חמשה אצבעאן. דאינון לקבל חמשה ספירן דכוס. דאיהו אלהים חיים בינה מתפשטא בהון, לחמשין תרעין. ה' זמנין עשר. באת י', דאיהו עשרה דברים דתקינו רבנן בכוס, דאיהו אלהים חיים, חמש אתוון, בחשבון ה'.

וְאוֹקְמוּהָ בְּכּוֹס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורזא דמלה, שיהא תוכו כפרו. מאן דזכי לנשמתא מהאי כוס, למהוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורזא דמלה, (ויקרא טו) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס לאו טהרתיה וקדשתיה מלגו ומלבר בלא

מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטוף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שָׁכַף פרשוהו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהו"ה היא שהתעטף באור, ונעשיתה אור. (וזהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד) עטה אור פשלמה. וזהו (בראשית א) יהי אור - יהי אור. ופרשוהו בעלי סודות התורה, בטנם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

חי - פרשוהו חי מן החבית. ודרך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר בזה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. וזהו חבית: ח' בי"ת. ומשום שהיא חיים, שכתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בזה, הינו משם הוא חי. וזהו יבנה של תורה. מי שמשתדל בזה נקרא חי. ועוד, צדיק חי, שהוא חי מן החבית.

מ"א. אור הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלכר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעין הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובאדכרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

דאת י' מן יהוה, איהי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, דדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטנם נתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בזה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. ותינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בזה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בזה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יֵין ישׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גִנּוּנִים - לָבוֹ וְאָדָם. יֵין גִּימְטְרִיָּא שְׁבַעִים פְּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנֶגֶד שְׁנֵי גִנּוּנִים שֶׁל הַיּוֹן, הוּא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר שֶׁל שְׁבֵת, וְשְׁבַעִים תְּבוּת שֶׁל קְדוּשׁ וּיְכַל"ו - הָרִי ע"ב.

מְלֵא - זָהוּ שְׁכָתוּב כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְרַפְת ה'. וְאִף שֶׁהוּא מְלֵא מִיֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם כָּף צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם - גָּבַר שְׁלָם, כְּמוֹ (שם לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם. כָּף צְרִיף לְהִיּוֹת נִשְׁמָה שְׁלָמָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיְקָרָא כא) שֶׁכָּ ל (אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אִף כָּף אוֹתִיּוֹת אֵלִים עִם י"ה - הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) הוּא מְלֵא, וְהִפָּךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. מְתִי? כְּאֲשֶׁר ישׁ שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה. וְהֵינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְי חֻשְׁבוֹנוֹ ו"ה. הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מְלֵא מְשִׁינֵיהֶם, וּמְשׁוּם זֶה שׁוֹרָה עָלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מִפְרָשׁ.

מִקְבֵּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּתָה בְּשֵׁנֵי לַיְחֻת, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת בְּלוּחַ אֶחָד כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יָמִין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחַ שְׁנֵי כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְנִתְּנוּ בְיָמִין, כְּלוֹמֵר בְּיַד יָמִין. וּמְשׁוּם זֶה, שְׁנֵי לַיְחֻת אֲבָנִים בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְזֶהוּ שֶׁמִּעֵיד הַפְּסוּק, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ - מְשׁוּם שֶׁכּוּס זֶה הוּא כְּנֶגֶד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם שֶׁל מַעֲלָה הֵם שְׁבַעִים סְנֵהֲדָרִין, וְעֲלִיָּהֶם מְשָׁה וְאֶהְרֹן. שְׁתֵּי עֵינָיִם עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין יָמִין, וְאַחַת

יֵין אֵית מַצִּיחַ תְּרִין גִּוּוּנִין, הַחוּר וְסוּמָק. יֵין, שְׁבַעִין אַנְפִּין. הָא, ב. לְקַבֵּל תְּרִין גִּוּוּנִין דִּינִין, אִיחֵי זְכוֹר וְשִׁמּוֹר דְּשְׁבֵת, וְשְׁבַעִין תִּיבִין דְּקְדוּשׁ וּיְכַל"ו, הָא, ב.

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְרַפְת י'. וְאוּף דְאִיחֵו מְלֵא מִיֵּינָא דְאוּרִיִּיתָא. בַּר נֶשׁ הָכִי צְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְאֵת אָמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם: גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, הָכִי צְרִיף לְמַהוּי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (וַיְקָרָא כא) דְּכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אוּף הָכִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) אִיחֵו מְלֵא, וְהִפּוּד אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. אִימְתִי. כִּד אֵית תְּמָן י"ה. וְהֵינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְי חֻשְׁבֵּנָה ו"ה. עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא מְלֵא מִן תְּרוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עָלֵיהּ אָדָם, דְּהוּא שְׂמָא מִפְרָשׁ.

מִקְבֵּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, כְּגוּוּנָא דְאוּרִיִּיתָא, דְּהוּהּ בְּתִרִין לַיְחֻין, חֲמִשָּׁה דְּבָרִין בְּלוּחָא חָדָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד יָמִינָא. וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאֶתִּיחֵיבּוּ בִימִינָא דְהֵינּוּ כִּיד יָמִין. וּבְגִין דָּא, שְׁנֵי לַיְחֻת אֲבָנִים הוּרִיד בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְהָא אִיחֵו דְאֶסְהִיד קָרָא, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהָא כּוּס, דְאִיחֵו לְקַבֵּל אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, דְאֶתְמַר בָּהּ, (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי י' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם דְּלְעֵילָא, אֵינּוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין, וּמְשָׁה וְאֶהְרֹן עָלֵיהּ. תְּרִין עֵינָיִם עֲלָאִין.

עין שמאל. והם ע"ב, כמנין "בינו". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שגומר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל. ומתברכת ועושה פרות. זהו שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעי - כוס של ברכה, ופרשה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ב"ה והם) וכאן שלם. כ"ס בלי ו', כמו כס, שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלי וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים כנגד י', והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה, מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית.

חד עין ימין, וחד עין שמאל, ואינון, ב, כמנין בינו. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, דדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא

עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני.

עטרת הברית. עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוֹ. הַטָּהָרָה מִימֵינִי הַחֶסֶד, וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מְלָכוּת, מִצַּד בִּינָה הַנְּקִירָא אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י מִצַּד יְסוּד הַנְּקִירָא שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם ה'. מְלֵא מִצַּד תְּפִלָּתוֹ. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוֹ. הַטָּהָרָה מִימֵינִי הַחֶסֶד. וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס דְּבְרָכָה מְלָכוּת מִצַּד בִּינָה הַנְּקִירָא אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י, מִצַּד יְסוּד, הַנְּקִירָא שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם יי'. מְלֵא, מִצַּד תְּפִלָּתוֹ. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוֹ בִּימִין, כִּי ה' עֲלוּנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוֹ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד, כִּי סְלוֹק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי מְאִיר בְּבֵת עֵין. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, הִיא בִּינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

וְנוֹתְנוֹ בִּימִין, כִּי ה' עֲלוּנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוֹ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד כִּי סְלוֹק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי' (ד"א יו"ד) מְאִיר בְּבֵת עֵין. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין, וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. הִיא בִּינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ, יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

מִיָּם אַחֲרוֹנִים

שְׁמִינֵי - מִיָּם אַחֲרוֹנִים שֶׁתְּקַנּוּ לָהֶם מִשׁוּם מְלַח סְדוּמִית הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינַיִם. לָמָּה נִקְרָאוּ חוֹבָה? אֵלָּא בְּדֶרֶךְ סוּד, סֵם הַמְּוֹת שׁוּרָה עַל יָדַיִם מְזַהְמוֹת, שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס שְׁמִבְרָכִים עֲלֶיהָ בְּלִי טָהָרָה נִקְרָאת טְמָאָה. וּמָה כּוֹס שְׁשׁוֹתִים בָּהּ טְמָאָה לְבְרָכָה, עַד שֶׁהִיוּ מְטָהֲרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ - כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּמִשׁוּם זֶה מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְסוּד הַדְּבָר, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם - אֵלֹהֵי מִיָּם רֵאשׁוֹנִים. וְהִיָּיתֶם

מִיָּם אַחֲרוֹנִים (ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

הַמִּינָאָה, מִיָּם אַחֲרוֹנִים דְּתִקְוִנוּ לֹן, בְּגִין מְלַח סְדוּמִית, הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינַיִם. אֲמַאי אֶקְרוּן חוֹבָה. אֵלָּא בְּאֶרֶח רְזָא, סֵם הַמְּוֹת שְׁרִיא עַל יָדָיו מְזוּהָמִין, דְּעַבְדֵי כְהוּ בְרָכָה. וְעַל כּוֹס דְּמְבָרְכֵי עֲלֶיהָ בְּלֵא טָהָרָה, אֶקְרִי טְמָא. וּמָה כּוֹס דְּשׁוֹתִין בּוֹ, טְמָא לְבְרָכָה עַד דְּהוּוּ מְטָהֲרֵי לִיהָ בְּהַדְחָה מְלָגוּ וּמְלָכְר. כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּבְגִין דָּא, מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְרְזָא דְּמְלָה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם:

קדושים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמו ערב. כנגד (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. ומשום זה והתקדשותם וגו', להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

אלו מים ראשונים. והיותם קדושים: אלו מים אחרונים. כי קדוש: זה שמו ערב. לקבל, קדוש קדוש קדוש יי' צבאות. ובגין דא והתקדשותם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד צ'

כילננו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום? משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה ושבבתם איש אל אחותו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרו הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לגריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שצאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' ה' לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש ברוח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י ז"ל), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחריית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארץ ב"אור הזהר").

ט ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהירו בזהר הרקיע". אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אהד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד האורה תשליכוהו". ודא אורה דספרא דא (זהר חלק ג' דף קנ"א: ברעיא מהימנא). **הרמח"ל** ז"ל לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאלה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שבריחת רבי שמעון בר

בואו ונתאחד פלנו' ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבט קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם! תברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158). מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס פולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ולמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנגרותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ע, כתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזוהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרויס).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזוהר הקדוש, דעל ידי כנישתא תדא תכף נשמתין ונקלו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.

המשך בעמוד קיב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק י"א

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיַּגֵּשׁ - חֻקֹּת

זִמְן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה עֵת רָצוֹן

וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת

פֶּרֶק י"א

מנחה של שבת	קה
שעת מנחה היא עת רצון	קה
כָּל שַׁעֲרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ.	קה
צדוק הדין	קו
נעילת שערי התורה והעולם	קו
בגוש המעינות במיתת יוסף	קו
חשך במיתת משה	קו
בטלה שמחת התורה במיתת דוד	קז
חובת הענג בשבת	קז
ברכה מן היזם הזה	קז
ענג ושמחה ביום זה	קח
סדר השלחן ג' פְּעָמִים	קח
מעלת המשלים ג' סעודות	קח
הכל נמצא בשבת	קח
שמחה בסעודת שבת	קט
סעודת המלך	קט
סעודת הגבירה	קט
סעודה שנייה	קט
סעודה שלישית	קי
עונשו של הפוגם בסעודת שבת	קי
ישמה יתרה	קיא
ג' סעודות של אמונה	קיא
מעלת יום השבת	קיא
מנחה של שבת שעת רצון	קיא
ערכה של שעה	קיב

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

מנחה של שבת (ח"ב קנ"ו, א)

וְאִי תִימָא, אַמַּאי אַתְּמַנִּי הַאי קָרָא, בְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת. יֵאוּת אִיהוּ לְמַהוּי בְּשַׁבַּת בְּהֵיִא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצִלוֹתָא דְּחוּל, דְּוִדַּאי לֹאוּ צִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת כְּחוּל. בְּגִין דְּהֵא כְּחוּל בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, תְּלִיָא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלֹאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. אַבְל בְּשַׁבַּת, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעָדִי, וְכֹלָא אַתְּכְּלִיל כְּחֵדָא, וְאַף עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעַר, אַתְּבִסְמוּתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אַצְטְרִיד קָרָא דִּיחֻדָּא, לִיחְדָּא כָּל דְּרַגְיָן, דְּכַד הוּי יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּכְּלִיל בְּרַחֲמֵי וְאַתְּבִסָּם כְּלָא, וְכַדִּין עַת רְצוֹן כְּתִיב. עַת רְצוֹן, כְּלִיל כְּלָא כְּחֵדָא. וְדִינָא אַתְּבִסָּם בְּהֵוֹא זְמַנָּא, וְהוּי חֲדוּה כְּכֹלָא.

מנחה של שבת ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נראה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שודאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדיו בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות. שפשיש יחוד, הדיו מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז כתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדין מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

שעת מנחה היא עת רצון

מִשָּׁה אַסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא, בְּהֵיִא שַׁעְתָּא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת, בְּשַׁעְתָּא דְּעַת רְצוֹן אַשְׁתַּכַּח. וּבְהֵיִא שַׁעְתָּא רַעוּא הוּהוּ לְעֵילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נִנְעֵלוּ תְּרַעִין בְּשַׁבַּת, מִשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה וְלְעֵילָא. מָאן תְּרַעִין נִנְעֵלוּ. תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא, בְּגִין לְאַדְכְּרָא לְמִשָּׁה רַעִיָא מְהִימְנָא, דְּאוּרִייתָא אַתְּבַטְלָא בְּגִינֵיהּ.

שעת מנחה היא עת רצון משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

כל שערי בית המדרש ננעלו

בְּהֵוֹא זְמַנָּא, בִּי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה אַתְּבַטְלָא, כָּל שַׁבְּן אַחֲרַנִּין. מָאן חֲמִי תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה דְּנִנְעֵלוּ, דְּלֹא נִנְעֵלוּ אַחֲרַנִּין כְּלָהוּ. אוּרִייתָא דְּמִשָּׁה עֲצִיבָא עֲלֵיהּ בְּהֵוֹא זְמַנָּא, מָאן לָא עֲצִיב. בְּגִין כִּדְ כָּל תְּרַעִי

כל שערי בית המדרש ננעלו באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ונשלא ינעלו כל האחרים?! כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצובה? משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו

דְּבִי מְדַרְשֵׁי נִנְעָלוּ, וְאַצְטְרִיכוּ כָּלֵא לְצַדִּיקָא לִיהּ לְקוֹדֶשָׁא בְּרִידְהּ הוּא בְּאִרְחָ שְׂבָחָא, וְהֵינּוּ (תהלים לו) צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל.

כָּלֵם לְצַדִּיק אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַרְךְ שְׂבַח, וְהֵינּוּ (תהלים לו) צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל.

צדוק הדין

תְּלַתָּא אֵינּוּן דְּאַסְתָּלְקוּ מֵעֲלָמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכִלְהוּ כְּלִילִין בְּמִשְׁהָ. חַד, מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צְדִיקָא. וְחַד, דְּוֹד מְלָכָא. בְּגִינֵי כֵךְ, תְּלַת צְדוּקֵי דִינֵי הַכָּא, חַד אִיהוּ דִּיֹּסֵף זַכָּאָה, קְדִים לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחְדוּדֵי כְּהֵרְרִי אַל, כְּכִלְהוּ טוֹרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים עא) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לְכָל סְטְרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דְוֹד מְלָכָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים קיט) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דְוֹד מְלָכָא.

צדוק הדין
שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְּקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכָלֵם כְּלוּלִים בְּמִשְׁהָ. אֶחָד - מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּימְנָא הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצְּדִיק, וְאֶחָד - דְּוֹד הַמֶּלֶךְ. מִשׁוּם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה צְדוּקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצְּדִיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבַדּוֹ כְּהֵרְרִי אַל, כְּמוֹ כָּל הַהֲרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּימְנָא, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם עא) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, מִשׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל הַצְּדִיקִים, יְמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דְוֹד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם קיט) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דְּוֹד הַמֶּלֶךְ.

נעילת שערי התורה והעולם

בְּדִין אֲתַכְנִישׁ כָּלֵא בְּהַאי זְמַנָּא, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא נִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְּאוֹרֵייתָא, וְנִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְכָל עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

נעילת שערי התורה והעולם
אֲזַ מִתְכַּנְּס הַכֹּל בְּזְמַן הַזֶּה, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וְעַל זֶה בְּזְמַן הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׂעָרֵי תוֹרָה, וְנִנְעָלוּ שְׂעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה.

יבוש המעינות במיתת יוסף

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יוֹסֵף צְדִיקָא, יָבִישׁוּ מְקוֹרֵין וּמְבוּעֵין, וְכִלְהוּ שְׂבָטִין נְפִלוּ בְּגִלוּתָא, פְּתַחוּ עֲלָאִי וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

יבוש המעינות במיתת יוסף
בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת יוֹסֵף הַצְּדִיק, יָבִישׁוּ הַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּעִינּוֹת, וְכָל הַשְּׂבָטִים נְפִלוּ בְּגִלוּת. פְּתַחוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

חשוך במיתת משה

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית מֹשֶׁה, אֲתַחְשַׁךְ שְׂמִשְׁאָ בְּטִיְהָרָא, וְאַנְעַלְתָּ תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, נְהוּרָהָא דְּאַסְפְּקִלְרִיאָה דְּנְהָרָא.

חשוך במיתת משה
בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת מֹשֶׁה, נְחֻשַׁךְ הַשְּׂמֶשׁ בְּצַהָרִים, וְנִנְעָלָה תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאַסְפְּקִלְרִיאָה הַמְּאִירָה.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעתא דמית דוד מלא, בנישת
סיהרא גהוראה ואורייתא
 דבעל פה בנישת גהוראה. ומההוא זמנא
 אתגניזו גהורין דאורייתא, ואסגיא
 מחלוקת על משנה, וחפימיא במחלוקת,
 וכלהו תקיפי לפא בערבוביא. ועל דא,
 חדה דאורייתא לאו איהו בההוא זמנא,
 בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חומרי דתעניות דגזרו רבנן,
 כד מית פלוני, גזרו תענית. כד
 הוה כד, גזרו כד. (ס"א דא דהוה) וכד הוה
 בנישו יתיר דחדוה דתורה דבכתב
 ותורה דבעל פה, בההוא זמנא, על אחת
 כמה וכמה דאצטריך למגעל תרעי
 דאורייתא בההוא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה
 דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא,
 ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו
 זכאה חולקנא בהאי ארעה.

חובת הענג בשבת (ח"ב פ"ח, א)

רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא
 גמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא
 בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי
 בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא
 בהאי יומא בעלמא.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, לאזדמנא ברבתיא
 באינון יומין דלעילא, דמתברכאן
 מהאי יומא. והאי יומא, מלא רישיה
 דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא
 קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא
 דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל
 שבתא, דיתברכון בלהו כחדא.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעה שמת דוד המלך, כנסה הלבנה
 את אורה, ותורה שבעל פה כנסה את
 אורה. ומאותו זמן נגנזו אורות התורה,
 והתברתה המחלקת על המשנה, והחכמים
 במחלקות, וכל חזקי הלב בערבוביה. ועל זה
 אין שמחת התורה באותו זמן בכל דורות
 העולם.

ומהן חמרות התעניות שגזרו רבנן? כשמת
 פלוני גזרו תענית, כשהיה כף גזרו כף. (קה
 שתייה) וכשהיה פנוס יתר של שמחת התורה
 שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על
 אחת כמה וכמה שצריך לגעל שערי התורה
 באותו זמן.

ולכן אמרים את אלו צדוקי הדיו, כמו
 שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא
 ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי
 חלקנו בדרך הזו!

חובת הענג בשבת

רבי יצחק אמר, אפלו ביום השבת גם רבי
 יהודה אמר, צריף להתענג ביום הזה ולאכל
 שלש סעודות בשבת, כדי שימצאו שבע
 וענג ביום הזה בעולם.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, להזמין ברכה באותם ימים
 שלמעלה שמתברכים מן היום הזה, וביום
 הזה מלא ראשו של זעיר אנפין מטל שנחת
 מהעתיק הקדוש הנסתר של הכל, ומטיל
 לשדה התפוחים הקדושים שלש פעמים
 משוכנסת שבת, שכלם יתברכו כאחד.

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל דָּא בְּעֵי בַר נָשׁ, לְאַתְעַנְנָא תַּלְתָּ
זְמַנִּין אֲלִין, דְּהָא בְּהָא תְּלֵיא
מְהִימְנוּתָא דְלַעִילָא, בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא,
וּבְזַעִיר אֲפִין, וּבְחַקְלָא דְתַפּוּחִין. וּבְעֵי
בַר נָשׁ לְאַתְעַנְנָא בְּהוּ, וּלְמַחְדֵי בְּהוּ.
וּמֵאן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנִייהוּ, אַחְזִי
פְּגִימוּתָא לְעִילָא וְעוֹנְשִׂיהּ דְּהָהוּא בַר
נָשׁ סְגִי.

סדור השלחן ג' פעמים

בְּגִינֵי כֹד, בְּעֵי לְסַדְרָא פְּתוּרִיהּ, תַּלְתָּ
זְמַנִּי, מִכַּד עֵייל שַׁבְּתָא, וְלֹא
יִשְׁתַּכַּח פְּתוּרִיהּ רִיקְנִיא, וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא
עֲלֶיהּ, כָּל שְׂאָר יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא. וּבְהֵאֵי
מְלָה, אַחְזִי, וְתֵלִי מְהִימְנוּתָא לְעִילָא.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאֵי מֵאן דְּאִשְׁלִים
תַּלְתָּ סְעוּדָתֵי בְּשַׁבְּתָא, קָלָא נְפִיק
וּמְכָרָא עֲלֶיהּ, (ישעיה נח) אַזְ תַּתְעַנְג עַל
יִי, דָּא סְעוּדָתָא חָדָא, לְקַבֵּל עַתִּיקָא
קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין. וְהִרְפְּבִתִּיד עַל
בְּמַתִּי אַרְץ, דָּא סְעוּדָתָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל
חַקְלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין. וְהֵאֲכַלְתִּיד
נַחְלַת יַעֲקֹב אַבִּיד, דָּא הוּא שְׁלִימו
דְּאַשְׁתָּלִים בְּזַעִיר אֲפִין.

הכל נמצא בשבת

וּלְקַבְּלֵיהוּ בְּעֵי לְאַשְׁלָמָא סְעוּדָתֵיהּ,
וּבְעֵי לְאַתְעַנְנָא בְּכֻלְהוּ
סְעוּדָתֵי, וּלְמַחְדֵי בְּכָל חַד וְחַד מְנִייהוּ,
מְשׁוּם דְּאִיהוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. וּבְגִין
כֹּד, שַׁבְּתָא אַתִּיקָר, מִכָּל שְׂאָר זְמַנִּין
וְחִגּוֹן, מְשׁוּם דְּכֻלָּא בִּיהּ אִשְׁתַּכַּח, וְלֹא
אַשְׁתַּכַּח חֵכִי בְּכֻלְהוּ זְמַנִּי וְחִגּוֹ. אָמַר
רַבִּי חֵיָא, בְּגִין כֹּד, מְשׁוּם דְּאַשְׁתַּכַּח

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל זֶה צְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג שְׁלֹשׁ הַפְּעָמִים
הַלְלוּ, שְׁהֵרִי בְּזֶה תְּלוּיָהּ הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
- בְּעַתִּיק הַקְּדוּשׁ, וּבְזַעִיר אֲנָפִין, וּבְשׂוּדָה
הַתַּפּוּחִים. וְצְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג בְּהֵם וּלְשַׁמַּח
בְּהֵם. וּמִי שְׁגוֹרַע סְעוּדָה מֵהֵם, מַרְאֵה פְּגָם
לְמַעְלָה, וְעֵנְשׁוּ שְׁל הָאָדָם הַהוּא גְּדוּל.

סדור השלחן ג' פעמים

מְשׁוּם כֹּף צְרִיף לְסַדְר שְׁלַחְנוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
מִשְׁנַכְנֶסֶת שַׁבָּת, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנוּ רִיק,
וְתִשְׁרֵה עֲלֵיו הַבְּרָכָה כָּל שְׂאָר יְמוֹת הַשַּׁבָּת,
וּבְדַבְּר הַזֶּה מַרְאֵה וְתוֹלָה אֶת הָאֱמוּנָה
הָעֲלִיּוֹנָה.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, זֶה מִי שְׁמַשְׁלִים שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, קוֹל יוֹצֵא וּמְכָרִיז עָלָיו:
(ישעיה נח) אַזְ תַּתְעַנְג עַל ה'. זֶה סְעוּדָה אַחַת
כְּנֶגֶד הַעַתִּיק הַקְּדוּשׁ שֶׁל כָּל הַקְּדוּשִׁים.
וְהִרְפְּבִתִּיד עַל בְּמַתִּי אַרְץ - זֶה סְעוּדָה
שְׁנִיָּה כְּנֶגֶד שְׂדֵה הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים.
וְהֵאֲכַלְתִּיד נַחְלַת יַעֲקֹב אַבִּיד - זֶהִי
הַשְּׁלָמוֹת שֶׁהַשְּׁתַּלְמָה בְּזַעִיר אֲנָפִין.

הכל נמצא בשבת

וּבְכַנְגָדָם צְרִיף לְהַשְׁלִים סְעוּדָתוֹ, וְצְרִיף
לְהַתְעַנְג בְּכָל הַסְּעוּדוֹת וּלְשַׁמַּח בְּכָל
אַחַת וְאַחַת מֵהֶן, מְשׁוּם שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה
הַשְּׁלָמָה, וּמְשׁוּם כֹּף הַשַּׁבָּת נִתְּכַבְּדָה מִכָּל
שְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל בָּהּ
נִמְצָא, וְלֹא נִמְצָא כֹּף בְּכָל הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים.
אָמַר רַבִּי חֵיָא, מְשׁוּם כֹּף, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל
נִמְצָא בּוֹ, נִזְכָּר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, שְׁכַתּוֹב (בראשית

כָּלֵא בִּיה, אִידְכַר תַּלְת זְמַנִּין. דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא, (נ"א רב המנונא סבא) כַּד הוּוּ יְתִיב בְּסַעֲוֹדַת דְּשַׁבְּתָא, הוּוּ חָדִי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא קַדִּישָׁא, דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָלֵא. בְּסַעֲוֹדַתֵּא אַחְרָא הוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּוּ. וְכֵן בְּכָלֵהוּ סַעֲוֹדַתִּי, וְהוּוּ חָדִי בְּכָל חַד וְחַד. כַּד הוּוּ אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתִּי, אָמַר אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֹדַתִּי דְמַהִימְנוּתָא.

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד הוּוּ אֲתִי לְסַעֲוֹדַתֵּא, הוּוּ אָמַר הַכִּי, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַלְכָא, וְהוּוּ יְתִיב וְחָדִי. כַּד אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתֵּא תְּלִיתָאָה, הוּוּ מְכַרְזִי עֲלֵיה, אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל יַי' וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֲרִץ וְהִאֲכַלְתִּידָּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אֲלִין סַעֲוֹדַתִּי הִיד מִתַּתְּקִינִין. אָמַר לִיה, לִילִיא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב, וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֲרִץ. בִּיה בְּלִילִיא, מִתְּבַרְכָא מְטְרוּנִיתָא, וְכִלְהוּ חֻקֵּי תַפּוּחִין, וּמִתְּבַרְכָא פְּתוּרִיה דְּכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּא אֲתוּסְפַת, וְהִהוּא לִילִיא, חֲדוּה דְמְטְרוּנִיתָא הוּוּ. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּחֻדוּתָא, וְלִמְיַכֵּל סַעֲוֹדַתֵּא דְמְטְרוּנִיתָא.

סַעֲוֹדַת שְׁנֵיָה

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוֹדַתֵּא תַנְיִנָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל

וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּסַעֲוֹדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה קְדוּשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ הַנּוֹסֵטֵר שֶׁל הַכֹּל. בְּסַעֲוֹדָה הָאַחֶרֶת הָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסַּעֲוֹדוֹת. וְהָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשָׁלִים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת, אוֹמֵר: נִשְׁלַמוּ סַעֲוֹדוֹת הָאֲמוּנָה.

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

כְּשֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה בָּא לְסַעֲוֹדָה, הָיָה אוֹמֵר כָּךְ: הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדָה שֶׁל הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה. הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשֹׂמֵחַ. כְּשֶׁהִשְׁלִים סַעֲוֹדָה שְׁלִישִׁית, הָיוּ מְכַרְזִים עֲלָיו: (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֲרִץ וְהִאֲכַלְתִּידָּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אִיךְ מִתְּקַנִּים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת הַלְלוּ? אָמַר לוֹ, לִיל שַׁבָּת כְּתוּב וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֲרִץ. בּוֹ בְּלִילָה מִתְּבַרְכַת הַגְּבִירָה וְכָל שְׂדֵה הַתַּפּוּחִים, וּמִתְּבַרְכַת שְׁלַחְנוּ שֶׁל אָדָם, וְנִשְׁמָה נוֹסְפַת, וְאוֹתוֹ הַלִּילָה שְׂמַחַת הַגְּבִירָה הוּא. וְצָרִיד אָדָם לְשֹׂמֵחַ בְּשִׂמְחָה וְלֶאֱכֹל סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה.

סַעֲוֹדַת שְׁנֵיָה

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעֲוֹדָה הַשְּׁנֵיָה כְּתוּב אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל ה'. עַל ה' וְדָאִי. שְׂאוֹתָה שְׁעָה

נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק אנו עושים, זוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה השלמה של זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

בא וראה, בסעודות הללו נודעים ישראל שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל המלך, ושאנו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו

י'. על יי' ודאי. דהיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, וכלהו עלמין בחדוותא, ושלמו וחדוותא דעתיקא עבדינו, וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אנפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אלין סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובגיני כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

תא חזי, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'. **ותא** חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, בעי בר נש לחדי, ולמחדי למסכני, ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסכני, עונשיה סגי, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה כתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב

לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וחגיגין, דכתיב פֿרש חגיכם. פֿרש חגיכם קאמר, ולא פֿרש שבֿתכם. וכתיב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי. ואלו שבת לא קאמר.

נשמה יתרה

ובגניני כד כתיב, ביני וביני בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתי. ובגניני כד אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקודשא בריד הוא. שמא דאיהו שלים מכל סטרוי.

ג' סעודות של אמונה

אמר רבי יוסי, ודאי כד הוא. ווי ליה לבר נש, דלא אשלים חדוותא דמלכא קדישא. ומאן חדוותא דיליה. אלון תלת סעודתי מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלין בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל סטרוי.

מעלת יום השבת

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבהן, וכל בנין ינקין, מה דלאו הכי בכל שאר חגיגין וזמנין. בהדין יומא, חייבאי דגיהנם נייחין. בהדין יומא, כל דינין אתכפין, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אורייתא מתעטרא בעטרין שלימין. בהדין יומא, חדוותא ותפנוקא אשתמע, במאתן וחמשין עלמין.

מנחה של שבת שעת רצון

תא חזי, בכל שיתא יומי דשבֿתא, כד מטא שעתא דצלותא דמנחה, דינא

ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פֿרש חגיכם. אמר פֿרש חגיכם, ולא פֿרש שבֿתכם. וכתוב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי. ואלו שבת לא אמר.

נשמה יתרה

ומשום כד כתוב ביני וביני בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, גותנין לאדם נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה, כדגמת העולם הבא. ומשום כד נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

ג' סעודות של אמונה

אמר רבי יוסי, ודאי כד הוא. אוי לאדם שלא משלים את שמחה המלך הקדוש. ומהי שמחתו? אלו שלש הסעודות של האמונה, סעודות שאברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדיו.

מעלת יום השבת

שנינו, ביום הזה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כן בכל שאר החגים והזמנים. ביום הזה רשעי הגיהנם נחים. ביום הזה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם. ביום הזה התורה מתעטרת בעטרות שלמות. ביום הזה שמחה ותפנוק נשמעים במאתים וחמשים עולמות.

מנחה של שבת שעת רצון

בא וראה, בכל ששת ימי השבת, כשמגיעה שעת תפלת המנחה, הדין הקשה שולט

וְכָל הַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים, אֲבָל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת,
כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַן תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, נִמְצָא רָצוֹן
הַרְצוּנוֹת, וְהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה רָצוֹנוֹ, וְכָל
הַדִּינִים נִכְפָּיִם, וְנִמְצָא רָצוֹן וְשִׂמְחָה בְּכָל.

תְּקִיפָא שְׁלֵטָא, וְכָל דִּינֵי מִתְעָרִין. אֲבָל
בַּיּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כַּד מְטָא עֵדָן דְּצִלוּתָא
דְּמִנְחָה, רַעְוָא דְרַעְוִין אֲשַׁתְּכַח, וְעִתִּיקָא
קַדִּישָׁא גְלִיָּא רָצוֹן דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינֵין
מִתְכַּפְּיִין, וּמִשְׁתַּכַּח רַעְוָתָא וְחֵדוּ בְּכֻלָּא.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קב

וּבְלִמּוּד זוהר הקדוש תמידים כְּסֻדְרָם, בְּזֶה מִמְשִׁיף עָלָיו קְדוּשָׁה פְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר פְּרֻשַׁת בְּהַעֲלֵתָרָא (דף קנב), שֶׁהַעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֱמֻת נִקְרָאִים
"אֵינּוּן דְּהוּוּ קְוִימֵי בְּטוֹרָא דְּסִינַי". וּבְאֵר הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחַ ז"ע,
ז"ל: וְנִרְאָה לִי בְּבֵאוֹר כְּנֻתָו, כִּי בַתְּחִלָּה כְּשֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים, הָיוּ מִתְיַצְּבִים
בְּתַחֲתֵית הָהָר, וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרְחוֹק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֵּאֱכָלֶם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וַיָּמוּתוּ, וְהָיָה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שְׂשִׁים וְשִׁמְחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה, וְלֹא
רָצוּ לְזוֹז מִמְּקוֹמָם הַרְאִשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרְחוֹק, אֲפִילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא מֵה שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר
הַנּוֹכַח "אֵינּוּן דְּקִימֵוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וַעֲמָדוּ מֵרְחוֹק, אֲלֵא עָמְדוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי
מִתְחִלָּה וְעַד סוּף, וְלִכֵּן הֵם זֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֻת, וְאוֹתָן הַנְּשִׂמוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וַעֲמָדוּ
מֵרְחוֹק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עַתָּה, שְׂנֹסִים וְעוֹמְדִים מֵרְחוֹק לְחֻכְמַת הָאֱמֻת, מִיִּרְאַתָם פֶּן תֵּאֱכָלֶם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְאָמַר הַרְה"ק מִקַּמְאָרְנָא: יֵשׁ הַרְבֵּה שׁוֹטִים, שְׁבוֹרְחִים מִלְּמוּד רְזִין שֶׁל מֶרֶן הָאֲר"י וְסָפַר
הַזוֹהַר, אֲשֶׁר הֵם חֲסִינֵי, וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמֵעַ לִי, בְּעַקְבוֹת מִשִּׁיחָא, אֲשֶׁר הִרַע וְהַמִּינּוֹת גּוֹבַר,
הָיוּ שׁוֹקְדִים כָּל יְמֵיהֶם, לְלַמּוּד סֵפֶר הַזוֹהַר וְכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל, בְּלוֹל עִם חֲסִידוֹת שֶׁל מֶרֶן הַבַּעַל
שֵׁם טוֹב, וְהָיוּ מִבְּטָלִים כָּל גְּזֵרוֹת רַעוֹת... וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמֵעַ לִי, בְּדוֹר הִרַע הַזֶּה שֶׁהַמִּינּוֹת גּוֹבַר,
הָיוּ לְמַדִּים עִם תִּינוּק בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים, סֵפֶר הַזוֹהַר וְתִיקוּנֵים וְלַהֲגוֹת בָּהּ, וְהָיָה יִרְאַתָו קוֹדְמַת
לְחֻכְמָתוֹ וְיִתְקַיֵּם.

מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׂאִינָם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא
עָמְדוּ עַל הַר סִינַי (ועֵשׂוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר בְּהַקְדָּמָה דף ה' ע"ב
דְּבוֹר הַמִּתְחִיל "דְּרַגָּא תְּמִינָנָה"). וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמִינִין
לְאִסְתַּכְלָא בְּנִשְׁמָתָא דְנִשְׁמָתָא דְאוֹרִיָּתָא.
[וְלַעֲתִיד לְבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל וְלַהֲתַבּוֹן
בְּנִשְׁמָתָא שֶׁל הַנְּשִׂמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחַר תַּחֲתִית
הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה
חֻדְשָׁה בְּסוּדוֹת נְעֻלְמִים, מֵה שְׂאִי אֲפֶשֶׁר בְּזִמְן הַזֶּה
לִידַע מְהוּתָהּ] (הַבֵּיאִיר מִהַפְּרוּשׁ "מִתּוֹק מִדְּבַשׁ").

המשך בעמוד קכא

יֵא. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲפִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָאָה,
[הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עֲבָדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן], אֵינּוּן
דְּקִימֵוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, [אוֹתָם שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי],
לֹא מִסְתַּכְלֵי אֲלֵא בְּנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְכֻלָּא
אוֹרִיָּתָא מִמֶּשׁ וְכו'. [אֵינָם מִסְתַּכְלִים אֲלֵא בְּנִשְׁמָתָא
הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֲקָרָא כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר
שִׂיּוֹדְעִים שְׁבַסְפוּרִים וְגַם בְּגוֹפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת,
שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכְּנֻגוֹת שֶׁצָּרִיךְ לְכוֹן בְּכָל מַצְוֵה
וּמַצְוֵה]. עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ. [וְנִכְתַּב בְּצַדוֹ, אָמַר מְעַתִּיק:

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְחִי - בְּלֶק

עֲנֵג שַׁבָּת, מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא

פרק י"ב

עֲבֹד הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף קטו
 לְבוֹשִׁים נְאִים וְטַעֲיַמַת מֵאֲכָלִים בַּשַּׁבָּת ... קטו
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר קטו
 הַמְּמַנִּים שְׂבֵהֵיכָל קטז
 מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא קיז
 מְנוּחַת הַנְּשֻׁמוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קיז
 הַתְּעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ קיח
 הַנְּאִת הָרוּחַ קיט
 וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת קיט
 וַיִּנְפֹּשׁ קכ
 עֲטוּר הַנְּפֹשׁוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קכא
 עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קכא
 גְּדַל הַשָּׂכָר וְהַזְּכוּת בְּהוֹרָאת אֲצִבַּע קכב

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פז.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

ענג הנפש והגוף (ח"ב מ"ו, א)

וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג, עֹנֵגָא דְכֻלָּא, עֹנֵגָא דְנַפְשָא וְגוֹפָא עֹנֵגָא דְעֵלְאִין וְתַמְאִין. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת, מְאִי וְקִרְאתָ. דִּיזְמִין לִיה. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (ויקרא כג) מְקֵרְאֵי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר, זְמִינִין, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהָ. וְעַל דָּא וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג, דִּיזְמִין לִיה, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא, בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא, בְּבֵיתָא מְתַקְנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתַּיָּא כְּדָקָא יְאוּת, וְתִיר עַל שְׂאֵר יוֹמִין. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת מִבְּעוֹד יוֹם. לְקַדּוּשׁ יוֹם מְכּוּבָד: דָּא יוֹם כְּפוּרִים. תְּרֵי דְאִינוּן חַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא.

ענג הנפש והגוף וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג - ענוג של הכל, ענוג הנפש והגוף, ענוג לעליונים ולתחתונים. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת, מה זה וְקִרְאתָ? שִׁיזְמִין אותה, כְּמוֹ שְׂנַאָמֵר (ויקרא כג) מְקֵרְאֵי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר מְזַמְנִים, כְּמוֹ מִי שְׂמַזְמִין אוֹרַח לְבֵיתוֹ. וְעַל זֶה וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג, שִׁיזְמִין אותה כְּמוֹ שְׂמַזְמִינִים אוֹרַח, בְּשִׁלְחוֹ מִתְּקוֹן וּבְבֵית מִתְּקוֹן פְּרָאוּי בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה פְּרָאוּי יוֹתֵר עַל שְׂאֵר הַיָּמִים. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג - מִבְּעוֹד יוֹם. לְקַדּוּשׁ ה' מְכּוּבָד - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁנַיִם שָׁהִם אַחַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ - כְּמוֹ שְׂבִאָרְנוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת (תקוני

זהר ס"ט, ב)

כִּן כְּגוֹוָנָא דָּא שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְּרֻדָּם בְּגָלוּתָא, וְאִיהִי מוֹחָא מְלָגוּ, אָגוּז קִרְיָנָן לִיה, כְּמָה דְאָמֵר שְׁלֵמָה מְלָכָא, אֶל גִּנְתֵּי אָגוּז יִרְדְּתִי (שיר ו א), וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא אִיבָא מְלָגָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בֵּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְקָלִיפִין הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְוִכְרָאִין, וּבְשַׁבָּת מְכֻלָּא אֲתַפְשֵׁמָת, וְאֲתַלְבַּשְׁת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאֲתַחְדֵּשׁא בְּשַׁבָּת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן לְאַטְעֵמָא בְּשַׁבָּת מִכָּל מַאֲכָלִין טְבִין, בְּגִין לְקַשְׂרָא וּלְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְגַבְהָ מִכָּל סְפִירָן, וּלְמַהוּי אֲשַׁתְקִיא מְכֻלָּהוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת

כִּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְּרֻדָּס בְּגָלוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפָנִים, אָגוּז קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׂאָמֵר שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ אֶל גִּנְתֵּי אָגוּז יִרְדְּתִי, וְהַשְּׂכִינָה הִיא פְּרִי מִבְּפָנִים. זֶהוּ שְׂכָתוּב כָּל כְּבוֹדָה בֵּת מְלָךְ פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלִפּוֹת הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְכָרִיּוֹת, וּבְשַׁבָּת הִיא מִתְּפַשְׁטוֹת מִן הַכָּל וּמִתְּלַבַּשְׁת בְּלְבוּשֵׁים יָפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּשַׁבָּת בְּלְבוּשֵׁים יָפִים, וְכֵן לְטַעֵם בְּשַׁבָּת מִכָּל הַמַּאֲכָלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר וּלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֱלֹהֵי מִכָּל הַסְּפִירוֹת, וְשִׁתְּהִיָּה מְשֻׁקֵּית מִכָּלָם.

ישראל אשר בך אתפאר (ח"ב ר"ט, א)

ההוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדוי לנפשיה, כדין

ישראל אשר בך אתפאר וְאֲתָהּ רוּחַ עֲלִיּוֹנָה שְׁיֻרְדֵת עַל אָדָם בְּשִׁמְחָה וּמִשְׂמַחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אִזְ עוֹמְדַת נַפְשׁ אָדָם

כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אַז תתענג על ה' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנה אתו, כך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אַז כְּשֶׁהָאָדָם זֹכֶה וּמְשָׁלִים אֶת שְׁלֵמוֹת כְּבוֹד שֶׁבַת כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר, (שם ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמנו לבדח את העולם (א"ל), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל פו כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה,

קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דומין לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אַז תתענג על יי וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריך הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל (ח"ב רנ"ו, א)

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לברחא עלמא (א"ל). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, בלהו אתמנון לאעברא דינא. מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות בלהו קיימי בחדוה, ומחדוה

נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

מעין עולם הבא (ח"א מ"ח, א)

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמיטה ויובל דוגמא דא ברא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סבת שלום דנטיל מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא קדישא. ובההוא תוספת חראן ויתנשי מניהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מעין עולם הבא
עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, **שבת דוגמא של עולם הבא היא**. כן זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דוגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כן הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מנוחת הנשמות ביום השבת (ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. **הכא** אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חרא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתין קדישין לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין כלהו נשמתין ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרו בההוא טבא אליו אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) **אור** הכי, קדשא בריך הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

מנוחת הנשמות ביום השבת
אם אחרת יקח לו. כן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ד, א)

בְּשֵׁהַנְּקֻדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּאת עוֹלָה, וְנִרְאִיתָ וּמִתְקַשְׁטֶטֶת, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה כְּאִשֶּׁר עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר בְּאַבּוֹת) אַז כָּל הַשְּׂמֻחָה נִמְצָאת לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשֻׂמְחָה. וּבְלִילָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כְּנִפְיוֹ עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הָאַחֲרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאֵז נִסְפָּת רֹחַ נְשֻׁמָּה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נְשֻׁמָּה יְתֵרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעֵצָב וְהַחֲמָה, וְכָלֹם לֹא נִמְצָא פָּרֵט לְשֻׂמְחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רֹחַ שְׂיֹרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת בְּבִנֵי הָעוֹלָם, כְּשְׂיֹרֶדֶת, רוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם הַקָּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מִתְעוֹרֶרֶת.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רֹחַ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאוֹתָהּ רֹחַ יֹרֶדֶת, יֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֹּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מְרַכְּבוֹת מְעֻטְרוֹת לְשֵׁשׁ צְדָדִים. וְכִשְׂמִינִיעִים לְגֹן עֵדֶן, אֵזִי כָּל אוֹתוֹ הָרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּגֹן עֵדֶן, כְּלֹן מִתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מִתְעַטְטֵר בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקָּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מִתְעוֹרֵר אֵלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיֹדְעֵי הַחֻקָּה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֵׁרוּחַ זֹאת מִתְעוֹרֶרֶת. הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשְׁטֶטֶת בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשְּׂבֵת שְׂשֻׁרֵי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כָּתוּב בּוֹ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂבֵת, וְהָרִי

הַאִי נִקְדָּה תַתְּאָה כִּד סִלְקָא וְאוֹתְחוֹזִית, וְאוֹתְקֻשְׁיִטָּת. (ס"א הַאִי נִקְדָּה תַתְּאָה כִּד סִלְקָא לְאוֹתְעַטְרָא בְּאַבּוֹת) כְּדִין כָּל חֲדוּה אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא, וְעִלְמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּה. וּבְהָאִי לִילָיא, הַאִי נִקְדָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוֹרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עֵלְמָא, וְכָל שְׁלִטוֹנֵי אַחֲרֵינִי מִתְעַבְּרִין, וְנִטְרִי אֲשֶׁתְּכַח עַל עֵלְמָא.

וּכְדִין אֲתוֹסַף רוּחַ נְשֻׁמָּתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהֵהִיא נְשֻׁמָּתָא יְתֵרָא, נְשִׁיין כָּל עֵצָבָא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי חֲדוּה, לְעִילָא וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנַחֲתִית וְאוֹתוֹסַף בְּבִנֵי עֵלְמָא, כִּד נַחֲתִית, אֲתַסְחִי בְּבוֹסְמִין דְּגַנְתָּא דְּעֵדֶן, וְנַחֲתִית וְשָׂרָא עַל עֵמָא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִינוּן, כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רֹחַ

בְּהֵהִיא שְׁעָתָא דְּהַהוּא רוּחָא נַחֲתִית נַחֲתִין עִמָּה לְגוֹ גַּנְתָּא דְּעֵדֶן, שְׁתִּין רְתִיכִין, מִתְעַטְרִין לְשִׁית סְטֵרִין. וְכִד מְטִי לְגַנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּדִין כָּל אִינוּן רוּחִין וְנִשְׁמָתִין דְּגַנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּלָהוּ מִתְעַרְי לְהַהוּא (כִּי"א מִתְעַטְרִי בְּהַהוּא) רוּחָא. כְּרוּזֵי קְרִי וְאָמַר, זְכָאִין אַתּוּן יִשְׂרָאֵל, עֵמָא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיכוֹן אֲתַעֵר לְגַבִּיכוֹ.

רְזָא דְּרוּזִין לְיֹדְעֵי חֻקָּתָא, זְכָאִין אִינוּן כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ אֲתַפְּשֵׁטוֹתָא דְּהַאִי נִקְדָּה, וְנִפְקָא מִינָהּ, וְאוֹתְפַשְׁטָא בְּעֵלְמָא, וְהַהוּא הוּי רְזָא דְשֵׁבֵת, דְּשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב בֵּיהַ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה יהוא רוחא דשרי על כלא, ואצטריד לנמרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רזא אית רזא אהרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתויא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

הנאת הרוח

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענג שלקום, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוסלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמנהגה אותה ומענג אותה ביום הזה.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנהית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי ככל סטרוי, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

הרוח הזו נהנית כל ששית הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיורדת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטר תענג) שלמעלה ומטה.

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריד ליה לנמרא ליה. ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דהיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור,

וְנַעֲשִׂית רֹחַ מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים, מִתְחַלֵּק לְמַעְלָה וּמֵאֵיר, וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמֵאֵיר. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ כָּאֶחָד.

הַחֵלֶק שֶׁלְמַעְלָה מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מֵהֶעֱנָג הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְנִהְיָה מֵהַזֵּי הָעֲלִיּוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים. הַחֵלֶק הַתַּחְתּוֹן מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מֵהֶעֱנָג שֶׁלְמַטָּה שֶׁנִּהְיָה בְּסִעּוּדוֹת הַלְלוֹ, וְעַל כֵּן צָרִיךְ לַעֲנֹג בְּמֵאֶלֶב וּבְמִשְׁתָּהּ, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת עֵטֶר הַחֵלֶק הַזֶּה לְמַטָּה וְנִשְׁמָר כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עוֹלָה לְמַעְלָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק אַחֵר. וְהַנְּקֻדָּה הַזֹּאת נִשְׁלַת הַכֹּל מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלָת מִכָּל הַצְּדָדִים. וּמִשׁוֹם שְׂמִתְעַטֵּרָת בְּשִׁבְתָּ מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לֶכֶל, וְנוֹתְנִים לָהּ שְׁלֵטוֹן מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסִדּוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסּוּד הַזֶּה, וּבֵאֵר אוֹתוֹ הַמְּנַוֵּר הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵי חֵלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתוּב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהָ - וַיִּנְפֹשׁ שְׂאֵבְדָהּ, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֹּה, וַיִּלְגּוּף הָיָה צָרִיף לומר, שֶׁמִּמֶּנּוּ אֲבָדָה נְפֹשׁ! אֲבָל סוּד הַדְּבָר - בְּאֵדָם יֵשׁ נְפֹשׁ שֶׁנוֹטְלָת וּמוֹשְׁכָת אֵלָיו אֵת הָרוּחַ הַזֶּה מֵעֵרֵב שְׂבָת, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַנְּפֹשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשְּׂבָת, וְאֵז אוֹתָהּ נְפֹשׁ יִתְרָה הִיא בְּרַבּוּי וְתוֹעֵלָת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

הִיא נְקוּדָה, אֲתִנְהִיר כְּלָא, וְאֲתִעְבִּיד רוּחָא נְהִירָא כְּכֹל סִטְרִין, אֲתִפְלַג לְעִילָא וְנִהִיר. וְאֲתִפְלַג לְתַתָּא וְנִהִיר. וְדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוֹלֶק אֲחִסְנָא אִית לָן כְּחֵדָא.

חוֹלְקָא דְלְעִילָא, אֲתִעְטֵר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֻגָא עֲלָאָה קִדִּישָׁא, וְאֲתִהִי מִזִּיּוּא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין. חוֹלְקָא תַתָּאָה, אֲתִעְטֵר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֻגָא דְלְתַתָּא, דְאֲתִהִי בְּהַאי סִעּוּדֵתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנֻגָא לִיָּה, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתָּא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחֵדוּה דְכְּלָא.

וְכֹד מִתְעַטֵּרָא הַאי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאֲתִנְטִיר כְּמָה דְאֲצִטְרִיד, סְלָקָא לְעִילָא, וְאֲתִחְבֵּרָא בְּהַאי חוֹלְקָא אַחֵרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כְּלָא מֵעִילָא וְתַתָּא, וְאֲתִכְלִילָא מִכָּל סִטְרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְתָּ, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין יְהִיב חִילָא לְכְּלָא, וְאֲתִיָּהִיב לִיָּה שׁוֹלְטָנוּ מֵעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין דְסִפְרָא דְשְׁלֹמֹה מִלְכָא, אֲשִׁתְּכַח רְזָא דָא, וְאוֹקְמוּהָ בּוֹצִינָא קִדִּישָׁא, זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וּוִי נְפֹשׁ דְאֲבָדָת וְשִׁפִּיר אִיָּהּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוִי גּוֹפָא אֲצִטְרִיד לְמִימֵר, דְּמִנִּיה אֲבָדָת נְפֹשׁ. אֲבָל רְזָא דְמִלָּה, בְּכֹר נֵשׁ אִית נְפֹשׁ, דְנִמְלָא וּמְשִׁיד לְגַבִּיָּה לְהַאי רוּחָא מֵעֵרֵב שְׂבָת. וְהַאי רוּחָא שְׂרִיָּא כְּגוּוּה דְהַאי נְפֹשׁ, וְדִיָּרָא בְּהַ כָּל יוֹמָא דְשְׂבָתָא. וּכְדִין, הַהוּא נְפֹשׁ, יִתְרָה בְּרַבּוּיָא וְתוֹעֵלָתָא יוֹתֵר מִמָּה דְהוּהּ.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינן, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועמרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. כיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדיון ווי לנפש, דאכדת מה דאכדת. אכדת ההוא עמרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאכדת מה דאכדת.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיציאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש שאבדה מה שאבדה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קיב

6

השראת השכינה בציוני הצדיקים ז"ע

כתוב בתיקוני זהר (תיקון ו'), שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השראת השכינה, כי אנחנו בלימודנו בתורת הרשב"י ז"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י ז"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל **בניבמות (צו ע"ב - צו ע"א): **אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא, מאי קראה? "וחכף כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כמר של ענבים, כיון שפתיים אדם אצבעו עליו, מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקברי."****

ועל אחת כמה וכמה, שצריך ללמוד את תורת הרשב"י, על ציונו הקדוש, ובכל מקום, ולעשות לו נחת רוח, שהוא הוא בעל המימרא, ואי אפשר לתאר כמה גדול כח הלומד זהר הקדוש, שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם

הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר **בהבלא דגרמי**, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר, עכ"ל (ועני עוד ב"עזרת דבש", חלק ראשון, דרוש ט"ז).

יג. וכתב הגון איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה

יב. ופרש על זה בספר "עזרות דבש", (חלק שני - דרוש ז): **... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינו דר בב' עולמות, בעולם**

עלינו, וכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (ספ"ה דף מ"ה ע"ג): **ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם פולו מן הדיו, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יתם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטין, אם אלה הן, אני ובני מהו, אם מאה הם, אני ובני מהו, אם שנים הן אני ובני הן.**

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב') הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פרק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדורת עולם" דרשו, "לדורת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בכח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מייד נגאל.

שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל. יד. ובהצטרף יחד כח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונגעה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדיו בודאי יבוא תכף משיח במהרה בגמיונו אמו, כן יהי רצון.

החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן קשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל

המשך בעמוד קכז

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זוה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזוה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

שְׁמוֹת - פִּינְחָם

הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ג

נְשָׂמָה יְתָרָה קכה
 נְשָׂמָה יְתָרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל או"א קכה
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַשְּׂכִינָה קכה
 עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קכז

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

נשמה יתרה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה בשבת לכל ישראל כחדא, חד איהי. אבל לכל בר נש, איהו כפום עובדוי. ואליפנא מקל וחומר דתויבתא, דכל ישראל כחדא, בכל זמנא דחזרין בלהו, מתקבלי. הדיא הוא דכתיב, (דברים ד) בני אלהינו בכל קראנו אליו, דשם יי מוכתר עליהו בכתיבה, דאיהו כתר עליון. והאי איהו נשמה יתירה דכל ישראל, בשבת ויומין טובין. ובגין דא תקינו בכל יומין, למחתם בשם יהוה, דאיהו חותם דכל ברקאן דצלותין, ולא אמרין מוסף בלא כתר. ובשבת, תקינו למימר במוסף, כתר יתנו לך יי אלהינו.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אבל לכל חד מישראל, הכי נחית ליה נפש יתירה, כפום דרגא דיליה. אי הוא חסיד, יהבין ליה נפש יתירה ממדת חסד, כפום דרגא דיליה. אי איהו גבור, ירא חטא, יהבין ליה נפש יתירה, ממדת גבורה. ואי איהו איש תם, יהבין ליה נפש יתירה, ממדת אמת. ונפש יתירה דא מלכות, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, וכפום מדה דבר נש. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, דאתמר ביה, (משלי א) להבין משל ומליצה, או בנביאים, או בכתובים. הכי יהבין ליה נפש יתירה, דאתקריאת כתר מלכות.

התפשטות השכינה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

סבא סבא, שכינתא אתקרי אר"ן דקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיהו טו) והארץ הרים רגלי.

נשמה יתרה

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה לכל ישראל כאחד - אחת היא, אבל לכל אדם הוא כפי מעשיו. ולמדנו מקל וחומר של התשובה, שכל ישראל כאחד, בכל זמן שחוזרים כלם - מתקבלים. זהו שכתוב (דברים ט) פה' אלהינו בכל קראנו אליו. ששם ה' מכתר עליהם בכרתו, שהוא כתר עליון. וזהו נשמה יתרה של ישראל בשבת וימים טובים. ומשום זה תקנו בכל יום לחתם בשם יהוה, שהוא חותם של כל הברכות של התפלות, ולא אמרין מוסף בלי כתר. ובשבת תקנו לומר במוסף, כתר יתנו לך ה' אלהינו.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אבל לכל אחד מישראל, כף יורדת לו נפש יתרה כפי מדרגתו. אם הוא חסיד - נותנים לו נפש יתרה ממדת חסד כפי מדרגתו; אם הוא גבור, ירא חטא - נותנים לו נפש יתרה ממדת הגבורה; ואם הוא איש תם - נותנים לו נפש יתרה ממדת אמת. ונפש יתרה זו מלכות, שהיא כלולה מעשר ספירות, וכפי מדה של בן אדם. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, שנקאמר בו (משלי א) להבין משל ומליצה, או בנביאים, או בכתובים - כף נותנים לו נפש יתרה שנקראת כתר מלכות.

התפשטות השכינה

זמן זמן, השכינה נקראת ארץ של הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (ישעיהו טו) והארץ הרים רגלי. מצד החסד נקראת מים, ומצד

הַגְּבוּרָה נִקְרָאת אֵשׁ, וּמִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי
- אִוִיר. וְהִיא אֶרֶץ, קֹרֶקַע לְכֻלָּם.

וּמִשׁוּם שֶׁנִּשְׁמָה יִתְּרָה מִתְּפִשֻּׁטַת בְּשִׁכְיָהּ,
שֶׁהִיא שְׁבֵת הַמִּלְכָּה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (תהלים קג)
וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה - מִשָּׁם הִיא נִעֲשִׂית
מִלְכוּת, שֶׁשְׁלִיטָתָהּ עַל הָאֶרֶץ וְעַל אֵילָנוֹת
וְזֵרְעִים (וְהָרִים וְאֲבָנִים). וּמִשׁוּם שֶׁאֵילָן הַחַיִּים,
שֶׁהִיא נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת, בָּהּ תוֹלְדוֹת
שָׁלָה - יֵשׁ בָּהּ מְנוּחָה לְאֶרֶץ, שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה.

וּמִשׁוּם שֶׁהַשְּׁכִינָה הָעֲלִיוֹנָה הִתְּפִשְׁטָה
בְּאֶרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ (במדבר יט) פָּרָה
אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עֵל, לְכֹן אֶסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשַׁבָּת.
וְחֲרִישָׁה בְּשׁוּר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי
חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וְהַשְּׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא
פָּרָה אֲדָמָה מִצַּד הַגְּבוּרָה. תְּמִימָה - מִצַּד
הַחֶסֶד, שֶׁהִיא מִדְּרָגָה שֶׁל אֲבֵרָה, שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר
אֵין בָּהּ מוֹם - מִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי. אֲשֶׁר
לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל - מִצַּד הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיוֹנָה
שֶׁהִיא חֲרוֹת הַכֹּל, בְּמִקּוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלְטָת,
(במדבר א) וְהָזַר הַקֶּרֶב יוֹמָת, אֵין רְשׁוּת לְצַד
הָאֲחֵר לְשִׁלֵּט, לֹא שְׁטָן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא
מִלֵּאָד הַמְּנוֹת, שֶׁהֵם מִצַּד הַגִּיָּהָם.

וּמִשׁוּם זֶה בִּימֵי הַחַל אֲוִמְרִים יִשְׂרָאֵל, (תהלים
עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהַשִּׁיב אִפּוֹ וְגו'. מִשׁוּם שֶׁבִימֵי הַחַל הַשְּׁכִינָה
הַתַּחְתּוֹנָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֵלוֹ הַקְּלִפּוֹת שֶׁל
מִיתָה וְדִין. וּבְשַׁבָּת מִתְּפִשֻּׁטַת מֵהֵם, בְּגִלְל

מִסְטָרָא דְחֶסֶד אֲתִקְרִיאת מוּם. וּמִסְטָרָא
דְּגְבוּרָה אֲתִקְרִיאת אֵשׁ. וּמִסְטָרָא
דְּעֵמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא אִוִיר. וְאִיהִי אֶרֶץ,
קֹרֶקַע לְכֻלָּהּ.

וּבְגִין דְּנִשְׁמָתָא יִתְּרָה אֲתִפְשֻׁטָא
בְּשִׁכְיָתָא, דְאִיהִי שְׁבֵת מִלְכָּתָא,
דְאִתְמַר בָּהּ (תהלים קג) וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל
מְשָׁלָה, מִשָּׁם אִיהִי מִלְכוּת, דְּשִׁלְטְנוּתָהּ
עַל אֶרֶץ, וְעַל אֵילָנִין וְזֵרְעִין. (וטורין וְאֲבָנִין)
וּבְגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְהִיא נִשְׁמָתָא יִתְּרָה
דְּבְשַׁבָּת, בָּהּ תוֹלְדִין דִּילָהּ, אִית גְּיִיחָא
לְאֶרֶץ, דְאִיהִי שְׁכִינָתָא.

וּבְגִין דְשִׁכְיָתָא עֲלָאָה אֲתִפְשֻׁטַת
בְּאֶרֶץ, דְאִתְמַר בָּהּ (במדבר יט)
פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם
אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל, אֶסוּר לְחַרֵּוֹשׁ
בְּשַׁבָּת חֲרִישָׁה בְּשׁוּר. דְאִתְמַר (תהלים קכט)
עַל גְּבִי חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וּשְׁכִינָתָא תַתָּאָה
אִיהִי פָּרָה אֲדָמָה מִסְטָרָא דְגְבוּרָה.
תְּמִימָה, מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְאִיהִי דְרָגָא
דְאֲבֵרָה, דְאִתְמַר בִּיהּ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּךְ
לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם,
מִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשִׁכְיָתָא עֲלָאָה
דְאִיהִי חֲרוֹת דְכֻלָּא, בְּאִתְרָה דְאִיהִי שְׁלֵטָא
(במדבר א) וְהָזַר הַקֶּרֶב יוֹמָת, לִית רְשׁוּ
לְסִטְרָא אֲחֵרָא לְשִׁלְטָאָה, לֹא שְׁטָן, וְלֹא
מִשְׁחִית, וְלֹא מִלֵּאָד הַמְּנוֹת, דְאֵינְוֹן
מִסְטָרָא דְגִיָּהָם.

וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמִין דְחוּל, אֲמִרִין יִשְׂרָאֵל,
(תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא
יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אִפּוֹ וְגו'. בְּגִין
דְּבִיוֹמִין דְחוּל, שְׁכִינָתָא תַתָּאָה אֲתִלְבֶּשֶׁת
בְּאֵלִין קְלִיפִין דְּמִיתָה דְדִינָא. וּבְשַׁבָּת

שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א. בזמן ההוא מנוחה נמצאת לאות ה"א, וכל מה שהוא מתחתייה, ולא צריך לומר בה והוא רחום. ומי אלו (שמתחתייה)? תחת י' ישראל. וכל מקום שישראל נמצאים, שמירה נמצאת ומנוחה.

אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ה, יה"ו, אתחבר בה"א. בההוא זמנא ניהא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותיה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותיה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישראל משתכחין, נטירו אשתכח וניהא.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכב

ואפילו בדרנו הפשוט, בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע גדולי ישראל בכל הדורות, הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פגעניות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והזהר הקדוש, מגן ומציל ומסוכך

כמלקדמין, ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חדש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, קעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישיב במחצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה, זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת. ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בפרקתים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו תז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה

טו. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרו רבותינו ז"ל, שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר, ויש לו הנאה ונחת רוח בשותה ינו קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיצו, והציל לאחד מתוך ההפקה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל. - ובספר "תורה וחיים" להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת) כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שפכר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבאר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנו אתר, פנו אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראן בגויה צדיקייא אתרניו. לחדתא בההוא אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אליו צדיקייא מחדתין מליו דאורייתא, ואתחדש

בְּצֵלָא קְדִישָׁא, כְּאִמְרֵם ז"ל (ירושלמי יבמות ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשֶׁק" (תהילים פֶּרֶק ק"מ ח), וְבוּ נִנְצַל מִמְלַחֲמַת גּוֹג וּמְגוּגוּסִי.

וּמִבְּאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזֶּהַר (תקון שתייתא דף כ"ד ע"א, ובתקוני זהר המחולק לימות השנה, [בשני פרכים], בהוצאת מפעל הזהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשון עמוד ק"א), שְׁבַשְׁעָה שְׂאֵלֵיהּוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְלַחֲבֵרָיָא קְדִישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלָמַד עִמָּהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵנִין תַּקּוּנֵי נְשִׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מִשְׁמַיִם וְאָמְרָה לָהֶם "כִּמְה רַב כְּחוֹ, וְקִדְשָׁתוּ, שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמְה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאי חֲבוּרָא דִּלְךָ, פֶּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי". וּבַלְשׁוֹן הַקִּדְשִׁי: כִּמְה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה, יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחֲבוּר שְׁלָךְ, כְּאִשְׁר יִתְגַּלּוּ לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וּבִזְכוּתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי" הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

וּמוֹסִיף לְבָאָר בְּ"מִקְדָּשׁ מְלֶךְ" לְתַקּוּנֵי זֶהַר, שְׁכַל הָעוֹסֵק בְּסִפְרָא זֶה, מְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה, וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גָּדוֹל לְיוֹצְרוֹ, וְעָלְיוֹ אוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כְּאִלוּ פְּדָאנִי, לִי וּלְבְנֵי מִן הַגְּלוּת, וְכוּ'. כִּי כִּף גְּזוֹר הַבוּרָא שְׂלָא יִתְגַּלָּה, וְיִהְיֶה גִּנּוּז עַד סוּף יוֹמֵיָא, דְּבְגִינָה יְבוֹא דְרוּר, כִּי סְגָלָה זוֹ בּוּ וְלֹא בּוֹלְתוּ. - בְּרָאוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאי בְּרוּחַ קְדוּשׁוֹ עֵינֵין זֶה, צִוָּה לְרַבִּי אָבָא לְכַתֵּב סִפְרָא הַזֶּה, בְּדֶרֶךְ הָעֵלֶם, לְהִיְוֹתוֹ מִצְעָה לְמִשְׁמַרְתָּ עַד דְּרָא בְּתַרָּא, קְרִיב לְיוֹמֵיָא מְלִפְא מְשִׁיחָא, כְּדִי שְׁבִזְכוּת הַמְתַּעֲסָקִים בּוּ תַצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, כַּנֶּזְכָּר בְּפִרְשֵׁת וְיָחִי (דף ר"ז), עַל דָּא כְּתִיב: "קַח צְנֻצָּת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעֵמֹר מִן כּוֹ' לְמִשְׁמַרְתָּ", לְאַצְנֻעוּתָא, וְהִבֵּן זֶה מֵאֵד (הרב חיים ויטאל זלה"ה, בהקדמתו לשער ההקדמות).

וְהַכֹּל תְּלוּי בְּעֵסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנֵיעֵתָנּוּ מְלַהֲתַעֲסֵק בָּהּ, הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעַכּוּב בְּנֵין בֵּית מִקְדָּשְׁנוּ וְתַפְאָרְתָּנוּ, (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וְכַתָּב מוהר"א אַזּוֹלֵאי ז"ע: וְגַם עַל יְדֵי הַחֲבוּר הַהוּא יִהְיֶה בְטוֹל הַקְּלֻפּוֹת, וְקֻלוֹת הַגְּלוּת, וְהַשְּׁבִתַת הַקְּטְרוּגִים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). וְכַתָּב בְּ"פְרִי עֵץ חַיִּים" (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): וְנִרְאָה, שְׁעַל יְדֵי זְכוּת הָעוֹסְקִים בְּחֻמַּת הַאֲמָת, יֵשׁ כַּח בִּידָם לְהִגֵּן עַל מְשִׁיחַ בְּן יוֹסֵף שְׂלָא יְמוּת עַל יְדֵי הַרְשָׁע אַרְמִילוֹס (ועין עוד תיקו"ז לרמח"ל תיקון ח').

שְׁהִיָּוִין לְהַצְדִּיק הוּא בְּשִׁבִיל הַגּוֹן וְהַנְּפֶשׁ, וְהַסְפָּר שֶׁל הַצְדִּיק הוּא לְנִשְׁמַת הַצְדִּיק.

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מְצִילָה מִמְלַחֲמַת גּוֹג וּמְגוּגוּ, וְהוּא בְּזְכוּת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בְּיוֹ, הוּא רָמַז לְתוֹרַת הַסוּד, וּבְקִלְמוּדָה נִגְאָל בְּקֻרֹב (כְּמוֹבָא בְּרַשִׁי" על הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) "וְיִזְכְּרֵי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אֲבָרָהֶם אֲזַכֵּר וְהָאֲרִץ אֲזַכֵּר". - בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֵיהּ חֶסֶד בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מְשֻׁמוּ שֶׁל אֵלֵיהּ עֲרָבוֹן שְׂבִיבֹא וְיִבְשָׁר גְּאֻלַּת בְּנֵי. וְהִבֵּן.

הַגּוֹרֵם שְׁיִהְיֶה הַחֲכָם חֵי אַחֲרֵי מוּתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֶרֶם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעֵצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאֵין לְקָרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵי (הַגְּאֹן מוהר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֵּן אֲבָרָהֶם פְּרִשְׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמַעְתִּי דְּכִבֵּר אִמְרָה רַבִּי וְהוֹדָה חֲסִיד ז"ע). - הַסִּפְרָא שֶׁל הַצְדִּיק הוּא נְשִׁמַת הַצְדִּיק: בְּחֻלּוֹם וְכוּ' עֵינֵין שָׁם, וְנָא לְעֵינֵין בְּהַסְפָּמַת הַגַּה"צ מוהר"ח זוֹנְנֶפֶלְד זְכוּתוֹ יְגוּ עֲלֵינוּ אָמוֹ, בְּסִפְרָא "צְדִיקָה וּמְשִׁפֵּט", אוֹדוֹת הוֹצָאָה לְאוּר. (רְאָה עוֹד מוהר"ח פְּלֵאגִי זצ"ל בְּסִפְרוֹ "תּוֹרָה וְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז). גַּם הָאֲדוּמִ"ר מְסַאֲדִיגְרָא זְכוּתוֹ יְגוּ עֲלֵינוּ אָמוֹ, מְבִיא

הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד קֶלֶט

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי

שְׁבִיטַת שַׁבָּת וְכַח חֲדוּשֵׁי

תּוֹרָה בְּשַׁבָּת

פֶּרֶק י"ד

טַעַם אֶסָּר חֲרִישַׁת הָאָרֶץ וְטִלְטוּל כְּלֵי הָאָרֶץ
 בַּשָּׁבֶת..... קלא
 עֵינַי אֶסָּר הוֹצָאָה בַּשָּׁבֶת..... קלא
 חֲדוּת הַתּוֹרָה..... קלב
 הַקְּשָׁבָה לְחִדּוּשׁ..... קלב
 עֲטוּר הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן מִשָּׁבֶת לְשָׁבֶת..... קלג
 שְׂמַחַת הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן..... קלג
 כְּבוֹד הָאֵב בְּחִדּוּשֵׁי בְּנוֹ..... קלג
 הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיוֹם זֶה..... קלד
 הַחֲפָץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ..... קלד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ובגין דא, אסור למחרש בארעא,
 ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו
 עביד פגימו בארעא קדישא, דאיהי
 שכינתא. ואסור לאשתמש בכלים
 דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן.
 ולא מידי אלא כלי בעלמא. דיהוי נייחא
 לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא,
 דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר
 שמימי מצבה, בצלותא. עמידה איהי
 לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא.
 ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רעה אבן
 ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה
 עינים, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת
 לדרתם ברית עולם. צריך לנטרא לה
 בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד
 לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה
 מארי מתניתין, יציאות השבת שתים
 שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל
 ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא
 ייעלון לדירה דשכינתא, דאיהי רשות
 היחיד. מאן רשות הרבים. חללה שפחה
 זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש,
 ושבעין ממנן דעמין.

(ח"ג קע"ג, א)

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ומשום זה אסור לחרש בארץ ולעשות
 בה גמות, שנעשה כאלו עשה פגם בארץ
 הקדושה, שהיא שכינה. ואסור להשתמש
 בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן
 ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם
 בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה
 (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמימי מצבה
 - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה
 יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט)
 משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת
 שבעה עינים. (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית
 עולם. צריך לשמר אותה בדירתם, שלא
 יצאו מרשות היחיד לרשות הרבים. וזהו
 שבארוהו בעלי המשנה, יציאות השבת
 שתים שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו הם
 סמאל ונחש, צריכים ישראל לשמר עליהם
 שלא יכנסו לדירה של השכינה, שהיא
 רשות היחיד. מי רשות הרבים? חללה
 שפחה זונה נדה גויה, רשות של סמאל
 ונחש, ושבעים ממנים של העמים.

ואז ישראל כלם מתעטרים בעטרות של
 אותן נשמות קדושות, כלם בחדוה במנוחה.
 וכל השבת יש להם אותה חדוה ואותה
 מנוחה, וכל הצדיקים שבגו, כלם עולים

וכדין, ישראל כלהו מתעטרין בעטרין
 דאינון נשמתין קדישין, כלהו
 בחדוה בנייחא. וכל השבת, אית לון
 ההוא חדוה, והוא נייחא, וכל צדיקיא

ומתענגים בענג עליון של העולם הבא. כיון שיוצאת השבת, כל הנשמות פורחות ועולות.

חדות התורה

בא וראה, כשנכנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. כשיוצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

הקשבה לחדוש

בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיורדת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיביו, ושותקיו, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

די כגנתא, בלהו סלקין ומתענגין בענוגא עלאה, דעלמא דאתי. כיון דנפיק שבתא, בלהו נשמתין פרחין וסלקין.

חדות התורה

תא חזי, כד עייל שבתא נשמתין נחתין לשרייה על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקניא סלקין לעלא. כד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשאריו עליהו דישראל. ונשמתין נחתין, אינון נשמתין דצדיקניא.

כיון דסלקין בלהו נשמתין דשאריו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא הוה לכו בהווא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדה עביר קדשא בריך הוא, כניש לפמליא דליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא פלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתא. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים לההיא מלה.

הקשבה לחדוש

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיות הקדש מתרבין בגרפין, ומתלבשין בגרפין. וכד שאיל לון קדשא בריך הוא, ולא תבין ושתקין, כדיון חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבקעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתיים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **שהרי** רב המנונא סבא אמר, (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש - זה קדוש ידים. ומציון יסעדה - זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. יזכר כל מנחתיה, כל - לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתך ידשנה סלה - זו ברפת המזון בזמון. אם אתה עושה כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

שמחת הצדיקים בגן עדן **ובזה** גם כן כמה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

כבוד האב בחדושי בנו **עוד** שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התכנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמונשקים את ראשו. כמה צדיקים

ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, בדבורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שניים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיימיהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **דהא** רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדה, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. וזכור כל מנחותיה, כל לאסגאה מלה אחרא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה סלה, דא ברפת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אחרא.

שמחת הצדיקים בגן עדן (ח"ג קע"ג, ב) **ובדא** אורף הכי, כמה חדו על חדו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כך זכאה איהו, מאן דנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על חדושא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוו בגן עדן, פלהו מתעטרו בכהוא מלה.

כבוד האב בחדושי בנו **תו** שמענא בוצינא קדישא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרן לאבוה דהוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא, אתפנשי למשמע חדושא ומלין חדתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון

מֵעֵטְרִים אוֹתוֹ כְּשִׁיזְרָדִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל
כָּל אֱלוֹ שִׁמְשֵׁת־דָּלִים בַּתּוֹרָה בְּיָוֶם הַשֶּׁבֶת
מִשָּׂאֵר יָמִים. (עד כאו)

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיָוֶם זֶה
שְׁנֵינִי, בְּיָוֶם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתְּעַטֶּרֶת בּוֹ,
מִתְּעַטֶּרֶת בְּכָל, בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל אוֹתָן
גְּזָרוֹת וְעֲנָשִׁים, בְּשִׁבְעִים עֲנָפִים שֶׁל אוֹר
שְׁזוֹהָרִים מְפָל צַד וְצַד. מִי רָאָה הָעֲנָפִים
שִׁיּוֹצְאִים מְפָל עֲנָף וְעֲנָף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים
בַּתּוֹרָה הָאֵילוֹ, וְכָל הַפָּנִים אַחוּזִים בָּהֶם?
מִי רָאָה אוֹתָם שְׁעָרִים שֶׁנִּפְתָּחִים בְּכָל צַד
וְצַד, וְכָלֶם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר
שִׁיּוֹצֵא וְלֹא פוֹסֵק?

בֹּא רָאָה, כָּל אוֹתָם עֵמְקִים נִסְתָּרִים
שִׁיּוֹצְאִים מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם,
לֹא מִתְגַּלִּים עַד שֶׁדְּבוּר מְגַלֶּה אוֹתָם. מֶה
הַדְּבָר? הֵינּוּ דְבוּר.

דְּנִשְׁקִין עַל רִישֶׁיהָ. כִּמָּה צְדִיקֵי־אֱמֶטְרוֹן
לִיָּה, כִּד נְחִתִּין. זָכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל
אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵי־תָא, יוֹמָא
דְּשִׁבְתָא מִשָּׂאֵר יוֹמִין. (עד כאו).

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיָוֶם זֶה (ח"ב פ"ט, א)
תָּאֵנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוֹרֵי־תָא
מִתְּעַטְרָא בִּיהָ, מִתְּעַטְרָא
בְּכָלֵא, בְּכָל אֵינוֹן פְּקוּדִין בְּכָל אֵינוֹן
גְּזָרִין וְעוֹנָשִׁין, בְּשִׁבְעִין עֲנָפִין דְּנְהוּרָא,
דְּזוֹהָרִין מְכָל סְטְרָא וְסְטְרָא. מָאן חֲמִי,
עֲנָפִין דְּנִפְקִין מְפָל עֲנָפָא וְעֲנָפָא, חֲמִשָּׁא
קְיִימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אֲנָפִין בְּהוּ
אַחִידִין. מָאן חֲמִי, אֵינוֹן תְּרַעִין דְּמִתְּפַתְחוּן
בְּכָל סְטְרָא וְסְטְרָא, כְּלָהוּ מְזִדְּהִרִין וְנְהִרִין,
בְּהַהוּא נְהוּרָא דְּנִפְקִין וְלֹא פֹסֵק.

(ח"א ל"ב, א)

תָּא חֲזִי, כָּל אֵינוֹן עֲמִיקִין סְתִימִין דְּנִפְקִין
מְגוֹ מַחְשָׁבָה וְקָלָא נְטִיל לֹזֶן לָא
אֲתַגְלִיִּין עַד דְּמִלָּה מְגַלֶּה לֹזֶן. מָאן מְלָה
הֵינּוּ דְבוּר.

הַחֲפֵץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו
הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה
באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא
בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס'
"מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על
רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של
הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה,
אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82).
ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל
אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך
טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק טו

פְּרָשִׁיּוֹת

בֵּא - דְּבָרִים

כַּח הַדְּבֹר בְּשַׁבָּת

וְשִׁמְרָה עַל קִדְּשַׁת הַדְּבֹר

פרק ט"ו

אסור דבְּרֵי חוֹל בְּשַׁבָּת..... קלז
 כּחוּ שֶׁל דְּבַר..... קלז
 יֵשׁ לְהִתְעוֹרֵר רַק בְּדַבְּרֵי שְׁמַיִם בְּשַׁבָּת..... קלז
 הַמוֹצֵיא דְּבַר שֶׁל חוֹל בְּשַׁבָּת מִחֻלּוֹ..... קלז
 אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ..... קלח
 הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
 לְמַעַל ה..... קלח
 הַרְהוּר מְתָר..... קלט
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה..... קלט

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

אסור דברי חול בשבת

והאי דבור אקרי שבת. ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחול אסור

בשבת. (גליון מהרש"ב וקד הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהות משתעיא הוה אמר לה, אמא, שתוקי, שבת הוא ואסיר). **בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אהרא. והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשך מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מני חשך. ההוא דאתי מסטרא דחשך דכתיב מני דייקא.**

כחו של דבור (ח"ב מ"ז, ב)

ממצוא חפצך ודבר דבר, והא אתמר, בגין דההיא מלה סלקא, ואתער מלה דחול לעילא. מאן דמזמין אושפיזא, ביה בעי לאשתדלא, ולא באהרא.

תא חזי ההוא מלה דנפיק מפומיה דבר נש, סלקא ואתער אתערוהא לעילא, אי לטב, אי לביש, ומאן דיתיב בענוגא דשבתא, אסיר ליה לאהערא מלה דחול, דהא פנים פנימו ביומא קדישא. מאן דיתיב בהילולא דמלכא, לא יתחזי למשבק למלכא, ויתעסק באהרא.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יומא בעי לאחזאה עובדא, ולא תערא אתערוהא ממה דאצטריך. ובשבת, במלי דשמיא, ובקרושה דיומא בעי לאהערא, ולא במלה אהרא.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו (ח"ב ס"ג, ב) **ובגין כד, אזהרותא לבר נש, דקא מתעטרא בעטורא קדישא דלעילא, דלא יפוק מניה בפומיה מלולא**

אסור דברי חול בשבת

וזה הדבור נקרא שבת, ובגלל ששבת נקרא דבור, דבור של חל אסור בשבת. [וכך היה עושה רבי שמעון, כשהיה רואה את אמו שהיתה מדברת, היה אומר לה: אמא, שתקי. שבת היום ואסור]. בגלל שדבור זה צריך לשלט ולא אחר. ודבור זה שהוא בא מצד החשך, מגלה עמוקות מתוכו. ומשמע מני חשך, אותו שבא מצד החשך, שכתוב מני דיקא.

כחו של דבור

ממצוא חפצך ודבר דבר, והרי נתבאר, משום שאותו דבר עולה ומעורר דבור של חל למעלה. מי שמזמין אורח, צריך להשתדל בו ולא באחר.

בא ראה, אותו הדבור שיוצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוררות עליונה, אם לטוב אם לרע. ומי שיושב בענג שבת, אסור לו לעורר דבור של חל, שהרי הוא פוגם פגם ביום הקדוש. מי שיושב בהלולת המלך, לא ראוי שיעזב את המלך ויתעסק באחר.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוררות ממה שצריך, ובשבת בדברי שמים ובקדשות היום צריך להתעורר, ולא בדבר אחר.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו **ולכן אזהרה לאדם שמתעטר בעטור קדוש שלמעלה, שלא יצא מפיו דבור של חל, משום שאם יצא ממנו, הוא מחלל את יום**

הַשַּׁבָּת, בְּיָדוֹ - בְּמַעֲשֵׂהָ, וּבְרַגְלָיו - לְלַכֵּת
מִחוּץ לְאֲלָפִים אֲמָה. כָּל אֵלֹהִים חַלּוּל שַׁבָּת.

דְּחוּל, בְּגִין דָּאֵי יִפּוּק מִנְיָה, קָא מַחְלָל
יּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בִּירוּי בְּעוּבְדָתָא. בְּרַגְלוֹ,
לְמַהֲדָ לְכַר מִתְרִין אֲלָפִין אֲמִין. כָּל אֲלִין
חַלּוּלָא דְשַׁבְּתָא אִינוּן.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ - זֶהוּ מְקוֹם נִכְבָּד
שֶׁל קִדְשָׁהּ, שֶׁהָרִי מִחוּצָה לוֹ הֵם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' - זֶהוּ כְּבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה.
מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלֹמֶטָה. זֶהוּ סוּד עֲטֻרַת
הַשַּׁבָּת, וְלָכֵן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. אֲשֶׁרִי
חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁזֹּכֵחַ לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת.
אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אַתְר
יִקְרָא דְקִדְוִשָׁה, דְּהָא לְכַר מִנְיָה,
אֱלֹהִים אֲחֵרִים נִינְהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יי',
דָּא כְּבוֹד דְּלַעֲיִלָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד
דְּלַתְתָּא. דָּא אִיהוּ רְזָא דְעֲטָרָא דְשַׁבְּתָה,
בְּגִין כִּד אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. זְכָאָה
חֻלְקִיָּה מָאן דְּזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְּתָא זְכָאָה
אִיהוּ בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

הַתְּעוּרֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
לְמַעֲלָה

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ ה' מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ
מַעֲשׂוֹת דְּרַכִּיָּךְ - יָפָה. אַבְל מִמְּצוּא חֶפְצֶיךָ
וְדַבֵּר דְּבַר מַה הָאָה? וַמָּה חֶסְרוֹן הוּא לְשַׁבָּת?

אָמַר לוֹ, וַדָּאֵי שְׁזָהוּ חֶסְרוֹן, שְׂאִין לָךְ דְּבִיבּוּר
וְדְבִיבּוּר שְׂיִוצָא מִפִּי שֶׁל אָדָם שְׂאִין לוֹ קוֹל,
וְעוֹלָה לְמַעֲלָה וּמַעוֹרֵר דְּבִיבּוּר אַחֵר. וַמָּה
הוּא? אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא חַל, (לְמַעֲלָה) מֵאוֹתָם
יָמִים שֶׁל חַל וְכִשְׁמַתְעוֹרֵר חַל בַּיּוֹם קִדּוּשׁ,
וַדָּאֵי זֶהוּ חֶסְרוֹן לְמַעֲלָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שׁוֹאֲלִים עָלָיו: מִי
הוּא שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד לְהַזְוִיג שְׁלָנוּ? מִי הוּא
שְׂרוּצָה חַל כְּפָאן? הָעֵתִיק הַקְּדוּשׁ לֹא נִרְאָה,
וְלֹא שׁוּרָה עַל חַל.

הַתְּעוּרֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
לְמַעֲלָה (ח"ג ק"ה, א)

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אוֹלֵי בְּאוֹרְחָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ יי'
מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכִּיָּךְ שְׂפִיר.
אַבְל מִמְּצוּא חֶפְצֶיךָ וְדַבֵּר דְּבַר מַה הוּא.
וּמֵאֵי גְרִיעוּתָא הוּא לְשַׁבָּת.

אָמַר לִיה, וַדָּאֵי גְרִיעוּתָא הוּא, דְּלִית
לָךְ מְלָה וּמְלָה דְנִפְיָךְ מִפּוּמִיָּה
דְּבַר נֶשׁ, דְּלִית לָהּ קְלָא וְסִלְקָא לְעִילָא,
וְאַתְעַר מְלָה אַחֲרָא. וּמֵאֵי הוּא. הֵהוּא
דְּאַקְרִי חוֹל, (לְעִילָא) מֵאִינוּן יוֹמִין דְּחוֹל.
וְכִד אַתְעַר חוֹל בְּיוֹמָא קִדְוִשָׁא, גְרִיעוּתָא
הוּא לְעִילָא וַדָּאֵי. וְקוּדְשָׁא כְרִיד הוּא
וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלִי עֲלִיה, מָאן הוּא
דְּבַעֲי לְאַפְרָשָׁא וְזוּגָא דִּילָן. מָאן הוּא
דְּבַעֲי חוֹל הַבָּא. עֵתִיקָא קִדְוִשָׁא לָא
אַתְחַזִּי, וְלֹא שְׂרִיא עַל חוֹל.

הרהור מתר

בגין כד, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אורין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתער קדושי מלכא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חרותא לעילא ותתא.

הרהור מתר

משינום כן הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובקע אורין ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל כן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכח

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישראל", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בזוהר הזה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה, לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות, ללא הפסק ככל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתנשר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מציינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמייני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

ובספר "אור ישירים מירא דכ"א" כתב: קדם ביאת המשיח, תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם, העצה לזה, להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זה, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת, לטהרת הלב.

ומקדמות דנא, מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו, בשער רוח הקדש, (דף י"ב) שאמר למחר"א הלוי, "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד, בלי שיעמיק בעיון, מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב, שנתן תקון לבעל תשובה אחד, לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר, הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר "שבחי האר"י" דפוס ישן, שנתן תקון לבעל תשובה אחד, ללמוד בכל יום, ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים, (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י, שנתן תקון לבעל תשובה, לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיצא בו כתב הגה"ק מקאמנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם, שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מוידטשוב, נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנד"מ ח"א עמוד רס"ד), שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, וענן עוד המעשה הנורא המובא בספר "בן ביתי" על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

והגם, דבהיותו קורא ספר הזהר, לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א, בספר מורה באצבע (אות מ"ד), "למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו, הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב), ומקדמות דנא כבר כתב מעין זה, מהר"י צמח, בספרו לחם מן השמים, בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל, בשלהי קונטרס דרך עץ חיים (וענן עוד בספר זכירה לחיים, להגאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד).

וכתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזוהר, מפני השפעת האור ההוא מהזהר העליון, ודרך אורו, משפיעים בהשגחה אלקית כל המתעסקים בו, שהיה אור ושפע עליון מהדעת מושפע ברוי תורה, דהינו רזי וסתרי תורה וכו', כיון שנספע משם, אתקרי החבור הזה ספר הזהר, כלומר שנספע מהזהר ההוא (הרב משה קורדוביור, דע את אלקי אביה, ב).

ביראת ה', כל מאן דאית ביה יראת ה' לית ליה חסר הדא הוא דכתיב "יראו את ה' קדשו כי אין מחסור ליראיו...", דרגא תמינאה ביראת ה' למהוי ליה בשת אנפין... ומאן דלית ביה בשת אנפין אוקמוה מארי מתניתין, בודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני (עייני שם).

יז. השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת חטא מיקמו (וענן ב"עשרה מאמרות"). וכן כתב הגר"א ז"ל: העוסקים ברגז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה', י"ח).
יח. ובתקוני זהר (בהקדמה דף ה' ע"ב): דרגא שביעא

זֶהַר הַשֶּׁבֶת

פֶּרֶק ט"ז

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּשֵׁלַח - וְאַתְחִנּוּ

מִצְוָה לְשִׁמוּחַ בְּשֶׁבֶת

וְלַעֲנֹגוֹ בְּסַעֲוֹדוֹת

פֶּרֶק ט"ז

- הַעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַשְּׁלוֹם קמג
- עוֹן צְלֻפְחָד קמג
- אָסוּר לְהִרְאוֹת עֶצֶב בַּשַּׁבָּת קמג
- עוֹנֵשׁ הַמְּבִטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת קמד
- תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית מה
- בְּטוֹל סְעוּדַת הָאֱמוּנָה וְהַשְּׂמֻחָה מה
- הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׂמֻחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה מה
- בְּשִׁעָה שְׂמֻתָּגְלָה הַעֲתִיק וּמִצְאִים כָּל הַחֲרוֹת וְהַשְּׂמֻחָה קמו
- קְרִיעַת גָּזַר הַדִּין קמו
- תַּעֲנִית חִלּוּם בַּשַּׁבָּת קמז
- עֲנֵן הַחִלּוּם קמז
- וְדַבֵּר דָּבָר קמז
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קמח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חִלּוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

העולם עומד על השלום (ח"ג קע"ו, ב)
תָּא חֲזִי, לית עלמא קאים אלא על
 שלום, כד ברא קדשא בריה הוא
 עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא
 ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת,
 דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין
 אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה,
 יתאביר מעלמא.

העולם עומד על השלום
בא וראה, אין העולם עומד אלא על שלום.
 כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא
 יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו
 שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים
 והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי
 שחולק עליו, יאבד מהעולם.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד פְּלִיג עַל שַׁבַּת, דהוה מקושש
 עצים. ומאן אינון עצים. אינון
 אילנין אחרנין כדאמרן. ואינון מלין (ס"א
 אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן
 והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על
 שלמא דעלמא.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד חָלַק עַל שַׁבַּת, שהיה (במדבר טו)
 מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים
 אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנין)
 חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל
 בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

אסור להראות עצב בשבת (ח"ב קס"ה, ב)
כְּגוֹנוֹנָא דַּא בְּשַׁבַּת, מאן דיתבי
 בתעניתא בשבת, מגו צעריה
 אחזי עציבא, ובשבת שלמא ההוא
 רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי כחדוה,
 ואיהו חדוה וחדי לכלא. ההוא דיתבי
 בעציבו, בגין דאיהו שלמא, אפיק
 לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר
 עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו
 לההוא דרוכב בערבנות, דאיהו חדוה
 וחדי כלא, רקיעא על גבי חיותא כ"ה
 שמו ודאי, דהא בההוא אתר שמא דא
 אתכליל. ועלזו לפניו, בגין דלא אצטריך
 לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

אסור להראות עצב בשבת
כְּמוֹ זֶה בְּשַׁבַּת, מי שיושב בתענית בשבת,
 מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו
 רקיע עליון, אותו שגראה בשמחה, שהוא
 שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב,
 משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם
 מאותו הענין שנגזר עליו, והרי נאמר סלו -
 הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבנות,
 שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי
 החיות ב"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום
 השם הזה נכלל. ועלזו לפניו - משום שלא
 צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ג, ב)
האי מאן דשרי בתעניתא בשבתא,
 תרי מתערי עליה קמי מלכא
 קדישא. חד, ההוא רוקחא עלאה קדישא
 דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד,

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים
 מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש.
 אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף
 להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה

שְׁעוּמַד עַל מִי שֶׁשְּׂרָוִי בְּתַעֲנִית, וְשָׂמוּ סַנְגְּרִי"ה. וְעוֹלִים לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּמִתְעוֹרְרִים עָלָיו.

וְאוֹתָהּ רֹחַ מִסְתַּלְקֶת חֲסָרָה מֵאוֹתָהּ הַנָּאָה שְׁלֵמָטָה. וְכִשְׁהָרוּחַ הַזֶּה לֹא נִשְׁלָמָה לְמִטָּה, רֹחַ אַחֲרֵת שְׁלֵמָעֵלָה לֹא נִשְׁלָמָה. כִּינּוּן שֶׁלֹא נִשְׁלָמוּ לְמִטָּה וְלִמְעֵלָה, אֲזַי רָאוּ אוֹתוֹ אָדָם לְהַתְקַלֵּל וְלִהְעַנֵּשׁ. אֲלֵא כִּינּוּן שֶׁנִּשְׁלַם בְּזַמַּן אַחֵר, וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה שֶׁהַתְּמַנָּה עַל עַנְוֵי וְתַעֲנִית נִשְׁלַם בְּתוֹךְ אוֹתָם מְמַנֵּים אַחֲרֵים בְּעֵנֵג שְׁלֵמָעֵלָה, קוֹרְעִים לוֹ כֵּל גִּזְרֵי דִינּוֹ שֶׁנִּגְזַר מֵאוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים עָלְיוֹנִים.

לְמַלְכָּךְ שֶׁשָּׂמַח בַּהַלּוּלָא שְׁלוֹ, וְכֵל בְּנֵי הָאָדָם שְׂמִיחִים עִמּוֹ. רָאָה אִישׁ אֶחָד נִתְנוּן בְּקוֹלָר, צָוָה עָלָיו וְהַתִּירוּהוּ, כִּדְּי שְׁכַלְם יִמְצְאוּ בְּשִׂמְחָה.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֵנֵג שַׁבָּת

וְאַחַר כֶּף חוֹזְרִים הַמְּמַנִּים הִלְלוּ שְׂמִיעֵנִישִׁים בְּנֵי אָדָם, וְנִפְרָעִים מִן הָאָדָם עַל שֶׁנִּמְצָא בְּגִלְלוֹ חֲסָרוֹן לְמַעֲלָה וּמִטָּה. מַה תִּקְנֶנְתָּ? לִישֵׁב תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית. מַה הַטַּעַם? זֶה בְּטֵל עֵנֵג שַׁבָּת - יְבַטֵּל עֵנֵג שֶׁל חַל.

וְאִם הוּא מְבַטֵּל עֵנֵג שַׁבָּת וּמִתְעַנֵּג בַּחַל, דּוֹמָה כְּמוֹ שְׂמִיחֵשִׁיב עַל דְּבַר אַחֵר יוֹתֵר מִמָּה שְׂמִיחֵשִׁיב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה, קִדְּשׁ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו לֹא עֵנֵג, וּבִטְלָה מִמֶּנּוּ. רֹחַ אַחֲרֵת שֶׁל חַל שֶׁשׁוֹרָה אַחֲרָי כֶּף עַל הָעוֹלָם מִחֵשִׁיב וּמְעַנֵּג אוֹתוֹ, אֲזַי חוֹזְרִים וְנִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַהוּא מְמַנֵּה דְקִיּוּמָא עַל מָאן דְּשָׂרִי בְּתַעֲנִיתָ, וְסַנְגְּרִי"ה שְׂמִיָּה. וְסַלְקִין קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וּמִתְעַרֵי עָלֶיהָ.

וְהַהוּא רוּחָא אִסְתַּלַּק גְּרִיעַ מֵהַהוּא אֲתַהֲנוּתָ דְלִתְתָא. וְכֵד הָאִי רוּחָא לֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא, רוּחָא אַחֲרָא דְלַעֲיִלָא לֹא אִשְׁתַּלִּים. כִּינּוּן דְלֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא וְלַעֲיִלָא, כִּדְיִן אֲתַחְזִי הַהוּא בְּרֵשׁ לְאֲתַלְפִּיָא, וְלִאֲתַעֲנֵשָׂא. אֲלֵא כִּינּוּן דְאִשְׁתַּלִּים וְזַמַּנָּא אַחֲרָא, וְהַהוּא מְמַנֵּה דְאֲתַמְנָא עַל עַנְוִיָא וְתַעֲנִיתָ, אִשְׁתַּלִּים גּוֹ אִינוּן מְמַנֵּן אַחֲרֵינוּן, בְּעַנְוִיָא דְלַעֲיִלָא, קוֹרְעִין לִיהַ כֵּל גִּזְרֵי דִינָא, דְאֲתַגְזַר מֵאִינוּן שְׁבַעִין שָׁנִין עָלְאִין.

לְמַלְכָּא דְחַדְדִי בַּהַלּוּלָא דִילִיָּה, וְכֵל בְּנֵי נְשָׂא חַדְדָן עִמֵּיהָ, חֲמָא חַד בְּרֵשׁ יַהִיב בְּקוֹלָר, פְּקִיד עָלוּי, וְשָׂרִיּוּהוּ, בְּגִין דִּישְׁתַּכְחוּן כּוּלָא בַּחֲדוּהָ.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֵנֵג שַׁבָּת

וְלִבְתֵּר, מִתְהַדְרִין אֲלִין מְמַנֵּן דְעַנְשִׁין לְכַנֵּי נְשָׂא, וְאֲתַפְרְעִין מִנִּיָּה דְבַר נֶשׁ, עַל דְאִשְׁתַּכַּח בְּנִינִיָּה גְרִיעוּתָא עִילָא וְתַתָּא. מָאִי תִקְנֶנְתִּיהָ. לִיתִיב תַּעֲנִיתָ עַל תַּעֲנִיתָ. מָאִי טַעַמָא. דָּא כְּטִיל עַנְוִיָא דְשַׁבְתָּא, יְבַטֵּל עַנְוִיָא דְחוּל. וְאִי אִיהוּ מְבַטֵּל עַנְוִיָא דְשַׁבְתָּא, וְקָא מִתְעַנֵּג בַּחוּל, דְמִי כְּמָאן דְחֵשֵׁב לְמַלְכָּה אַחֲרָא, יִתִּיר מִמָּה דְחֵשִׁיב לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְרִיד הוּא. רוּחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְשָׂרִיָא עָלֶיהָ, לֹא עֵנֵג, וּבְטִיל לִיהַ מִנִּיָּה. רוּחָא אַחֲרָא דְחוּל, דְשָׂרִיָא לְבַתֵּר עַל עֲלָמָא, חֵשִׁיב וְקָא מְעַנֵּגָא לִיהַ. כִּדְיִן מִתְהַדְרִין וּמִתְפְּרַעִין מִנִּיָּה, בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי.

תענית על תענית

בגין כך, אצטרף תעניתא אחריןא, ביומא קדמא דחול, בזמנא דשריא על עלמא ההוא רוקא דחול. ובהאי אית ליה אסוותא, בין דלא חשיב לרוקא דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא. לא חשיב לבני נשא, בגין כך לית ליה עונשא כגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, ויתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

בטול סעודת האמונה והשמחה (ח"ג ק"ה, א)

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארית בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא כטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדוותא דשבת בטיל מניה.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעילא, מכל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדוותא הוא לעילא ותתא. חדוותא דכל חדוון. חדוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דניהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. כלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלגיא הוא בצערא.

תענית על תענית

משום כך צריך תענית אחרת ביום ראשון של חל, בזמן ששורה על העולם אותה רוח של חל, ובזה יש לו רפואה, כיון שלא החשיב את רוח החל. וסימניך - (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענש כגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענש בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון כראוי.

בטול סעודת האמונה והשמחה

אמר לו, ודאי כך הוא, והרי שמענו את הדבר. אבל מי ששרוי בתענית בשבת, עושה חסרון לשבת או לא? אם תאמר שלא עושה חסרון, הרי סעודת האמונה בטל ממנו וענשו רב, הרי שמחת השבת בטל ממנו.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר לו, דבר זה שמעתי, שזהו שמשיגים עליו מלמעלה מכל בני העולם, משום שהיום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה, שמחת כל השמחות, שמחה שכל האמונה נמצאת בה, ואפלו הרשעים של הגיהנם נחים ביום הזה. והאיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, וזה שונה מכל העליונים והתחתונים. כלם שואלים עליו: מה שונה שפלוני הוא בצעור?

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
וזו נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת
לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו
עליו, ואכלו הספימו בבית הדין של המלך
עליו לרע - הכל נקרע, משום שבשעה
שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל
השמחה, משום שמתגלה בהוללת המלך.

קריעת גזר הדין

ועל זה שנינו, קורעים לו גזר דינו של
שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא,
אף על גב שהספימו עליו כל אותם
שבעים כתרי המלך, שהוא נראה בהם,
הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל
(מבטל אותו ומהנה) את האדם, והדברים הללו,
כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.
למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה
על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם
היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס
בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל
העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו,
ראה את אותו האיש התפוס בקולר עצוב.
אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא
של בני, וזה תפוס בקולר? מיד צוה והוציא
אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

כך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם
שמחים - והוא עצוב, וזה נתפס בקולר.
בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
ונמצא האיש הזה תפוס בקולר - אף על
גב שהספימו עליו כל אותם שבעים שנים

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי
בהאי יומא, ואשתכח האי
בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה,
כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו
עליה, ואפילו אסתכמו כבי דינא
דמלכא עליה לביש, בלא אתקרע, בגין
דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו
וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא
בהלולא דמלכא.

קריעת גזר הדין

ועל דא תנינו, קורעין לו גזר דינו של
שבעים שנה. מאן שבועין שנה. אלא
אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבועין
כתרי מלכא, דהוא אתחזי כהו, בלא
אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א)
בטיל ליה וחי) ליה לבר נש, והני מלי, כד
מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.
למלכא דעביד הלולא לבריה, וגזר
חדוה על בלא. בהאי יומא
דהלולא, כל עלמא הוה חדאן, ובר נש
חד הוה עציב, תפוס בקולרא. אתא
מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן
כמה דאיהו גזר. וקף עינוי, חמא ההוא
בר נש תפוס בקולרא עציב. אמר, ומה
כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא
תפוס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה,
ושארו ליה מקולריה. (ס"א מקשריו).

כך האי דשארי בתעניתא בשבתא, כל
עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי
אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא
קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח
האי בר נש תפוס בקולרא, אף על גב

דאסכימו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, כלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שבן שבת.

תענית חלום בשבת

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשארי בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה כיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא כיומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עבד. דלא אירע ביומיה, לא עבד. ועל דא לא לבעי ליה לאיגוש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ענין החלום

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא. בגין למתבע עליה רחמי. ווי ללהוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגניי כך, (תהלים ה) לא יגורד רע כתיב. וכתיב (משלי ט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר, אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב, (ישעיה סג) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקרע אותו. באותו יום, כל שכן בשבת.

תענית חלום בשבת

שאין לך יום שלא נמצא בו כח, ומי ששרוי בתענית חלום באותו היום, לא עולה אותו היום עד שקורע דינו. אבל לא ששבועים שנה כיום השבת. משום כך, באותו יום ממש, ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום אחר. כל יום, מה שארע ביומו - עושה. שלא ארע ביומו - אינו עושה. ועל כן לא צריך לאדם להעלות אותו מיום זה ליום אחר. ומשום כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

ענין החלום

ובא ראה, לא לחנם מתעוררים עליו בחלום, כדי לבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שלא מתעוררים עליו ולא מודיעים לו בחלום, שזה נקרא רע. ומשום כך כתוב, (תהלים ה) לא יגרה רע. וכתוב (משלי ט) בל יפקד רע. בל יפקד, משום שהוא רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר. כיון שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? אלא, עד שייגזר הדבר פראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר דבר. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קם

בא וראה מה שכתב המקביל הצדיק **רבי יעקב צמח זצ"ל** (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "רחל מבכה על בניה", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת, הממקרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר, שפינון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזהר ובחכמת הקבלה", ואין בניה עוסקים בה, כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, כי אין מדרש קבוע פראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

ז

כל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו

קבלנו מרבנו הגדול [הגר"א] זכרוננו לברכה, שחלילה לומר שהסוד האמתי יסתר הדין המסכם **ההלכה פסוקה**, רק שהאחרונים לא ירדו לעמק החכמה הזאת (עלית אליהו על הגר"א). וכתב בבאור הגר"א, **שביום הפורים חלונות התבה והוא תשובה אפוא עלאה פתוחים**, וזהו שכתוב "מקץ ארבעים יום" שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, וברעיא מהימנא איתא על התקוני זהר, דאיהי כגוונא דתבת נח וכו', כידוע (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ורבינו הגר"א זכרוננו לברכה, אשר היה פאחד מן הראשונים... וכל רז לא אניס ליה... כתב פרושים על הזהר הקדוש והאדרא רבה קדישא והספרא דצניעותא והתקוני זהר, ובבאורים על השלחן ערוך מביא מקורות מדברי הזהר..., וכל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו (הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זכר צדיק לברכה). - כל אחד מה שמלמדוין אותו בבטן אמו כן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשין (הגאון רבי אליהו מוילנה, הגר"א, אבן שלמה חלק כ"ד). - ברעיא מהימנא ובתקונים כתוב, דבזכות הזהר יגלה מלכא משיחא. ובתקוני זהר (סוף תקון ששי, דף כד): וכמה בני נשא לתתא ותפנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגנייה (ויקרא כה, י) "ויקראתם דרור בארץ". עד כאן. [וכמה בני אדם למטה ותפנסו, רוצה לומר יעסקו ויחיו, מזה החבור שלה, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקים "ויקראתם דרור בארץ"].

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). הגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פרק י"א אות ג). - שאלתי ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמרו רבותינו זכרונם לברכה? והשיב: ללמוד ספר הזהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכנויים בזהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבבל ומסיע לענין אחר (אבן שלמה פרק י"א אות ג).

יט. ובספרו קהלת יעקב כתב: ומה גם בדרונו זה עתה שהוא דרא בתראה וצריך להתגלות בו

המשך בעמוד קנד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק י"ז
פְּרָשִׁיּוֹת
יְתָרוֹ - יַעֲקֹב

יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ז

אֶל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ קנא
הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי קנב
אֶלְפִים אִמָּה קנב
שֶׁבֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְהַיָּחִיד קנב
הוֹצֵאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת קנג
פֶּסֶק מָרֶן שֶׁר הַתּוֹרָה הַגְּר"ח קֵנִיבֶסְקִי קנג
עֵרְכָה שֶׁל שְׁעָה קנד

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבֵּת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

אל יצא איש ממקומו (ח"ב ס"ג, ב)

כְּתִיב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ. תִּנְיִן, מֵהָהוּא מְקוֹם דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְּמַלְהָ דְּכְתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, וְדָא אִיהוּ מְקוֹם. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכְתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. אֲתֵר יְדִיעָא קְרִינָן לִיה מְקוֹם דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא יְקָרָא עֲלָאָה.

(ח"ב ר"ג, א)

כְּתִיב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מֵהוּ מִמְּקוֹמוֹ. תִּנְיִן, מִמְּקוֹמוֹ מֵהָהוּא אֲתֵר דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְּמַלְהָ, דְּכְתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכְתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. אֲתֵר יְדִיעָא אִיהוּ לְעִילָא, וְקְרִינָן לִיה מְקוֹם, דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא בִּיה יְקָרָא עֲלָאָה דְּלְעִילָא. וּבְגִין כֶּךָ, אִזְהָרִיתָא לְכַר נֶשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְּלְעִילָא, דְּלָא יְפּוֹק מִיְנִיה דְּאִי (יפוק מִפּוֹמִיָּה מִילֻזְאָא דְּחַוָּל) יְפּוֹק מִנִּיה, קָא מְחַלְלֵ שְׁבִתָּא. בִּידוּי, בְּעִבְדִּתָּא. כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַהֲדָּ לְכַר מִתְרִי אֲלִפִּין אֲמִין, כָּל אֲלִין חִלּוּלָא דְּשְׁבִתָּא אִיהוּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתֵר יְקָרָא דְּקְדוּשָׁה דָּא, דְּהָא מִנִּיה לְכַר, אֲתֵר דְּאֵלֵהִים אַחֲרִים אִיהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד יְיָ דְּלְעִילָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד דְּלִתְתָּא וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּעַטְרָא דְּשְׁבִתָּא, בְּגִין כֶּךָ אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, בְּרִידָּ הוּא לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמִי עֲלִמִין.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ

כְּתוּב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ - שְׁנִינּוּ, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ, וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ, וְזָהוּ סוּד הַפְּתוּב, כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. מְקוֹם יְדוּעָ קוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם שְׁנוּדְעָ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן.

כְּתוּב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מַה זֶה מִמְּקוֹמוֹ? שְׁנִינּוּ, מִמְּקוֹמוֹ - מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ. וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְזֶה הִמְקוֹם. וְזָהוּ סוּד הַפְּתוּב (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. מְקוֹם יְדוּעָ הוּא לְמַעְלָה, וְקוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם, שְׁנוּדְעָ בּוֹ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה. וּמִשּׁוּם כֶּךָ אִזְהָרָה לְאָדָם, שְׁהֲרִי מִתְעַטֵּר בְּעַטְרָה קְדוּשָׁה שֶׁל מַעְלָה, שֶׁלֹּא יִצְאֵ מִמֶּנּוּ. שְׂאָם (יצא מִפִּי דְּבַדּוּר שֶׁל חַל) יִצְאֵ מִמֶּנּוּ, הוּא מְחַלְלֵ שְׁבִתָּ. בִּידוּ - בְּמַעֲשֵׂה, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ. בְּרַגְלוֹ - לְלֶכְתָּ מִחוּץ לְאֲלָפִים אֲמָה. כָּל אֵלָה הֵם חִלּוּל שְׁבִתָּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, זֶהוּ מְקוֹם כְּבוֹד הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, שְׁהֲרִי מִמֶּנּוּ לְחוּץ הוּא מְקוֹם שֶׁל אֵלֵהִים אַחֲרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד ה' שְׁלַמְעֵלָה. מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלַמְעֵלָה, וְזָהוּ סוּד שֶׁל עַטְרַת שְׁבִתָּ. וּמִשּׁוּם כֶּךָ, אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי

בְּתִיב (שמות לג) הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי, מְקוֹם אֶתִּי, וְדָאֵי דָא אִיהוּ מְקוֹם טְמִיר וְגַנְזִי, דְּלֹא אֶתִּידַע כְּלָל. מִשְׁמַע דְּכִתִּיב אֶתִּי, אֶתֶר דְּלֹא אֶתְגְּלִיא, וְקִיַּמָּא טְמִירָא, וְדָא אִיהוּ אֶתֶר עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא, הִיכְלָא עֲלָאָה טְמִיר וְגַנְזִי. אֲכַל דָּא, אִיהוּ אֶתֶר לְתַתָּא כְּדַקְאֲמֶרְןָ. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם דְּאֶתְפָּרֵשׁ לְעִילָא, וְאֶתְפָּרֵשׁ לְתַתָּא, וּבְגִין כְּדֵּן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֶלְפִים אִמָּה

וּמְדַתָּם מַחוּזִין לְעִיר אֶת פֶּאֶת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאִמָּה וְגו', (במדבר לה) הָא אִוְקְמוּהָ בְּאִינוּן רִזִין עֲלֵאִין. אֲכַל אֶלְפִים בְּאִמָּה, דִּירְתָה תְרִין סְטָרִין לְכָל סְטָר, וְאִיהִי מִתְעַטְרָא תְדִיר בְּתִרִין סְטָרִין, בִּין לְעִילָא בִין לְתַתָּא. וְסִימְנָד שְׂכִינָה לֹא שְׂרָיא לְבַר מִתְחַוְמָא דְּאֶתְחַזִּי לָהּ.

שֶׁבֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְהִיחִיד (תיקוני זהר ס"ט, א)

בְּרֵאשִׁית בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית דָּא צְדִיק, כָּל אֶתְקַרִי, קְשׁוּרָא דְכָל אֲבָרִין דְּגוּפָא, ח' דְּאִיהוּ תְמַנְיָא יוֹמִין, אִינוּן שְׁעוּרָא דְשֶׁבֶת, דְּאִיהוּ תְרִין אֶלְפִין אִמִּין לְכָל סְטָר, לְנִטְרָא בְּהוּן אוֹת שֶׁבֶת, כְּגוּוּנָא דָּא אִינוּן תְּמַנְיָא יוֹמִין תְּחוּם לְקַבְלָא בְּהוּן אוֹת בְּרִית, וְלְנִטְרָא לִיה בְּהוּן, דְּלֹא אֶתְעַבִּיד בְּאוֹת בְּרִית חֲלוּל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אֲבָא יוֹמָא חַד הוּוּיָא אֲזִילִי אָנָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְאַתָּא בְּרִיה דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא מַהֲהוּא עֲלָמָא, כְּדִוּקְנָא דְהֵאֵי עֲלָמָא וְאִזְדַּמְן לָן בְּאַרְחָא כְּגוּוּנָא דְמַחְמַר בְּתִרִין חֲמִרִין, וְשְׂאִילָנָא (נ"א וְשְׂאִיל ל?) מָאִי אֶת שֶׁבֶתוֹתִי תִשְׁמֹרוּ

הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי

בְּתִיב, (שמות לג) הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי. מְקוֹם אֶתִּי, וְדָאֵי זֶהוּ מְקוֹם טְמִיר וְגַנְזִי שְׁלֹא נוֹדַע כְּלָל. מִמְשַׁמַּע שְׁכִתּוּב אֶתִּי - מְקוֹם שְׁלֹא הִתְגַּלָּה וְעוֹמֵד טְמִיר, וְזֶהוּ מְקוֹם עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, הִיכָל עֲלִיּוֹן טְמִיר וְגַנְזִי. אֲכַל זֶהוּ מְקוֹם לְמַטָּה, כְּפִי שְׂאֲמֶרְנוּ. וְזֶהוּ מְקוֹם שְׁנַפְרָד לְמַעְלָה וְנַפְרָד לְמַטָּה, וּמִשׁוּם כְּךָ אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֶלְפִים אִמָּה

וּמְדַתָּם מַחוּזִין לְעִיר אֶת פֶּאֶת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאִמָּה וְגו' (במדבר לה), הִרִי פְרִשׁוּהָ בְּאוֹתָם סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. אֲכַל אֶלְפִים בְּאִמָּה - שְׂרִיֶשֶׁה שְׁנֵי צְדָדִים לְכָל צַד, וְהִיא מִתְעַטְרַת תְּמִיד בְּשְׁנֵי צְדָדִים, בִּין לְמַעְלָה בִין לְמַטָּה. וְסִימְנָד - שְׂכִינָה לֹא שׁוּרָה מַחוּזִין לְתַחוּם הִרְאוּי לָהּ.

שֶׁבֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְהִיחִיד

בְּרֵאשִׁית, בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית זֶה צְדִיק, שְׁנַקְרָא כָל, הַקְּשֵׁר שְׁל כָל אֲיַבְרֵי הַגּוּפִי, ח' שְׁהִיא שְׁמוּנָה יָמִים, הֵם שְׁעוּרָא שְׁל שֶׁבֶת, שְׁהוּא אֶלְפִים אִמּוֹת לְכָל צַד, לְשִׁמּוֹר בְּהֵם אוֹת שֶׁבֶת. כְּמוֹ כֵּן הֵם שְׁמוּנָה יָמִים, הִתְחַוּם לְקַבְלָא בְּהֵם אוֹת בְּרִית וְלְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ בְּהֵם, שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּאוֹת הַבְּרִית חֲלוּל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אֲבָא, יוֹם אֶחָד הִיִּיתִי הוֹלֵךְ אֲנִי וְרַבִּי יוֹסִי, וּבָא בְּנֵי רַב הַמְּנוּנָא הִזְקִינוּ מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּדַמּוֹת שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִזְדַּמְנוּ לָנוּ בְּדַרְךָ כְּמוֹ שְׁמַחְמַר עִם שְׁנֵי חֲמוּרִים, וְשְׂאִלְנוּ, מַה זֶה אֶת שֶׁבֶתִּי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ? וְאָמַר הוּא דְכָרִים

וּמִקְדָּשֵׁי יִתְרָאוֹ (ויקרא יט ג), וְאָמַר אֵיהוּ מִלִּין שְׁפִירִין, אָבֵל עִם כָּל דָּא בְּעִינָא לְמִשְׁמַע מִפּוּמָד, אָמַר לֵיהּ בְּרִי בְּוֹדָאֵי בְרִית אֵיהוּ שְׁקִיל לְשַׁבַּת, וּבְגִין דָּא (בְּרַאשִׁית יֵרָא שְׁבַת וכו').

יָפִים, אָבֵל עִם כָּל זֶה רְצִיטִי לְשִׁמְעַ מִפִּדָּה. אָמַר לוֹ: בְּנִי, וְדָאֵי שְׁבָרִית שְׁקוּלָה לְשַׁבַּת, וּמִשּׁוּם זֶה (בְּרַאשִׁית יֵרָא שְׁבַת וכו').

הוצאה מרשות לרשות (תיקוני זהר פ"ה, א)

יְצִיאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתַּיִם. אֵינּוֹן עֲקִירָה וְהִנָּחָה, דְּעָבִיד לֹון בְּבַת אַחַת, מָאן דְּאֶעְקַר חֲפִץ מֵאַתְרֵיהּ וְאַנְחָ לֵיהּ לְבַר מֵאַתְרֵיהּ וּמְרֻשׁוּתֵיהּ, כְּאֵלוֹ אֶעְקַר אֵילָנָא דְחַיִּי דְאֵיהוּ אוֹת בְּרִית, וְאַנְחָ לֵיהּ בְּרֻשׁוֹ נֹכְרָא, מָאן דְּעָבִיד דָּא גְרָם דְּאֶעְקַר נִשְׁמַתִּיהּ מְרֻשׁוֹת דִּילָהּ, וְאַנְחָ לָהּ בְּרֻשׁוֹ אַחְרָא דְאֵיהִי מְרָה וּמְחוּל, וְדָא גְרָם לְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְעֲקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְגְּלִיאוּ בְּאַרְעָא נֹכְרָא דְאֵיהִי רְשׁוֹת הָרַבִּים, וְהִכִּי אֵיהוּ מָאן דְּאֶעִיל אוֹת בְּרִית קָדִישׁ דִּילֵיהּ בְּרֻשׁוֹ נֹכְרָא, שְׁבַתֵּאֵי אֵיהוּ טְחוּל חֲמִ"ה, אַתְתָּא בִישָׂא מְרָה, שְׁבַתֵּאֵי עֲלֵיהּ אַתְמַר (בְּרַאשִׁית לז כד) וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם, מַיִם אֵין בּוֹ אָבֵל נְחֻשִׁים וְעַקְרָבִים וְהַסְפֵּד וְחֻשׁוֹכָא וְקַבְלָא, וְאֵיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל.

הוצאה מרשות לרשות

יְצִיאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתַּיִם, הֵן עֲקִירָה וְהִנָּחָה, שְׁעוּשָׂה אוֹתָם בְּבַת אַחַת. מִי שְׁעוּקַר חֲפִץ מִמְקוֹמוֹ וּמִנֵּיחַ אוֹתוֹ מִחוּץ לְמִקְוָמוֹ וּמְרֻשׁוֹתוֹ, כְּאֵלוֹ עֲקַר אֶת עֵץ הַחַיִּים, שְׁהוּא אוֹת בְּרִית, וְהִנֵּיחַ אוֹתוֹ בְּרֻשׁוֹת נְכָרֵיהּ, מִי שְׁעוּשָׂה אֶת זֶה, גּוֹרֵם שְׁעוּקַר נִשְׁמַתוֹ מְרֻשׁוֹתָהּ וּמִנֵּיחָהּ בְּרֻשׁוֹת אַחְרָת, שְׁהוּא מְרָה וּטְחוּל, וְזֶה גְרָם לְיִשְׂרָאֵל שְׁנֶעְקְרוּ מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְגַלּוּ לְאַרְץ נְכָרֵיהּ, שְׁהוּא רְשׁוֹת הָרַבִּים, וְכֵן הוּא מִי שְׁמַכְנִים אוֹת בְּרִית קָדִישׁ שְׁלוֹ לְרֻשׁוֹת נְכָרֵיהּ. שְׁבַתֵּאֵי הוּא טְחוּל חֲמִ"ה, אִשָּׂה רְעָה מְרָה, עַל שְׁבַתֵּאֵי נְאֻמַר וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם, מַיִם אֵין בּוֹ אָבֵל נְחֻשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רְעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפֵּד וְחֻשׁוֹכָא וְעַרְפֵּל, וְהוּא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל.

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלוחא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכ"ל. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

המשך "עֲרֶכְהָ שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קמח

אמר הגאון הצדיק **רבי שלמה בלוך זצ"ל** בשם רבו **החפץ חיים זי"ע**, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה, כי רבו מדרשו, והיה החפץ חיים מעורר לכלם, שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פְּרָשָׁה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

רבנו החזון איש זי"ע הורה לשוואליו, ללמוד זהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון **רבי שמריהו גריינמן** זכר צדיק לברכה. ובהזדמנות אחת התבטא, כי בהכמות הנסתר ישנן סגיות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או מפי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

כשנשאל פעם מרן החזון איש זי"ע על ידי הגאון **רבי שמואל הלוי ואונער שליט"א**, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לה מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, המלהיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון **רבי שמואל הלוי וואזנר** (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חיוף עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואונער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבחכמה זו, לא היה פרוז הלכבות שביין הכתות גדול כל כך"...

כעת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שבדור האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזוהר הקדוש, ספרדים חסידים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהאריז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הגן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, עין אור הזוהר, ובגדולי ישראל והזוהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאלף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

כ. בס"ד אנו חבורתא קדישא ספרדים ליטאים וחסידים ביחד מוציאים לאור מחדש את באורי הגר"א על התיקוני זוהר, יהי רצון שתפץ ה' בגדינו יצליח.

כא. עין ב"ין הרקח" לרבי יהודה פתיאי זי"ע בפרושו על האדרא זוטא (דף רפ"ז ע"ב), והביאו המתוק מדבש שם בד"ה "רבי אבא יכתב", עיי"ש.

המשך בעמוד קסב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ח

פְּרָשִׁיּוֹת

מִשְׁפָּטִים - רְאֵה

שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת יֵשׁ לָהֶם

שְׂמִירָה מִיַּחַדָּת

פֶּרֶק י"ח

לא תִבְעֲרוּ אֵשׁ..... קנז
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ..... נז
 יִשְׂרָאֵל שְׂמֹרִים הֵם..... קנז
 מִחֲלָלֵי שַׁבָּת אֵין לָהֶם שְׂמִירָה..... קנט
 אִלוּ שְׁלֹא שְׂמְרוּ שַׁבָּת בְּעוֹלָם הָזֶה שׁוֹמְרִים
 אוֹתָהּ בְּעַל כְּרָחֵם בְּגִיהָנָם..... קנט
 דִּינָם שֶׁל רְשָׁעִים מְסַתְּלֵק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, חוּץ
 מִדִּינָם שֶׁל מְחַלְלֵי שַׁבָּת..... קנט
 לְאַחַר צְאֵת הַשַּׁבָּת..... קסא
 רוֹצֵה לִהְיוֹת מְלִיוֹנָר?..... קסא
 עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה..... קסב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

לא תבערו אש (ח"ב פ"ט, ב)

תנו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. וההוא דסלקא לגבוה, לאכפאי לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגניי כד, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתכחין בחרוהא שלימתא. ודינא לא שלטא ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ תאנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרון יומי דשמא קדישא אתכליל בהו, ואינון אתכלילין ביה. וכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עלייהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם (ח"ב ר"ה, א)

ביון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינן לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטורין בהחוא רוחא, וסכת שלום פריסת נדפהא עליהו, ואינון נטורין מפלא. ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש יחידאי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, וכעי

לא תבערו אש

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מה הטעם? כדי שלא יראה דין ביום הזה. ואם תאמר, הרי לגבוה עולה? בכל מושבותיכם אמר, ולא לגבוה. ואותו שעולה לגבוה, עולה לכפות דין אחר. ששנינו, יש אש אוכל אש, ואש המזבח אוכל אש אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש ביום הזה מפל שאר הימים. ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה דין כלל, וכל העליונים והתחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין לא שולט.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והימים הקדושים העליונים הללו נקראים ימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי חלקם של ישראל מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וסכת שלום פורסת כנפיה עליהם, והם שמורים מהכל.

ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידאי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריך אדם להשמר. והרי אמרנו, שביליל

השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

בא וראה, כן זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) 'יהי מארות. מארת כתוב חסר, והרי פרושה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזה. קללות ומארת הן בפגימת הלבנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

בליל השבת, כיון שכלם מתפזרים להכנס לנקב של העפר, שלא יכולים לשלט, צריך אדם יחידי להשמר. ועוד, אף על גב שלא יכולים לשלט, נראים לפעמים, וכן אדם יחידי צריך להשמר.

דבר זה כן שנינו, ואם כן, זה חסרון של השמירה. **אבל בשבת השמירה מצויה לעם הקדוש**, וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך הוא מעטר כל אחד ואחד מישראל, ורוצה שישמרו את העטרה הקדושה הזו שהתעטרו בה. ואף על גב שהם אינם נמצאים בשוב, לפעמים הם נראים לאדם יחידי ומורע מזלו. וצריך לאדם להתעטר בעטרה קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו לילה לעם הקדוש, הואיל וספת שלום פרוסה על העם, שהרי שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת שלום, הצד האחר לא נמצא שם, ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

בר נש לאסתמרא. והא אמרן, דבליליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על נטורא. **הא חזי**, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) 'יהי מארת, מארת כתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתקלילן בהאי מארת. לוטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא, וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בליליא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא בנוקבא דעפרא, דלא יכלין לשלטאה, בעי בר נש יחידאי, לאסתמרא. ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין לזמנין, ובר נש יחידאי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינן, ואי הכי גריעותא דנטורא איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא, לזמנין לבר נש יחידאי אתחזון, ואתרע מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינן, בכל אתר דסכת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנרדה) התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבועים העטרות שהן החלקים היתרים, והגזון של כל הזקנים מתעורר.

מחללי שבת אין להם שמירה

בשבתות ובחודשים ובזמנים ובחגים, באותו מקום האש שוככת ולא נדונים, אבל לא יוצאים משם כשאר הרשעים שיש להם מנוחה. כל אותם שמחללים שבתות וזמנים ולא חוששים לכבוד רבונם כלל כדי לשמור אותם, אלא מחללים בפרהסייה - כמו שהם לא שמרו שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותו בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל פרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל פרחם.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנם: הסתלקו דיגי הרשעים, **שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן על הכל**. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכך אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסייה, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפילו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמור שבתות ומועדים, שם שומרים בעל פרחם) **אבל אש הגיהנם לא שוככת מעל אלה שלא שמרו**

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונהורדה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

מחללי שבת אין להם שמירה (ח"ב ק"ו, ב)

בשבתי ובירחי ובזמני ובחגי, בההוא אתר נורא אשתכד, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, בשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסייה, כמה דאינון לא נטרי שבתו וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטרי ליה בההוא עלמא, ולית לון נייחא.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בעל פרחם בגיהנם

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבתו וזמני תמן בגיהנם בעל פרחיהו. אמר רבי יהודה, אלון אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל פרחיהו.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם: סליקו דינא דחייביא, דהא מלכא קדישא אתיא, ויומא אתקדש, ואיהו אוני על כלא. ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא. (וכך אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסייה דינין סלקין מנייהו) (נ"א ואפילו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למיטר שבתו וזמני תמן נטרו בעל פרחם) **אבל נורא דגיהנם לא**

שבת לעולמים, וכל רשעי הגיהנם שואלים עליהם: מה שונים אלה שאין להם מנוחה מכל הרשעים של כאן?! ואותם בעלי הדיו משיבים להם: אלה הם הרשעים שפפרו בקדוש-ברוך-הוא ועברו על כל התורה. **משום שלא שמרו שבת שם, לכן אין להם מנוחה לעולמים.**

וכל אותם הרשעים יוצאים ממקומם, ונתנת להם רשות ללכת ולראות אותם. ומלאך אחד ששמו סנטריא"ל הולך ומוציא את אותו הגוף שלהם ומכניסו לגיהנם לעיני הרשעים, ורואים אותו שמעלה תולעים, ולנשמה אין מנוחה באש הגיהנם.

וכל אותם הרשעים ששם סובבים את אותו הגוף ומכריזים עליו: זהו פלוני הרשע שלא חשש לכבוד רבונו, וכפר בקדוש-ברוך-הוא, וכפר בכל התורה כלה. אי לו! טוב שלא נברא ולא יבא לדיון הזה ולבושה הזו! זהו שפתיב (ישעיה 10) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. כי תולעתם לא תמות - מן הגוף. ואשם לא תכבה - מן הנשמה. והיו דראון לכל בשר - והיו די דראון, עד שכל רשעי העולם של שם יאמרו די לראיה הזו.

רבי יוסי אמר, ודאי כן זה, משום ששבת היא כנגד כל התורה, והתורה היא אש - משום שעברו על אש התורה, הרי אש הגיהנם דולק, שלא שוכה מעליהם לעולמים.

אשתכח, מעליהו דלא נטרי שבת לעלמין. וכל חיבי גיהנם שאלי עליהו, מאי שנא אלין דלית לון נייחא, מכל חיבין דהכא. אינון מאריהון דדינא תייבין לון, אלין אינון חיבין דכפרו ביה בקודשא בריך הוא, ועברו על אורייתא כלא, בגין דלא נטרו שבת תמן, בגין כך לית להו נייחין לעלמין.

ואינון חייבין בלהון, נפקין מדוכתייהו, ואתייהיב לון רשו למיהד למחמי בהו. ומלאך חד די שמייה סנטריא"ל, אזיל ואפיק לההוא גופא דלהון, ועייל ליה לגיהנם, לעיניהון דחיביא, וחמן ליה דסלקא תולעין, ונשמתא לית לה נייחא בנורא דגיהנם.

וכל אינון חיביא דתמן, סחרין לההוא גופא, ומכריזין עליה, דא איהו פלגיא חייבא, דלא חייש ליקרא דמאריה, כפר ביה בקודשא בריך הוא, וכפר בכל אורייתא כלא, ווי ליה, טב דלא יתברי, ולא ייתי לדינא דא, ולכסופא דא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה 10) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. כי תולעתם לא תמות, מן גופא. ואשם לא תכבה, מן נשמתא. והיו דראון לכל בשר, והיו די דראון, עד דכל חיבין דגיהנם דתמן, יימרון, די ראיה דא.

רבי יוסי אמר, ודאי הכי הוא, בגין דשבת איהו לקבל אורייתא כלא, ואורייתא איהי אש, בגין דעברו על אש דאורייתא, הא אש דגיהנם דליק, דלא שכיך מעליהו לעלמין.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְכַתֵּר כַּד נָפִיק שַׁבְתָּא,
אֲתִי הָהוּא מְלֵאךְ, וּמְהֵרָה הָהוּא
גּוֹפָא לְקַבְרֵיהּ, וְאַתְדַּנּוּ תַרְוּוּיָהּ, דָּא
לְסַטְרֵיהּ וְדָא לְסַטְרֵיהּ. וְכֹל דָּא, בְּעוּד
דְּגּוֹפָא קַיִמָּא עַל בְּרִייהּ, דְּהָא כִּיּוֹן
דְּגּוֹפָא אֲתַאכְּל, לִית לִיהּ לְגּוֹפָא כָּל
אֲלִין דִּינִין, וְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא (תהלים עח)
לֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ כְּתִיב בֵּיהּ.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְאַחַר כְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת,
בָּא אוֹתוֹ מְלֵאךְ וּמְחִזִּיר אוֹתוֹ גּוֹף לְקַבְרוֹ,
וְנִדְוָנִים שְׁגִיחָם, זֶה לְצַדִּי וְזֶה לְצַדִּי. וְכֹל
זֶה בְּעוּד שְׁהַגּוּף קָיָם עַל בְּרִיּוֹ, שְׁהַרִי כִּיּוֹן
שְׁהַגּוּף נִתְעַפֵּל, אִין לְגוּף אֶת כָּל הַדִּינִים
הַקְּלוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בּוֹ, וְלֹא
יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ.

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קנד

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מענין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו לעקב חקיו ומשפטיו לישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אך שבעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמינינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכ"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זוהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנודע כו', אך מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הפה החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר פתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בני ומנון, הרי לפניך ספר הזוהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את פולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלין בתר הזוהר נגד שאר המחברים, עפ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדם ופרס [על ידי לימוד הזוהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדם ופרס].

ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזוהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם ובקרא ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק איזיק יחיאל ספריו מקומרונה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות

המשך בעמוד קסז

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ט

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

חֹמֶר פְּגָם חֶלְוֵל שַׁבָּת,
זֶה שׁוֹמֵר שַׁבָּת זֹכֶה לְ"עֵינַי לֹא
רָאִיתָה אֱלֹקִים זֹלָתָךְ"

פֶּרֶק י"ט

קסה	ט"ל מְלֹאכוֹת.....
קסה	בֵּת יְחִידָה.....
קסה	כָּאֵלוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ.....
קסו	נָגַע צָרַעַת.....
קסו	עֵדוּן הַנְּשָׁמוֹת.....
קסו	עֵנָן לֹא תִבְעָרוּ אֵשׁ.....
קסז	עֲרֹכָה שֶׁל שָׁעָה.....
קסח	שְׂמֹחַת הַזֶּהָר.....

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-זט] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

ט"ל מלאכות (תיקוני זהר י"ב, א)

דבר אחר והמשפלים, אליו דידיעי
 בפקודא חמישאה במלת
 בראשית, יר"א שב"ת, אזהרה דיליה
 דלא לחללא ברמא דמלכא בט"ל
 מלאכות, דאינון ארבעים מלאכות חסר
 חד, לקבל ארבעים מלקיות חסר חד,
 רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא,
 שעטניו, כלילא משור וחמור, דאמר יעקב
 ויהי לי שור וחמור (בראשית לב ו), על כל
 דבר פשע על שור על חמור (שמות כב ח),
 דאין מלקין בשבת, דלא שלמא שפחה
 בישא על עלמא, ווי ליה למאן דאשליט
 לה על עלמא.

ט"ל מלאכות

דבר אחר והמשפלים, אלו שיודעים במצוה
 חמישית במלת בראשית - יר"א שב"ת,
 אזהרתו שלא לחלל את בת המלך בט"ל
 מלאכות, שהן ארבעים מלאכות חסר אחת,
 כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת. הרצועה
 להלקות, היא שפחה רעה, שעטניו, כלילא
 משור וחמור, שאמר יעקב ויהי לי שור
 וחמור. על כל דבר פשע - על שור על חמור
 - שאין מלקין בשבת, שלא שולטת השפחה
 הרעה על העולם. אוי למי שמשליט אותה
 על העולם.

בת יחידה

ובגין דא את שבתותי תשמרו (ויקרא כו
 א), דא בת יחידה, דאיהי שמירה
 אחת לשבתות הרבה, בה תליין כל
 שמירתן דעשר ספירות, דאתקריאו
 שבתות הרבה, ושמרו בני ישראל את
 השבת (שמות לא טו), דא בת יחידה, דאיהי
 שמירה לישראל בכל שבת ושבת, ומאן
 דמחלל לה לאו איהו נטיר מקודשא
 בריך הוא, ולא עוד אלא דאתמר בה
 (שם יד) מחלליה מות יומת, מאן דאעיל
 ברשות דילה שפחה חללה זונה, דרשות
 דילה איהו תחום שבת, כגוונא דתחום
 וגבול דימא, דאתמר שמתי חול גבול
 לים (ירמיהו ה כב), ומאי ניהו והיה מספר
 בני ישראל כחול הים (הושע ב כ), ולית ים
 אלא אורייתא.

בת יחידה

ומשום זה את שבתתי תשמרו - זו בת
 יחידה, שהיא שמירה אחת לשבתות הרבה,
 בה תלויים כל שמירתן של עשר ספירות,
 שנקראו שבתות הרבה. ושמרו בני ישראל
 את השבת - זו בת יחידה, שהיא שמירה
 לישראל בכל שבת ושבת, ומי שמחלל
 אותה, אינו שמור על ידי הקדוש ברוך
 הוא, ולא עוד, אלא שגאמר בה מחלליה
 מות יומת. מי שמכניס ברשות שפחה
 חללה זונה, שרשות שפחה הוא תחום שבת
 כמו שתחום וגבול של הים, שגאמר שמתי
 חול גבול לים. ומי הוא? והיה מספר בני
 ישראל כחול הים, ואין ים אלא תורה.

כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

מאן דאעבר עלה כאלו חזר עלמא
 לתהו ובהו, ובגין דא קרא סמיד

כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

מי שעובר עליה כאלו החזיר את העולם
 לתהו ובהו, ולכן הכתוב סמך לה והארץ

הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ, שֶׁהוּא חוֹל לַיָּם. כְּמוֹ חֲלִיָּה
שֶׁל שְׁלֹשֶׁת לְכָלֵב - מִי שֶׁמוֹצִיא אוֹתוֹ
מִשְׁלֹשְׁאוֹתָיו, גּוֹרֵם כְּמָה נְשִׁיכוֹת שֶׁל
יְסוּרִים שְׁנוֹשֵׁף אוֹתוֹ, וּבְגִלְלוֹ אָמַר דָּוִד
הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי. וְזֶה
סַמָּ"ל, שֶׁהוּא תְּפוּס בְּקוֹלָר מִצַּד שֶׁל אֵלוֹ
שֶׁקוֹשְׁרִים אוֹתוֹ בְּאוֹת שֶׁל תְּפִלִּין, וְרָצוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל זְרוּעוֹ, וְקִשּׁוֹר בְּשֵׁתֵי רָצוּעוֹת עַל
קַרְנָיו, שֶׁהוּא שׁוֹר מוֹעֵד.

נִגַע צָרַעַת

וּשְׂכִינְתָא שַׁבַּת יַחֲדָה, הִיא רְשׁוּת שֶׁל יַחֲדוֹ
שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא גְבָהוּ עֶשְׂרֵי אוֹתוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ - יו"ד ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ
ד' יהו"ה. עַנְ"ג שַׁבַּת בְּהַפּוּךְ - נַגְ"ע. מִי שֶׁיֵּשׁ
לוֹ וְלֹא מְקוּמֵם אוֹתוֹ, מִתְּהַפֵּךְ לוֹ לְנִגְ"ע צָרַעַת,
שֶׁפָּחָה שְׁמִחְרִיבָה בֵּיתוֹ, וְנִתְּץ אֶת הַבַּיִת,
אֶת אֵיבָרָיו וְאֶת עֶצְיוֹ, וְזוֹהֵי עֲנִיּוֹת, שֶׁהִיא
בְּמִקּוֹם שֶׁל נִגַע צָרַעַת. חֲזַר בְּתִשְׁבּוּבָה, וְטִהַרוּ
הַכְּהֵן - זֶה מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל מִמֶּנָּה תַּחַת
יַד הַחֹסֵד.

עֲדוּן הַנְּשֻׁמוֹת

עַנְ"ג הוּא נְהַ"ר יוֹצֵא מִעַדְ"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגָּן, שֶׁהוּא עֲדוּן הַנְּשֻׁמוֹת. ו' נְהַ"ר שֶׁיוֹצֵא
מִעַדְ"ן, מִבֵּינֵי י"ה, וְאִינוֹ עֲדוּן אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן
שֶׁהוּא מִפְּלֵא וּמְכֻסָּה, וּמִשׁוּם כִּךְ נֶאֱמַר בְּעֲדוּן,
עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ. לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגָּן, זֶה ה' תַּחֲתוֹנָה.

עֲנִין לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבַּת גִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם וְלֹא הַמְּמַנִּים
שְׁלוֹ, בְּגִלְלָה זֶה צוּהָ לִישְׂרָאֵל לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ

לִיָּה, וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ (בְּרֵאשִׁית א
ב), דְּאִיהוּ חוֹל לַיָּם, כְּחוֹלִיא דְּשִׁלְשָׁלָא
לְכַלְבָּא, מָאן דְּאִפִּיק לִיָּה מִשְׁלֹשְׁלָאִיהָ,
גָּרִים כְּמָה נְשׁוּכִין דִּיסוּרִין דְּנִשִּׁיד לִיָּה,
וּבְגִינְיָה אָמַר דָּוִד הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי
מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי (תְּהִלִּים כב כא), וְדָא סַמָּ"ל
דְּאִיהוּ תְּפִיס בְּקוֹלָר, מִסְטָרָא דְּאֵלִין
דְּקִשְׁרִין לִיָּה בְּאוֹת דְּתְּפִלִּין, וְרָצוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל דְּרוּעִיהָ, וְקִשּׁוֹר בְּתִרִין רָצוּעִין
עַל קַרְנָיו, דְּאִיהוּ שׁוֹר מוֹעֵד.

נִגַע צָרַעַת

וּשְׂכִינְתָא שַׁבַּת יַחֲדָה, אִיהִי רְשׁוּת
דִּיחֻדָּא דְּעֵלְמָא, דְּאִיהוּ
גְבָהוּ עֶשְׂרֵי אֲתוּן דְּשִׁמָּא מְפָרֵשׁ יו"ד
ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ ד' יהו"ה, עַנְ"ג
שַׁבַּת בְּהַפּוּכָא נַגְ"ע. מָאן דְּאִית לִיָּה
וְלֹא מְקוּמֵם לִיָּה, אֲתַהַפֵּךְ לִיָּה לְנִגְ"ע
צָרַעַת, שֶׁפָּחָה דְּחִרִיבַת בֵּיתִיהָ, וְנִתְּץ
אֶת הַבַּיִת אֶת אֵבָרָיו וְאֶת עֶצְיוֹ (וּיְקֹרָא יד
מח), וְדָא הוּא עֲנִיּוֹתָא, דְּאִיהוּ בְּאֲתַר
דְּנִגַע צָרַעַת, חֲזַר בְּתִיבְתָא וְטִהַרוּ הַכְּהֵן,
דָּא מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל, מִמֶּנָּה תַּחֲתוֹ יַד
חֹסֵד.

עֲדוּן הַנְּשֻׁמוֹת

עַנְ"ג אִיהוּ נְהַ"ר יוֹצֵא מִעַדְ"ן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגָּן, דְּאִיהוּ עֲדוּן נְשֻׁמְתִין, ו'
נְהַ"ר דְּנִפִּיק מִעַדְ"ן, מִבֵּינֵי י"ה, וְלִית עֲדוּן
אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן, דְּאִיהוּ מוֹפְלֵא וּמְכֻסָּה,
וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בְּעֲדוּן עֵין לֹא רָאָתָה
אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ (ישעיה טד ג), לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגָּן (בְּרֵאשִׁית ב ו) דָּא ה' תַּתְּאָה.

עֲנִין לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבַּת גִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט בְּעֵלְמָא, וְלֹא
מִמֶּנּוּ דִּילִיָּה, בְּגִין דָּא מְנִי

בכל מושבותיכם ביום השבת, ואם אדם מבער בשבת, אומר הקדוש ברוך הוא, אני הייתי מכבה את האש שלא תשרף, ואתם מבעירים אותה? אתם תשרפו בגיהנם, בגלל זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפלו בגוף, ומה הוא הגיהנם בגוף? הכבד שבו המרה, שהוא גיהנם, סם המות, סם של אל אחר, חרבו של מלאך המות, ועליו נאמר ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה א), ואי בר נש אוקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיד, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המות סם דאל אחר, חרבא דמלאך המות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

המשך 'ערכה של שעה' מעמוד קסב

ט

"בזכותך הגעתני! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונבאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתני! לך יש חלק בגאלת העם!"** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שזנקה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתני". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "זכאה דרא דהאי אתגלויא ביה, ובסגולתו" וקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעז והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגיעינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן כן יהי רצון.

סוף ספר 'ערכה של שעה'

וְהוּא חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְהוֹסֵפוֹת לְעֶרְבָה שֶׁל שְׁעָה

בּו יְבֵאֵר חֲשִׁיבוֹת כָּל שְׁנֵיהַ וּשְׁנֵיהַ בְּחַיִּים שֶׁל הַיְהוּדִי, וְכִמְהָ שְׂמֵחָה וְאֲשֶׁר
וְעֲשֶׂר יֵשׁ לְגוֹרְסֵי וְלוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאַתֶּם הַמְּשִׁיחַ יִשְׂמַח וְיִרְקַד

בְּדַקָּה אַחַת נְאֻמְרוֹת כְּמֵאֲתִים מִלִּים

אָמַר הַחֶפֶץ חַיִּים, "בְּדַקָּה אַחַת נְאֻמְרוֹת כְּמֵאֲתִים מִלִּים! בְּשַׁעָה, כְּתִרִיסָר אֶלְף.
וְלִמּוֹד תּוֹרָה כִּנְגַד כּוֹלֵם יוֹצֵא שְׁכָל דְּבוּר תּוֹרָה נִכְפַּל ב 613, עֵתָה כָּל שַׁעָה שְׁוֶה עֶרְךָ
וְיִוִּתֵר מִשְׁבַּע מִלִּיּוֹן מִצְּוֹת, [7,356,000] בְּשַׁעוֹר תּוֹרָה אֶחָד שָׁבוּ 'שׁוֹמַע כְּעוֹנֵה'...".
וְאִם בְּשַׁעֲתִים, הֲרֵי הַחֲשׁוֹבֹן עוֹלָה לְכַדִּי אַרְבַּע עֲשָׂרָה מִלִּיּוֹן. אַרְבַּע שַׁעוֹת, עֲשָׂרִים
וּשְׂמוֹנֶה מִלִּיּוֹן.

שְׁבַשְׁנֵיהַ אַחַת בְּלִבְד זֹכִים לָךְ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה

וְהַ"בֵּן אִישׁ חִי" כְּתִב בְּשֵׁם הַמַּקְבָּלִים, שְׁשֹׁכֵר לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת פִּי אֶלְף מִיּוֹם חוֹל.
הוּי אִמֵּר, שְׁדַקָּה אַחַת שֶׁל לְמוֹד בְּשַׁבָּת, אִמְרָה עַל פְּרִשְׁתַּת הַשְּׁבֻעָה בְּשַׁלְחֹן הַשַּׁבָּת,
שְׁכָרָה כְּלִמּוֹד רְצוּף שֶׁל שֵׁשׁ עֲשָׂרָה וְחֲצִי שַׁעוֹת בְּיּוֹם חוֹל, וְשׁוֹת עֶרְךָ לְמֵאָה עֲשָׂרִים
וּשְׁתֵּים וְחֲצִי מִלִּיּוֹן מִצְּוֹת! - וְצָרִיךְ לְהוֹסִיף בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְפֶרֶט תּוֹרַת
הַרְשָׁב"י בְּלִימּוֹד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבַשְׁנֵיהַ אַחַת בְּלִבְד זֹכִים לָךְ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה
[הַבִּיאוֹר: מֵאָה מִלִּיּוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה לְחֻלְק לְשָׁשִׁים, שְׁוֶה 1,666,666, כְּלוֹמֵר מִלִּיּוֹן וּשְׁנֵי
שְׁלִישׁ, לְחֻלְק לְשָׁשִׁים שְׁנִיּוֹת, שְׁוֶה בְּשַׁנֵּיהַ אַחַת 27,777.777, כְּלוֹמֵר כְּעֲשָׂרִים וּשְׂמוֹנֶה
אֶלְף שְׁנֵה תּוֹרָה, בְּנוֹסָף כָּל מִילָה תּוֹרָה נִכְפַּל בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, וּבְשַׁנֵּיהַ אַחַת
אִפְשָׁר לִוְמֵר שֶׁלֶשׁ מִלִּים תּוֹרָה, לְפִיכָךְ יוֹצֵא כְּחֲמִשִּׁים מִלִּיּוֹן מִצְּוֹת בְּשַׁנֵּיהַ אַחַת].

הַמְשִׁךְ בַּעֲמוּד קַעֵב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ'

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּצִיָּה - כִּי תֵצֵא

אֲסוּר עֲצָבוֹת בַּשַּׁבָּת, וְצָרִיךְ
לְקַבֵּל אֶת הַמַּלְאָכִים בְּהֶאֱרַת
פָּנִים לְכְבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה

פֿרֿק נ'

אָסור העֶצֶב וְקִבְּלֵת הַמִּלְאָכִים..... קעא
 רְעֵת הַעֶצֶב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת..... קעא
 שְׂמֻחַת הַזֶּהָר..... קעב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציבו
 וקטטה מסטרא דטחול, אלא
 דתהא לב נטיר מקלהו, דאיהו שבת
 שמור, ומוקא זכור, וצריך לקבלא
 אושפיוזין דאינון מלאכין, עולימן דנשמה
 יתירה דאיהי שכנתא עלאה, ונפש
 יתירה דאיהי שכנתא תתאה, ואושפיוזין
 דנחתין עמה.

(טיקוני זהר פ"ה, א)

בני ישראל אינון תריין בליין נצח וזהו,
 בנוי דישראל סבא עמודא
 דאמצעיטא, תלת שביעי שביעי
 אליון תלת אבהן, ענג שבת ונ"הר יוצא
 מעדן להשקות את הג'ן (בראשית ב'), ונהר,
 אית נהר ואית נהר, אית נהר דאתקרי
 נהר פלגיו, ואית נהר דאתקרי נחל
 קדומים, עדן עלאה עליה אתמר (ישעיה
 a to) עין לא ראתה אלהים זולתך, האי
 נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו
 א', ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש
 מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן
 אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וצריך שלא יעיר (לעורר) עצב וקטטה מצד
 הטחול, אלא שיהיה הלב שמור מכלם,
 שהוא שבת שמור, והמח זכור, וצריך
 לקבל אורחים שהם מלאכים, העלמים של
 הנשמה הייתה, שהיא השכינה העליונה
 ונפש יתרה, שהיא השכינה התחתונה,
 והאורחים שיורדים עמה.

בני ישראל הם שתי כליות - נצח והוד,
 בני ישראל סבא - העמוד האמצעי, שלש
 שביעי שביעי שביעי אלו שלשת האבות,
 ענג שבת ונ"הר יוצא מעדן להשקות
 את הג'ן. ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר
 שנקרא נהר פלגיו, ויש נהר שנקרא נחל
 קדומים, על העדן העליון נאמר עין לא
 ראתה אלהים זולתך, הנהר הזה הוא ו',
 שיוצא מהעדן העליון שהוא א', ועובר בין
 האבא והאימא והולך חמש מאות שנה,
 ומגיע עד צדיק שביעי, ומשם משקה את
 הגן, שהיא השכינה התחתונה.

רעת העצב והכעס בשבת
 זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת
 דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן
 עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא
 דגיהנם, דעלה אתמר (שמות לה א) לא
 תבערו אש בכל מושבותיכם ביום
 השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס
 כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים
 מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים
 מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה

רעת העצב והכעס בשבת
 אטרי הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא
 הלב, שלא מתקרב לשם עצב הטחול וכעס
 המרה שהיא אש הגיהנם, שעליה נאמר לא
 תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת,
 וכך הוא ודאי, שכל מי שכועס כאלו מדליק
 אש של הגיהנם. ארבעים מלאכות חסר
 אחת, הן כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת
 בשבת, והם עשרה שלקה אדם, ועשרה
 לחוה, ועשרה לנחש, ותשעה לאדמה,

וְלָכֹו אָמְרוּ בְעֵלֵי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹוֹקִין בַּשַּׁבָּת,
שְׂאֵלוּ הַמְּלָאכֹוֹת הֵם נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל
כַּנְּגַד מְלָקִיּוֹת.

דְּלָקָה אָדָם וְעִשְׂרָה לְחֹוָה וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ
וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאַרְי
מִתְנִיתִין אֵין לֹוֹקִין בַּשַּׁבָּת, דְּאֵלִין
מְלָאכֹוֹת אֵינִין חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
מְלָקִיּוֹת.

הַמְשַׁךְ "שִׁמְחַת הַזֹּהַר" מֵעֵמוּד קֶסֶח

מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה

צֵא וְחֶשֶׁב מַה שְּׂאָמַר הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, שְׁעַל מִצְוָה בְּשִׁמְחָה מְקַבְּלִים פִּי אֶלֶף,
וְתִשְׁמַח רַק מִכָּד, וְעוֹד דְּבָרֵי הַכֶּסֶף מְלָךְ שְׁשֻׁעָה לִימוּד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּשֵׁנָה,
בְּנוֹדָאֵי כָל הַשַּׁבָּת תִּלְמַד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי לְהַכְרִיעַ אֶת הַכֶּף לְטוֹבָה, שְׁכָל שְׁעָה יַעֲלֶה
לְמִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וּבְנוֹדָאֵי הַיֵּצֵר לֹא יִתֵּן לָךְ מְנוּחָה, וְאַזְ תִּתְגַּבֵּר עֲלִיו, וְתוֹסִיף בְּזֶה
עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּאַבּוֹת דְּרַבִּי נֶתַן, וְיִהְיֶה לָךְ מִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, רַק רְגַע,
הָרִי בְּכָל דְּקָה אוֹמְרִים מֵאַתִּים מִלִּים תּוֹרָה, כְּפוֹל 60 דְּקוֹת, זֶה 12,000 מִלִּים תּוֹרָה
בְּשֻׁעָה, שְׁמוֹכְפָלוֹת בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּמֵאָה, וְהַכֵּל בְּעֶרְךָ שֶׁל שְׁנֵה,
רְגַע, בּוֹאוּ חֲשִׁבוֹן: כְּמָה שְׁעוֹת יֵשׁ בְּשְׁנֵה? נִכְפִּיל 24 שְׁעוֹת בְּיוֹם כְּפוֹל 365 יוֹם בְּשְׁנֵה,
שְׁוֹנֵה 8,760 שְׁעוֹת כְּפוֹל 12,000 מִלִּים תּוֹרָה שְׁיֵשׁ בְּכָל שְׁעָה, שְׁוֹנֵה מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן
מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה (105,120,000), וְכָל מִילָה תּוֹרָה מְכַפְּלֵת בְּ - 613 כִּי תִלְמוּד
תּוֹרָה כְּנֶגֶד כּוֹלָם, וְהַחֲשִׁבוֹן הוּא: 105,120,000 כְּפוֹל 613 שְׁוֹנֵה 64,438,560,000
[כְּשִׁישִׁים וְאַרְבַּע וְחֲצִי מִלְיָאָרְד מִצְוֹת], וְזֶה רַק בְּשֻׁעָה לִימוּד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חוֹל.

תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד

וְזֶה עוֹד לִפְנֵי הַמֵּאָה מִלְיוֹן שְׁהַכְּפִלְנוּ, כְּלוֹמַר, כְּפוֹל אֶלֶף בַּשַּׁבָּת, וְעוֹד כְּפוֹל אֶלֶף
בְּשִׁמְחָה, וּבְהַתְּגַבְּרוֹת עַל הַצְּעֵר עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, עוֹד לֹא גְמַרְנוּ!!! חֶשֶׁב עוֹד רְגַע! אִם
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שְׁלָךְ תִּלְמַד בְּמַנְיִין, שׁוֹב יְכַפֵּל בְּאֶלֶף, כִּי כָל מַה שְׁנוֹתְנִים מִשְׁמִים נוֹתְנִים
בְּאֶלֶף (זֹהַר פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא), וְהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנְיִין, וְאִם אֶתָּה תֵּאָרְגֵן אֶת הַשִּׁיעוֹר, הָרִי
כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

הַמְשַׁךְ בַּעֲמוּד קָר

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ"א

פְּרָשִׁיּוֹת

כִּי תֵשָׂא - כִּי תִבֵּא

הַשַּׁבָּת אֹת כְּמוֹ שֶׁהִמִּילָה
אֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל

פֶּרֶק כ"א

שׁוֹר אוֹ כָּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יֵגֵד קעה
 מִלָּה קעה
 בְּדַמְיָךְ חַיִּי קעה
 שָׁבֶת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה קעו
 סֹדֵר הַשְּׁלָחַן בְּלַחֲמִים וּמְזֻזוֹת קעו
 לָוֹ עָלַי וְאֲנִי פּוֹרֵעַ קעו
 כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ קעז
 וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי קעז
 קִדְשַׁת הַרְשָׁבִי" קעז
 מְסִירַת הַשָּׁבֶת לְעַם יִשְׂרָאֵל קעח
 יְמֵי הַחֹל מִתְבָּרְכִים מִהַשָּׁבֶת קעח
 אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרָה קעח
 כָּתֵב שְׁתַּפּוֹת קעט
 שְׂמַחַת הַזֵּהָר קפ

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שור או כֶּשֶׁב או עז כי יוֹלֵד (ח"ג צ"א, ב)

אָבֵל בְּהֵמָה דְּאֵתְלִידָתָא, בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא, הֵהוּא חִילָא דְּאֵת לָהּ בְּסוּפָה, אֵית לָהּ בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא, וְאֵתְמַנָּא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כִּד כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא אֵתְמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז, הֵהוּא דְּאֵת לֵיהּ לְסוּפָא, אֵית לֵיהּ בְּשֵׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא. וְהִיא שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, בְּגִין לְאֵתְיִשְׁבָּא בֵיהּ הֵהוּא חִילָא וְאֵתְקִיָּים בֵיהּ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בֵיהּ. כִּד יִשְׂרִי עֲלֵיהּ שְׁבַע חֹד, וְאֵי לֹא, לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד דְּאֵתְיִיבֵשׁ מִזְהַמָּא דְּאֵמִיָּה) וְלִבְתַּר דְּיִתְקִיָּים בֵיהּ הֵהוּא חִילָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לֵוִי, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חֹד, דְּאֵעֵבֵר עֲלֵיהּ.

שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד, אָבֵל בְּהֵמָה שְׁנוּלְדָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, אוֹתוֹ כֹּחַ שְׁיֵשׁ לָהּ בְּסוּפָה יֵשׁ לָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, וְהֵתְמַנָּה עֲלֵיהּ. וּמִשּׁוּם כִּד כְּתוּב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז. אוֹתוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ לְסוּף - יֵשׁ לוֹ בְּשֵׁעָה שְׁנוּלְדָה.

וְהִיא שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, כִּדִּי לֵיִשֵׁב בּוֹ אוֹתוֹ כֹּחַ וּמִתְקִיָּים בּוֹ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בּוֹ? כְּשֵׁתְשָׂרָה עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת, וְאִם לֹא - לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד, שְׁיִתְיַבֵּשׁ מִזְהַמָּת אִמּוֹ) וְאַחַר שְׁיִתְקִיָּים בּוֹ אוֹתוֹ הַכֹּחַ, כְּתוּב יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לֵוִי, בְּקִיָּים שֶׁל שַׁבַּת אַחַת שְׁעֵבֵרָה עֲלָיו.

מִלָּה

וּבֶן אָדָם, בְּקִיָּים שֶׁל שַׁבַּת אַחַת מִתְקִיָּמָת בּוֹ הֵתְעוֹרְרוֹת שֶׁל הַעוֹלָם הֵזָה וְהַכַּח שֶׁלוֹ. אַחַר שְׁנַמּוּל, מִתְעוֹרְרָת עֲלָיו הֵתְעוֹרְרוֹת שֶׁל רוּחַ עֲלִיוֹנָה, וּכְנֻסָת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרָת עֲלָיו וְרוֹאָה אוֹתוֹ בְּרִשְׁם קְדוּשׁ, וּמִתְעוֹרְרָת עֲלָיו וְשׁוֹרָה עֲלָיו הַרוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קְדוּשׁ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (יחזקאל טו) וְאֵעֵבֵר עֲלֵיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסָת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ - בְּשָׁנִים.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאִם תֹּאמַר, שֵׁם כְּשֵׁי צֵאוֹ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, שְׁהִיוּ מִצְוֵי בִינְיָהֵם דָּם פֶּסַח וְדָם מִלָּה, אֲזִי כְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חִי, כָּאֵן מֵה זֶה בְּדַמְיֶךָ? אֲלֵא שְׁנַיִם - אַחַד שֶׁל מִלָּה וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה. אַחַד שֶׁל מִלָּה שֶׁל כְּנֻסָת יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹ שְׁנֵי דָמִים

מִלָּה

וּבֶן נֶשׁ, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חֹד, אֵתְקִיָּים בֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְחִילָא דִּילֵיהּ. כְּתִר דְּאֵתְגַזֵּר, אֵתְעֵר עֲלֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּרוּחָא עֲלָהּ, וּכְנֻסָת יִשְׂרָאֵל אֵעֵבֵר עֲלֵיהּ, וְהִמָּאת לֵיהּ, בְּרִשְׁמֵי קְדִישָׁא, וְאֵתְעֵרָת עֲלֵיהּ, וְשְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא דְּהֵהוּא עֲלֵמָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְּאֵתְ אֵמַר, (יחזקאל טו) וְאֵעֵבֹר עֲלֵיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסָת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ: בְּתִרֵי.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵי תִימָא, הֵתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשְׂכִיחַ בִּינְיָהוּ דָם פֶּסַח וְדָם מִלָּה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חִי, הִכָּא מֵאֵי בְּדַמְיֶךָ. אֲלֵא תִרִין, חֹד דְּמִלָּה, וְחֹד דְּפְרִיעָה. חֹד דְּגִזְרוּ, דְּכְנֻסָת יִשְׂרָאֵל. וְחֹד דְּפְרִיעָה, בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹן תִּרִין דְּמִין דְּכֹר נֶשׁ קֵאִים בְּגִינְיָהוּ

שְׂאָדָם עוֹמֵד בְּשִׁבְלֵם בְּקִיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא. זֶהוּ שְׂכָתוֹב בְּדַמְיָה חַיִּי.

בְּקִיּוּמָא דְעָלְמָא דְאַתִּי, הָדָא הוּא דְכָתִיב
בְּדַמְיָה חַיִּי.

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
כְּתוּב (ס א) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וְכָתוּב בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְּהוּ
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
נִמְצָא בוֹ מְזוֹנוֹת, אִיזוֹ בְּרָכָה נִמְצָאת בוֹ?

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה (ח"ב פ"ח, א)
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שְׁמוֹת כ)
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוֹת כ)
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָתִיב
בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְּהוּ וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא
מִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מְזוּנֵי, מַה בְּרַכְתָּא אֲשַׁתַּכַּח
בֵּיהּ.

אֲלֵא כֹּף שְׁנִינּוּ, כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁלְמַעַל
וְשֶׁלְמַטָּה תְלוּיוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְשְׁנִינּוּ,
לָמָּה לֹא נִמְצָא מִן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי? מִשּׁוֹם
שֶׁמֵאֹתוֹ יוֹם מִתְבָּרְכִים כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד גּוֹתֵן מְזוּנוֹ לְמַטָּה,
כָּל אֶחָד בַּיּוֹמוֹ, מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁמִּתְבָּרְכִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֲלֵא הָכִי תֵאנָא, כָּל בְּרַכְאָן דְלַעֲלֵא
וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָא תְלוּיָן.
וְתֵאנָא אֲמַאי לֹא אֲשַׁתַּכַּח מְנָא בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָא, מִשּׁוֹם דִּהְהוּא יוֹמָא, מִתְבָּרְכְאָן
מִינֵיהּ כָּל שִׁיתָא יוֹמִין עֲלֵאִין, וְכָל חַד
וְחַד יְהִיב מְזוּנֵיהּ לְתַתָּא, כָּל חַד בְּיוֹמוֹ,
מִהֵחֵא בְרַכָּה דְמִתְבָּרְכְאָן בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָא.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּמִשּׁוֹם כֹּף, מִי שֶׁהוּא בְּדַרְגַּת הָאֱמוּנָה, צְרִיף
לְסְדוּר שְׁלַחֵן וּלְתַקּוּ סְעוּדָה בְּלֵיל שַׁבַּת כְּדִי
שִׁיתְבְּרַף שְׁלַחֵנוּ כָּל אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמִים, שְׁהִרִי
בְּאוֹתוֹ זְמַן מְזַדְמַנְתָּ הַבְּרָכָה לְהַתְבָּרַף כָּל
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַשַּׁבָּת, וְהַבְּרָכָה לֹא נִמְצָאת
בְּשְׁלַחֵן רִיק, וְעַל כֹּף צְרִיף לְסְדוּר שְׁלַחֵנוּ
בְּעֶרֶב שַׁבַּת בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּבְגִינֵי כֹף, מָאן דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא
דְמַהִימְנוּתָא, בְּעֵי לְסְדוּרָא
פְתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדָתָא בְּלֵילֵיא
דְשַׁבְתָּא, בְּגִין דִּיתְבְּרַד פְתוּרֵיהּ, כָּל אִינּוּן
שִׁיתָא יוֹמִין, דְהָא כְּהוּא זְמָנָא, אֲזַדְמַן
בְּרַכָּה, לֹא תְבָרְכָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
דְשַׁבְתָּא, וּבְרַכְתָּא לֹא אֲשַׁתַּכַּח בְּפְתוּרָא
רִיקָנֵיא. וְעַל כֹּף, בְּעֵי לְסְדוּרָא פְתוּרֵיהּ
בְּלֵילֵיא דְשַׁבְתָּא, בְּנַחֲמֵי וּבְמְזוּנֵי.

לוֹ עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע
וּבְשַׁבָּת כְּדִי שֶׁלֹּא תְהִי כְּנוּעֵל דְלֵת בְּפָנֵי
לוֹיִם, שְׁנֵאמַר בָּהֶם לוֹ עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע,
הִיא פְתוּחָה אֲלֵיהֶם, שְׁהֶם נְשֻׁמוֹת יְתֵרוֹת.

לוֹ עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע (תִּיקוּנֵי זַהר ל"ח, ב)
וּבְשַׁבָּת בְּגִין דְּלֹא תְהִי כְּנוּעֵל דְלֵת
בְּפָנֵי לוֹוִין, דְּאֲתַמַּר בְּהוּ לוֹ
עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע, אִיהִי פְתִיחָא לְגַבְיֵיהּ
דְּאִינּוּן נְשֻׁמְתֵין יְתֵרִין.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין
לְשַׁבְּתוֹת וְלִימִים טוֹבִים, אִי־הִי
סְתִימָא לְהוּן, וּבְגִין דָּא כָּל הַמוֹסִיף
מוֹסִיפִין לִיה, וְדָא תּוֹסְפֵת נִשְׁמַתָּא
יְתִירָא, וְאִי־הִי תּוֹסְפֵת רִיחָא דְקָרוּשָׁה,
וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִין לִיה הֵהִיא נִשְׁמָה
יְתִירָא, וְאִשְׁתָּאֵר עֲנִי, וְאִם הוּא חָכֵם
אִסְתַּלַּק מִנִּיה חֲכָמְתִּיה, וְאִם הוּא עֲשִׂיר
בְּמִזְנוּא אִסְתַּלַּק מִנִּיה, וְאִשְׁתָּאֵר עֲנִי
יָבֵשׁ, כְּמָה דְאִיהוּ מְנַע מְלַעֲלָא נִשְׁמַתָּא
יְתִירָא דְאִיהוּ נִשְׁמַת כָּל חִי, וְאִשְׁתָּאֵר
יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשָׂכִינְתָּא יָבֵשָׁה, הַכִּי
אִתְּמַנַּע בְּרַכָּאן מִנִּיה, וְאִיהוּ מְדָה כְּנַגְד
מְדָה, וְכָל מָאן דְּאוֹסִיף בְּשַׁבְּתָא, אִזּוּ וּכְנַנְה
זְרוּעִיָּה תַצְמִיחַ (ישעיהו סא יא). אוֹף הַכִּי נִמְי
אִצְמִיחַ טוֹבָה דִּלְיָה, וּמָאן זְרוּעִיָּה
דְּשָׂכִינְתָּא לְעִילָא, אִינוּן נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת
דְּזָרְעִין מִנִּיה, וְיַחְדוּן לִזְוִן לְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא
מִזְוִי כְּבוֹדָה.

וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי (ח"ג קמ"ה, א)
אָמַר לִיה, וְאִף כָּל אִינוּן דְּלִבְר, דְּכְתִיב,
(ישעיהו סו) וְהָיָה מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ
וּמְדִי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ וּגו'. אִי אֵלֶיךָ אֲתִיִּין,
כָּל שְׁכָן צְדִיקִיָּא. מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ, לְמָה.
מְשׁוּם דְּמִתְעַטְרִי אֲבָהָתָא רְתִיכָא קְדִישָׁא.
וּמְדִי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ, דְּמִתְעַטְר שְׂבִיעָאָה
דְּכָל אִינוּן שִׁיתָא יוֹמִין, דְּכְתִיב, (בראשית ב)
וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי וּגו'.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ שְׁלֹא מְלוּוִים אוֹתָהּ וְלֹא מוֹסִיפִים
לְשַׁבְּתוֹת וְלִימִים טוֹבִים, הִיא סְתוּמָה
לָהֶם, וּמְשׁוּם זֶה כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ,
וְזוֹ תּוֹסְפֵת נִשְׁמָה יְתִירָא, וְהִיא תּוֹסְפֵת שְׁל
רוּחַ קְדוּשָׁה, וְכָל הַגּוֹרֵעַ, גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ
נִשְׁמָה יְתִירָא, וּנְשָׂאֵר עֲנִי, וְאִם הוּא חָכֵם,
חֲכָמְתוֹ מְסַתְּלָקֵת מִמֶּנּוּ, וְאִם הוּא עֲשִׂיר
בְּמִמוֹן, מְסַתְּלַק מִמֶּנּוּ וּנְשָׂאֵר עֲנִי יָבֵשׁ, כְּמוֹ
שֶׁהוּא מוֹנֵעַ מִלְּמַעְלָה נִשְׁמָה יְתִירָא, שֶׁהִיא
נִשְׁמַת כָּל חִי, וּנְשָׂאֵר יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשָׂכִינָה
יָבֵשָׁה, כִּךָּ נִמְנָעוֹת מִמֶּנּוּ בְּרַכּוֹת, וְהוּא מְדָה
כְּנַגְד מְדָה, וְכָל מִי שֶׁמוֹסִיף בְּשַׁבְּתָא, אִזּוּ וּכְנַנְה
זְרוּעִיָּה תַצְמִיחַ. אִף כִּךָּ גַם אִצְמִיחַ הַטּוֹבָה
שְׁלוֹ, וּמִי זְרוּעִיָּה שְׁל שְׂכִינָה שְׁלִמְעֵלָה? אוֹתָן
נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת שְׂזוֹרְעִים מִמֶּנּוּ, וְיִשְׁמַחוּ אֵת
יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מִזְוִי כְּבוֹדָה.

וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי
אָמַר לוֹ, וְאִף כָּל אוֹתָם שְׂבַחוּץ, שְׁכַתוּב
(ישעיהו סו) וְהָיָה מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמְדִי
שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ וּגו'. אִם אֵלּוּ בְּאִים, כָּל שְׁכָן
הַצְּדִיקִים. מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְמָה? מְשׁוּם
שֶׁהָאֲבוֹת מִתְעַטְרִים מִרְכָּבָה קְדוּשָׁה. וּמְדִי
שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ, שְׁמִתְעַטְר שְׂבִיעִי שְׁל כָּל
אֵלּוּ שְׁשַׁת הַיָּמִים, שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיְבָרֵךְ
אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי וּגו'.

קדשת הרשב"י
וְאִנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבִיעָאָה
דְּשִׁיתָא, תְּהֵא מִתְעַטְר וּמִתְקַדָּשׁ
יְתִיר מִכָּלֵא. וְתַלְת עֲדוּנִין דְּמִשְׁתַּכְּחִין

קדשת הרשב"י
וְאִתָּהּ הוּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבִיעִי שְׁל הַשְּׁשָׁה,
תְּהֵא מִתְעַטְר וּמִתְקַדָּשׁ יוֹתֵר מִהַכָּל.
וְשִׁלְשָׁה עֲדוּנִים שְׁנִמְצָאִים בְּשְׂבִיעִי עֲתִידִים

הַחֲבֵרִים, אֵלֹו הַצְּדִיקִים, לְהַתְּעֵדוּ בַּגְּלָלָהּ
לְעוֹלָם הַבָּא. וְכַתּוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת
עֲנֵג לְקְדוּשׁ ה' מְכַבֵּד. מִי הוּא קְדוּשׁ ה' זֶה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁנִּקְרָא מְכַבֵּד בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַחֲרָיו וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה
אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לָמָּה כָּנַס
אוֹתָם? כְּדֵי לְמַסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת כַּמִּקְדָּם,
שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה טָרַם שְׁעָשׂוֹ: יִשְׂרָאֵל אֶת
הַעֲגֹל, מָסַר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת, וְזֶהוּ שְׁלֵא
שְׁמָרוּ אוֹתָם הָעֶרֶב רַב. כִּינּוּ שְׁשִׁמְעוּ בֵּינֵי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאָנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ
הַדָּבָר הַזֶּה?! מִיָּד - (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם
עַל אֶהְרֹן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרֵיהֶם.
אַחַר שְׁמִתוּ אוֹתָם שְׁמִתוּ, כָּנַס מֹשֶׁה אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַדָּם, וְנָתַן לָהֶם שַׁבָּת כַּמִּקְדָּם.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְּבַרְךְ
הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ יוֹם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהָרִי כָּל שֵׁשֶׁת
הַיָּמִים מִתְּבַרְכִּים מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָל יוֹם
גוֹתֵן מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שְׁקִיבַל מֵאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ.

אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה, אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. מָה הַטַּעַם? כְּדֵי שְׁלֵא יִתֵּן וְלֹא יִלְוֶה
יוֹם זֶה לַחֲבֵרוֹ, אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט

בְּשִׁבְעֵאָה, זְמִינֵן חֲבֵרֵיִיא אֵלֵין צְדִיקֵיִיא
לְאַתְעֲדָנָא בְּגִינְךָ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכַתִּיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוּשׁ יי
מְכוּבָד. מֵאֵן הוּא קְדוּשׁ יי. דָּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאֶקְרִי מְכוּבָד בְּעֵלְמָא
דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל (ח"ב ר"ג, א)
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, (שְׁמוֹת
לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַאי כְּנִישׁ לוֹן. בְּגִין לְמַמְסַר
לוֹן שַׁבָּת כַּמִּלְקַדְמִין, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא
עַד לֹא עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מָסַר
לוֹן אֶת הַשַּׁבָּת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נָטְרוּ
אִינוּן עֶרֶב רַב. כִּינּוּ דְשְׁמַעוּ בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאָנּוּ מְלָה דָּא אֶתְמַנְע
מִינֵן, מִיָּד (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן
וְגו', וְאַתְמַשְׁכוּ סְגִיִּיאֵין אַבְתְּרִיָּהוּ. לְכַתֵּר
דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵיהוּ, וְיַיְהִב לוֹן שַׁבָּת
כַּמִּלְקַדְמִין, דְּדָא הוּא דְכַתִּיב שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת (ח"ב ס"ג, ב)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא, מִתְּבַרְךְ עֵלְמָא מֵהָהוּא
יוֹמָא עֲלָאָה, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
מִתְּבַרְכָּאן מִיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה. וְכָל יוֹמָא
יַיְהִיב מֵהָהוּא בְּרַכָּה דְקַבִּיל בְּהָהוּא יוֹמָא
דִּילֵיהּ.

אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא
יַיְהִיב, וְלֹא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לַחֲבֵרֵיהּ, אֶלָּא
כָּל חַד וְחַד שְׁלִישׁ בְּלַחֲדוּדוֹ, בְּהָהוּא יוֹמָא

לְבַדּוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם
בַּיּוֹם שֶׁל חֲבֵרוֹ.

משום כּף כל אותם (אמר רבי יהודה, כּל יום יום
מתברר מאותו יום עָלָיו, יום השביעי, ומתברכים כּל שְׁשֵׁה
הַיָּמִים כּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפָנָי עֲצָמוּ, וְכֵן יוֹם נוֹתֵן בַּיּוֹם שֶׁלוֹ
מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁקָּבַל מֵאוֹתוֹ יוֹם עָלָיו, וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה,
אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם בַּיּוֹם שֶׁלֹּא
שֶׁלוֹ, וְכֵן אוֹתָם) חֲמִשָּׁה יָמִים שׁוֹלְטִים בַּיָּמִים
שְׁלֵהֶם, וְנִמְצָא בּוֹ מֵה שֶׁקָּבְלוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי
נִמְצָא יוֹתֵר.

דִּילִיָּה. דְּהָא לָא שְׁלִיט יוֹמָא כְּיוֹמָא
דְּחֲבֵרִיָּה.

בְּגִינֵי כַּף, כָּל אֵינוֹן (נ"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּל יוֹמָא
יּוֹמָא מִתְבָּרַךְ מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה יוֹמָא שְׁבִיעָאָה
וּמִתְבָּרַכּוּ כָּל שְׂתָא יוֹמִין כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי וְכֵן יוֹמָא יְהִיב
כְּיוֹמָא דִּילִיָּה מֵהוּוּא בְּרָכָה דְקָבִיל מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה וְעַל
דָּא מֹשֶׁה אָמַר אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר דְּהָא לָא שְׁלִיט
יוֹמָא כְּיוֹמָא דְלָאוּ דִּילִיָּה וְכֵן אֵינוֹן) **חֲמִשָּׁא יוֹמִין**
שְׁלִיטִין בְּיוֹמֵיהוֹ, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה, מַה
דְּקָבִילוּ, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֲשַׁתַּכַּח בֵּיה
יְתִיר.

בס"ד

שמר שותפות

יהודי יקר!!!

בס"ד זכית להיות שתף במאמצי הגאולה
וללמוד זוהר הקדוש "יחד שבטי ישראל",
להגוי ידוע לך, שבשתי דקות לימוד זוהר ליום,
אתה בן עולם הבא, וזוכה להיות מרואי פני המלך!

**ברצוננו להגיע לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם!
וזהו בגדר הצלת נפשות ממש! וכך משתבח הקב"ה בכל יום!**

בכמה שקלים ליום אתה נעשה שתף לרשב"י הקדוש,
וזוכה לשמירה והגנה לך ולמשפחתך ובכל משלח ידך.
בא והטה שכם, למפעל הקדוש
שבלו לשם שמנים, לקרוב הגאולה ברחמים.

זכור המשיח בפתח!
וכל מי שיכנס בתוך תיבת ההצלה של הרשב"י, יזכה לסכת מגן!
ולא יחוש ולא יפחד מהאויבים, מהטילים, ומכל מיני פגעים.
הרנח כולו שקד,
מן לרשב"י ותקבל פי אלה,
בברכת אלה המגן,
מפעל הזוהר העולמי

אנא הושיטו ידיכם ומלאו את המופס המוצרף,
ושלחו בפקס: 02-9951300
לתרומות בכרטיס אשראי: 054-8433385
ניתן לשלוח בפקס הנ"ל, שמות לתפלה וישועה:
וכן אפשר להתפלל וללמוד זוהר הקדוש לעלוי נשמות
תוכו למצוות ולחיים טובים!

המשך "שמחת הזוהר" מעמוד קעב

נְהִיית הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנָר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [כדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבויך ידים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקוד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (ספ"ה ט"ז נ"א ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

עֵקֶר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלוֹ שְׁלוֹמֵי־אֵת סוּדוּתִיָּה

אמרו חז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י דברי הימים ב' לא ד) - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח ט"ז ע"ב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון? שכאשר אכלו את המון היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו "דור דעה", והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש, שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

צְרִיף שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיִנְיָה שֶׁל תּוֹרָה

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (חט יא), כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יין גימטריה "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

כוֹלְנוּ חֲפְצֵי חַיִּים!!! כוֹלְנוּ לוֹמְדִים זוֹהַר הַקְּדוּשׁ!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, כי אין לך עציה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענה אלוקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאולה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - כולנו לשעורי תורה!!! כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צְרִיף לְלַמּוֹד וְלֹא לְתַת מְנוּחָה לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאָלְנוּ

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל חננו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט), עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי - נְצַבִּים - וַיֵּלֶךְ

קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלֵיָהּ,

מִצְוֹת הַדְּלָקַת נְרוֹת בְּכַנִּיסַת

הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלֶחַן מְנוּחָה

וּמִטָּה

פֶּרֶק כ"ב

מַעֲלַת מִכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת קפג
 מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים קפג
 אוֹי לוֹ לְמַחֲלֵל שַׁבָּת קפג
 נִרוֹת שַׁבָּת קפג
 סֵדֵר הַשְּׁלֶחַן הַמְּנוּרָה וְהַמָּטָה קפד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

מעלת מכבדי השבת (תקוני זהר ב', א)

וְעוֹד אֵלַי דְּאוֹקְרִין שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, אֲתָמֵר עֲלֵיהוּ לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, דְּעֵבְדִין עוֹבְדֵי דְבָנִין עִם שְׁבֻת מְלַבְתָּא, וְעִם קוּדְשָׁא בְרִיד הוּא דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁבֻת, מֵאֵן דְּקִיִּים בִּיה (ישעיה נח יג) וְכַבְדְּתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, הָאִי אִיהוּ (שמות כ יב) כְּבֹד אֶת אֲבִיד וְאֶת אֲמִיד וְגוֹמֵר.

מעלת מכבדי השבת
וְעוֹד, אֵלַי שְׁמוֹקִידִים שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה שְׁל בָנִים עִם שְׁבֻת הַמְּלָכָה וְעִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁהוּא יוֹם הַשְּׁבֻת. מִי שְׂקִיִּים בּוּ וְכַבְדְּתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיךָ, זֶהוּ כְּבֹד אֶת אֲבִיד וְאֶת אֲמִיד וְגו'.

מעלת בשת פנים (תקוני זהר ה', ב)

דְּרַגָּא תְּמִינָאָה בִּירְאָת יו', לְמַהוּ לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, מֵאֵן דְּאִית לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין דְּלֹא לְמַעְבַּד עֲבִירָה דְּאִתִּי לִידוּי בְּגִין דְּחִילוּ דְּקוּדְשָׁא בְרִיד הוּא, כְּאֵלוּ בִּיה אֲתַבְרִי עֲלֵמָא, וְבָנִין דְּאִ בְּרֵאשִׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הֲרִי ירְאָה עִם בְּשֻׁת כְּלָא חַד, וּמֵאֵן דְּלִית בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין אוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמִדוּ רְגְלֵי אֲבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

מעלת בשת פנים
דְּרַגָּה שְׁמִינִית בִּירְאָת ה' - לִהְיוֹת לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. מִי שְׂיֵישׁ לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבִירָה שְׁבָאָה לְיָדוֹ בְּגִלְל ירְאָת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלוּ בּוּ נִבְרָא הָעוֹלָם, וּמִשׁוֹם זֶה בְּרֵאשִׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הֲרִי ירְאָה עִם בְּשֻׁת הַכֹּל אַחַד, וּמִי שְׂאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים, פְּרִשוּהוּ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמִדוּ רְגְלֵי אֲבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַשְׁבַּח שְׁבֻת, וְהֵינּוּ בְּרֵאשִׁית יר"א שְׁבֻת, דְּלֹא תַחֲלַל לִיה בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכֹר נֶשׁ דְּלֹאוּ בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, וְוִי לִיה מֵאֵן דְּמַחֲלַל שְׁבֻת מְלַבְתָּא דְּאִיהִי קִדְשׁ לְמַעְבַּד לִיה חוּל, דְּאוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין, כֹּל הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַנְגָּא חֲלָף, זֶה הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִי שְׁשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׂכֹן בְּשֻׁבֵת מְלַבְתָּא.

אוי לו למחלל שבת
וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַמְצָא שְׁבֻת, וְהֵינּוּ בְּרֵאשִׁית יר"א שְׁבֻת, שְׁלֹא תַחֲלַל אוֹתָהּ בְּפִרְהֶסְיָהּ, כְּכֹן אָדָם שְׂאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. אוֹי לוֹ לְמִי שְׁמַחֲלַל שְׁבֻת הַמְּלָכָה, שְׁהִיא קִדְשׁ, לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ חוּל, שְׁבִּבְאֵרוּהוּ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, כֹּל הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֶתֶר חֲלָף, זֶה הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִי שְׁשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׂכֹן בְּשֻׁבֵת הַמְּלָכָה.

נרות שבת (תיקוני זהר ס"ט, ב)

וְצִרִיד אֲתַתָּא לְתַקְנָא שְׁרַגָּא בְּלִיל שְׁבֻת לִימִינָא, וְאֲתַחֲשִׁיב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנַרְתָּא כְּדָרוּם, וּפְתוּרָא כְּצָפוֹן, וְעֲלִיָּהוּ אֲתַמֵּר הַרְוָצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים,

נרות שבת
וְצִרִיכָהּ הָאִשָּׁה לְתַקְּנוּ גַר בְּלִיל שְׁבֻת לִימִין, וְנַחֲשֵׁב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנוּרָה בְּדָרוּם וְשְׁלַחֵן בְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר הַרְוָצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, הַרְוָצָה לְהַעֲשִׂיר צָפוֹן, וְהוּן שְׁכִינָה

עליונה ותחתונה, השכינה העליונה מנוחה לדרום, צריף לתקנה, משום ששם חכמה, ומשום זה הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובאותו בית שמוצאים דירה זו מתקנת בסדור הזה, מנוחה בדרום ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום, אומרים המלאכים הללו שיורדים עם השכינה, שהיא הנשמה היתרה, אין זה מקום הדיוט של עם הארץ, אלא הן מקום של רצון בו מלפני יהו"ה.

השלחן צריף לתקנו לצפון, והשלחן היא שכינה התחתונה, שנאמר בה כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. מה זה זהב? זו גבורה, שנאמר בה מצפון זהב יאתה. ממשבצות זהב, שני עמודי אמת. מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנה אל העמוד האמצעי, שנאמר בו בני בכרי ישראל, ובבית שלא מתקנים התקונים הללו בליל שבת, האורחים אומרים, זו לא דירה של ישראל, שנאמר בה ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם, לדרתם כתוב חסר, מלשון דירה, וכל התקונים הללו צריף לתקן בליל שבת, שהיא ממש אות ברית מילה.

הרוצה להעשיר יצפון, ואינון שכינתא עלאה ותתאה, שכינתא עלאה מנרתא לדרום, צריכא לאתקנא לה, בגין דתמן חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובההוא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנרתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אליו מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה, לית דין אתר הדיוט דעם הארץ, אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם יהו"ה.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איהי שכינתא תתאה, דאתמר בה (תהלים מה ד) כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ובביתא דלאו אינון מתקנין אליו תקונין בליל שבת, אושפיון אמרין לאו איהי דא דירה דישאל, דאתמר בה (שם לא טו) ושמו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת, לדרתם, לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה, וכל אליו תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּקְרָא - הַאֲזִינוּ

יְצֵאת הַשַּׁבָּת,

וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פרק כ"ג

צאת השבת.....קפז
 העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת...קפז
 עכוב בצאת השבת.....קפח
 הבדל ה.....קפח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

צאת השבת (ח"א י, ב)

בַּיּוֹם דִּנְפַק שַׁבְּתָא, כְּמַה חַיִּילִין וּמִשְׁרִיין
פְּרָחִין וּמִשְׁטָטִין בְּעֵלְמָא, וְעַל דָּא
אַתְקֵן שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן עַל
עַמָּא קְדִישָׁא. לְאֵן אַתְר מִשְׁטָטִי בְּהֵוֹא
לִילְיָא. כִּד נִפְקִי בְּבִהִילוֹ וְחֻשְׁבִּין
לְשַׁלְטָאָה בְּעֵלְמָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא
וְחֵמָאן לֹון בְּצִלוֹתָא וְאַמְרִין שִׁירְתָּא דָּא,
וּבְשִׁירוֹתָא מְבַדְּלִי בְּצִלוֹתָא וּמְבַדְּלִי עַל
הַכּוֹס, פְּרָחִי מִתְמָן וְאַזְלִי וּמִשְׁטָטִי וּמִטְּאֵן
לְגוֹ מַדְבְּרָא. רַחֲמֵנָא לְשִׁיזְבֹן מִנְיֵיהוּ
וּמִסְטָרֵן בִּישָׂא.

צאת השבת
בַּיּוֹם שֶׁיֵּצֵאָה הַשַּׁבָּת, כְּמַה צָבָאוֹת וּמַחְנוֹת
פוֹרְחִים וּמִשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְעַל כֵּן תִּקְוֹן
שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים שֶׁלֹּא יִשְׁלֹטוּ עַל הָעָם
הַקְּדוֹשׁ. לְאִיזָה מְקוֹם מִשׁוֹטְטִים בְּלִילְיָה
הַהוּא? כְּשִׁיּוֹצְאִים בְּחַפְזוֹן וְחוֹשְׁבִים
לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם עַל הָעָם הַקְּדוֹשׁ, וְרוֹאִים
אוֹתָם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
וּבְרֵאשִׁית מְבַדְּלִים בַּתְּפִלָּה וּמְבַדְּלִים עַל
הַכּוֹס, פּוֹרְחִים מִשָּׁם וְהוֹלְכִים וּמִשׁוֹטְטִים
וּמְגִיעִים לְתוֹךְ הַמַּדְבָּר. הַרְחֵמֵן יִצְּלֵנוּ מִמֶּהֱ
וּמִהֲצַדִּידִים הָרָעִים.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

(ח"א מ"ח, א)

בְּתֵר דְּאַתְבְּרִיאָו רִוְחִין (ד"א ל"ג אשפרו)
אַשְׁתְּאַרוּ אֲנוּן רִוְחִין בְּתֵר רַחֲיִיא
דְּנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא לִילְיָא דְּשַׁבְּתָא
וְיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, בַּיּוֹם דִּנְפַק קְדוּשָׁתָא
דְּיוֹמָא וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ, נִפְקוּ לְעֵלְמָא
וְשַׁטְּאֵן לְכָל סְטָרִין, וּבְעֵיָא עֵלְמָא
לְאַתְנַטְרָא מִנְיֵיהוּ. דְּהָא כְּדִין כָּל סְטָר
שְׁמָא לֹא אַתְעַר, וְאַשָׁא דְּגִיהֶנֶם מְלֵהָטָא,
וְכָל אֲנוּן דְּבַסְטֵר שְׁמָא לֹא אֲזִלִין וְשַׁטְּאֵן
בְּעֵלְמָא. וּבְעָאן לְאַתְלַבְּשָׁא בְּגוּפָא וְלֹא
יְכַלִין. כְּדִין בְּעֵינָא לְאַסְתְּמָרָא מִנְיֵיהוּ,
וְאַתְקִינוּ שִׁיר דְּפְגָעִים בְּכָל שַׁעְתָּא
דְּדַחִילוֹ דְּלֵהוּן שְׂרִיא בְּעֵלְמָא.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

אַתְר שֶׁנִּבְרָאוּ רוּחוֹת [ד"א נְטִמְנוּ], נִשְׁאַרוּ
אוֹתָם רוּחוֹת אַחַר הַרְחִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם
רַבָּה לַיַּל הַשַּׁבָּת וַיּוֹם הַשַּׁבָּת. בַּיּוֹם שֶׁיֵּצֵאָה
קְדוּשַׁת הַיּוֹם וְלֹא הַשְּׁלֵמוֹ, יֵצְאוּ לְעוֹלָם
וּמִשׁוֹטְטִים לְכָל הַרוּחוֹת, וְצָרִיךְ הָעוֹלָם
לְהִשְׁמַר מִמֶּהֱ, שֶׁהֲרִי אֵץ מִתְעוֹרֵר כָּל צַד
שְׂמָאל, וְאַשׁ הַגִּיהֶנֶם לוֹהֵטָה, וְכָל אוֹתָם
שֶׁבְּצַד שְׂמָאל הוֹלְכִים וּמִשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם.
וְרוֹצִים לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוּף וְלֹא יְכוּלִים, וְאֵץ
צָרִיכִים לְהִשְׁמַר מִמֶּהֱ, וְהַתְּקִינוּ שִׁיר שֶׁל
פְּגָעִים בְּכָל שַׁעָה שֶׁפָּחַד שֶׁלָּהֶם שְׂרוּי
בְּעוֹלָם.

(ח"ב ל"א, א)

וְעַל דָּא תַּנְיֵנוּ, חַיִּיבִין דְּגִיהֶנֶם, בְּשַׁעְתָּא
דְּעָאל שַׁבְּתָא, בְּלֵהוּ נִיחִין, וְאִית
לְהוּ (ס"א ח"ב) חִידוֹ, וְנִיחָא בְּשַׁבְּתָא. בַּיּוֹם
דִּנְפִיק שַׁבְּתָא, אִית לֹן לְאַתְעָרָא חִידוֹ
עֲלָאָה עֲלָנָא, דְּנִשְׁתְּזִיב מֵהֵוֹא עוֹנֵשָׂא

וְעַל זֶה שֶׁנִּינּוּ, רִשְׁעֵי הַגִּיהֶנֶם, בְּשַׁעָה
שֶׁנִּכְנְסָת שַׁבָּת, כָּלֶם נַחִים, וַיֵּשׁ לָהֶם (ח"ב)
שְׂמֻחָה וּמְנוּחָה בְּשַׁבָּת. וְכִיּוֹן שִׁיּוֹצְאָת שַׁבָּת,
יֵשׁ לָנוּ לְעוֹרֵר שְׂמֻחָה עֲלֵינוּהָ עֲלֵינוּהָ כְּדִי
שֶׁנִּצְלָל מֵאוֹתוֹ הָעֲנָשׁ שֶׁל הָרָשָׁעִים שֶׁנִּדְּוִנִים

מאותה שעה והלאה, ויש לנו להתעורר ולומר, (תהלים ז) ויהי נעם ה' אלהינו עלינו. זהו נעם עליון, (חרות) שמחת הכל. ועל זה, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפ"י בצאת השבת

בשיוצאת שבת, צריכים ישראל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליון, (צריך להתעכב עליו) וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריך להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. א' זה פותחים ישראל ואומרים, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו'. שתקונו יפה הוא בפליה הזה, כיון שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בשעה שפותחים ישראל ויהי נעם וסדר הקדשה, כל אותם רשעי הגיהנם פותחים ואומרים: **אשריכם ישראל, העם הקדוש. אשריכם הצדיקים השומרים את מצוות התורה. אוי לרשעים שלא זכו לשמור תורה.** א' דומ"ה מקדים, ומתעורר כרוז ואומר: (שם ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל קבוצות הרעות הללו טורדות אותם בגיהנם, ואין מי שמרחם עליהם. **אשריהם כל שומרי השבת בעולם הזה, ומענגים את אותו הענג ששורה מלמעלה, כפי שאמרנו.**

הבדלה

הבדלה במוצאי שבת בין אותם ששולטים בימי החל לשבת. וכשיוצאת השבת, עולה מגיהנם צד אחד מעין הרעה [ס"א

דחיקיא, דאתדנו מההיא שעתא ולהלאה. ואית לן לאתערא ולימא, (תהלים ז) ויהי נעם יי' אלהינו עלינו. דא הוא נעם עלאה, (סידר) חידו דכלא. ועל דא, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפ"י בצאת השבת (ח"ב ר"ז, א)

כד נפק שבתא, צריכין ישראל דלתתא, לאעכבא, דהא יומא רבא עלאה איהו. (אצטריך לאתעכבא עליה) ובהאי יומא, אושפיזא רבא ויקירא, קא שריא עליה, בגין כד בעי לאתעכבא, לאתחזא דלא דחקין באושפיזא קדישא. כדן פתחי ישראל ואמרי, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו', דתקונא שפירא איהו בהאי ליליא, כיון דדינא אתהדר לאתריה, מה דלא אתחזי כד עייל שבתא, דדינא אסתלק, ולא אשתכח.

בשעתא דפתחי ישראל ויהי נעם, וקדושתא דסדרא, כל אינון חייבין דגיהנם, פתחין ואמרי, זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקיא, דנטרי פקודי אורייתא. ווי לון לחייביא, דלא זכו למיטר אורייתא, כדן דומ"ה קדים, וכרוזא אתער ואמר, (תהלים ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל אלין חבילי טהירין, טרדין לון בגיהנם, ולית מאן דמרחם עליהון. זכאין אינון כל נטרי שבתא בהאי עלמא, וקא מענגי להווא ענג דשריא מלעילא, כדקאמרן.

הבדלה (ח"א י"ז, א)

הבדלה במוצאי שבת בין אנן דשליטין ביומי חול לשבת. וכד נפיק שבת סלקא מגיהנם חד סטרא מעינא

משחית ממנה רע] שרופה לשלט בשעה שישאל אומרים (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו, ויצא מאותה דרגה שנקראת שמאל [שאל], ורופה להתערב בצרע של ישראל ולשלט על ישראל.

וישראל עושים מעשה בהדס וזין ואומרים הבדלה, ונפרד מהם, ומך אותו צד ונכנס למקומו בשאל, במקום שקרח ועדתו שם, שכתוב (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. והם לא יורדים לשם עד שעושים ישראל הבדלה מהם, שכתוב (שם) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה היא בשני, שהוא שמאל בראשית ורגז שמעורר השמאל במחלקת, עדין שלא שוכך במנוחה, ונברא בו גיהנם. אז נבראו כל אותם מלאכים שמקטרגים לרבונם למעלה, ואכלה אותם האש ונשרפו, וכו' כל שאר אלה שמתבטלים, ואין להם קיום ונאכלו באש. כמו זה קרח למטה, והכל כמו זה.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם להבדיל בין קדש לחל. למה? שהרי נתנה רשות לממנים שלמטה לשלט על העולם, ובכל מעשי העולם להראות יחוד במקום קדוש, בקדשה עליונה, ולהפריד למטה מיחוד העליון, ולברך על מאורי האש.

בישא (ס"א טס"דא ממנא בישא) דבעא לשלמאה בשעתא דאמרין ישראל (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו ונפיק מההוא דרגא דאקרי שמאלא (ר"א שאולה) ובעי לאתערבא בזרעא דישאל ולשלמאה עלייהו ישראל.

וישראל עבדי עובדא בהדס ובזין ואמרי הבדלה, ואתפרש מניהו, ומאידה הוא סטרא ועאל לדוכתיה בשאל אתר דקרח וסיעתיה תמן דכתיב, (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. ואנון לא נחתי תמן עד דעבדי ישראל הבדלה מנהון דכתיב, (במדבר יט) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה בשני דאיהו שמאלא בשירותא ותוקפא ורוגזא דאתער שמאלא במחלוקת עד לא שכיד בגייהא ואתברי ביה גיהנם. כדון אתבריואו כל אנון מלאכים דקטרגי למאריהון לעילא ואכיל לון נורא ואתוקדו. וכן כל שאר אנון דמתבטלי ולית לון קיומא ואתאכלו בנורא. כגוונא דא קרח לתתא. וכלא כגוונא דא.

(ח"ב ר"ז, ג)

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא, בין קדש לחול. אמאי דהא אתיהיב רשו לממן דלתתא לשלמאה על עלמא, ובכל עובדין דעלמא, לאחואה יחודא, באתה קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתתא מיחודא עלאה, ולברכא על נהורא דאשא.

מְשׁוּם שֶׁכָּל הָאֲשִׁים הָאֲחֵרִים נִטְמְנוּ וְנִגְנְזוּ בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, פָּרַט לֹאֵשׁ אַחַת שֶׁל קִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה שְׁנִגְלָתָה וְנִכְלָלָה בְּקִדְשַׁת הַשֶּׁבֶת. וּכְשֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת מִתְגַּלָּה, כָּל יְתֵר הָאֲשׁוֹת נִטְמְנוֹת וְנִגְנְזוֹת לְפָנֶיהָ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא שֶׁל עֲקֵדַת יִצְחָק, שְׁלוֹהֶטֶת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. מְשׁוּם כִּי צָרִיךְ לְבָרֵךְ עַל מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת לֹא צָרִיכָה אֵשׁ שֶׁל חַל, אֶלָּא אֵשׁ שֶׁל שֶׁבֶת, וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא אֵשׁ שְׂיֹצֵאת מֵאוֹתָהּ הָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה.

זֹוֹהִי אֵשׁ שְׁסוֹבֶלֶת אֵשׁ. וְכִינּוֹן שֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת שְׂיֹצֵאת מֵהָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה מִתְבָּרַכֶת בְּבִרְכַּת הָאוֹר, אֲזַי כָּל שְׂאֵר הָאֲשׁוֹת הָאֲחֵרוֹת יוֹצֵאוֹת וְנִתְמַנּוֹת בְּמִקּוֹמָן, וְנִתְנַתֵּן לָהֶן רְשׁוֹת לְהֵאֲרִי.

בְּגִין דְּכָל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן, אַתְּמַמְרוּ וְאַתְּגִנְיִזוּ בְּיוֹמָא דְשֶׁבֶתָא, בְּרֵ אֲשָׁא חַד דְקָרוּשָׁה עֲלָאָה, דְאַתְּגִלְיָא וְאַתְּכְלִילָא בְּקִדּוּשָׁא דְשֶׁבֶתָא. וְכַד הִיא אֲשָׁא אַתְּגִלְיָא, כָּל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן אַתְּמַמְרוּ, וְאַתְּגִנְיִזוּ קַמִּיהָ. וְהִיא אֲשָׁא, אִיהִי דְעֻקִּידָה דְיִצְחָק, דְאַתְּלֶהטָא עַל גְּבֵי מִדְבָּחָא. בְּגִין כִּד, בְּעֵי לְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְאֲשָׁא. וְהִיא אֲשָׁא, לֹא כְעֵי אֲשָׁא דְחוּל, אֶלָּא אֲשָׁא דְשֶׁבֶת, וְהִיא אֲשָׁא, אִיהוּ אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵהוּוּא אֲשָׁא דְלַעִילָא.

וְדָא אִיהוּ אֲשָׁא דְסָבִיל אֲשָׁא. וְכִינּוֹן דְהִיא אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵאֲשָׁא דְלַעִילָא אַתְּבָרְכָא בְּכִרְכָּה דְנְהוּרָא, כְּדִין כָּל שְׂאֵר אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן נִפְקִין, וְאַתְּמַנּוּן בְּדוּכְתֵיהוֹן, וְאַתְיִיהִיב לֹון רְשׁוֹתָא לְאַנְהָרָא.

מִשְׁבַּת זֶהַר
הַמְּשִׁיב הַרוּחַ
0772-690049

נִדְוָל לִכְתוּב 24/8
דְּרִיבֵי לְרֵי 054-8436784
קִלְקֵי 02-9951300

הִינֵךְ מְעוּנֵינוּן לְהַקְדִישׁ

דְּקָה בְּיוֹם?

לְקָרָא זֶהַר הַקְּדוּשׁ

הַהוֹדְעָה הַזֹּאת נִקְטָבָה בְּשִׁבְלֵךְ!!!

כִּינּוֹן נִתְמַן לְהַשִּׁיב בְּחִינַם סַפְרֵי זֶהַר לְכָל הַמְּעוּנֵינוּן לְהַקְדִישׁ דְּקָה בְּיוֹם לְקָרָא זֶהַר הַקְּדוּשׁ, כָּל יוֹם אַתָּה לּוֹמֵד זֶהַר וּמְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים (זֶהַר דָּף קכ"ד).

כְּשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ יֹאמֵר עֲלֵיךְ:
"בְּזִכּוֹתֶיךָ הִגַּעְתִּי!
לֵךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֵאלַת הָעָם".

בֵּית שֶׁמֶשׁ: 0548-436784, יְרוּשָׁלַיִם: 02-6255789
בֵּת יוֹם: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
בְּמֵרְכָז: 09-8323442, בְּצַפּוֹן: 054-9788564, בְּדֵרוֹם: 08-6108608

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

צו - וְזוֹאת הַבְּרָכָה

סֵדֵר הַהַבְדָּלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פֶּרֶק כ"ד

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ..... קצג
 כְּפֹיף הָאֶצְבָּעוֹת לְפָנֵי הָאֵשׁ..... קצג
 בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ..... קצג
 הָאֶצְבָּעוֹת..... קצד
 בְּשָׂמִים..... קצה
 הַרִיחַ הוּא קִיָּם הַנֶּפֶשׁ..... קצו
 תּוֹרַת הַזֶּהַר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ..... קצז
 הַזֶּהַר זֶהַר מְכַרִּיז וְאוֹמֵר..... קצח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: זְפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: זְפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: זְפִים קמא-קצח.

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ

בְּהִיא שְׁעַתָּא דְקָא מְבָרְכִין עַל אִשָּׁא, אֲזִדְמָנִן אַרְבַּע רְתִיכִין, אַרְבַּע מִשְׁרִיזִין לַתְּתָא, לְאַנְהָרָא מַהֲהוּא אִשָּׁא מְבָרְכָא, וְאִינוּן אַקְרוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין כֵּךְ, בְּעֵינֵן לְאַכְפִּיָּיא אַרְבַּע אַצְבָּעָאן דִּידָא דִּמְיִנָא, וְלֹאנְהָרָא לֹון מְגוּ הַהוּא נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא דְמַתְבְּרָכָא.

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמִבְרָכִים עַל הָאֵשׁ, מִזְדְּמָנֹות אַרְבַּע מְרַכְבוֹת, אַרְבַּע מַחְנוֹת לְמִטָּה, לְהֵאִיר מְאוֹתָהּ אֵשׁ מְבָרְכָתָּ, וְהֵם נִקְרְאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. מִשּׁוּם כֵּךְ צְרִיךְ לְכַפֵּף אַרְבַּע אַצְבָּעוֹת שֶׁל יַד יְמִין, וְלְהֵאִיר לָהֶם מִתּוֹךְ אוֹתוֹ אוֹר הַנֵּר שְׁמַתְבְּרָךְ.

כַּפּוּף הָאֲצָבָעוֹת לַפְּנֵי הָאֵשׁ

וְאִינוּן אַצְבָּעָאן, רְמֹז לְאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, דְנִהֲרִי וְשִׁלְטִי מַהֲהוּא נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא דְמַתְבְּרָכָא. וּבְגִין דְאִינוּן דְרַגְזִין לַתְּתָא, כֵּד אַחֲזִי בַר נֶשׁ אַצְבָּעָאן קָמִי הַהוּא נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא, בְּעֵי לְאַכְפִּיָּיא לֹון קָמִיָּה, בְּגִין דְהַהוּא נְהוּרָא שְׁלֵטָא עַלְיָהּ, וְאִינוּן נְהָרִין מְנִיָּה.

כַּפּוּף הָאֲצָבָעוֹת לַפְּנֵי הָאֵשׁ

וְאוֹתָן אַצְבָּעוֹת רְמֹז לְאוֹתָם מְאוּרֵי הָאֵשׁ שְׁמֵאִירִים וְשׁוֹלְטִים מְאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל הַנֵּר שְׁמַתְבְּרָךְ. וּמִשּׁוּם שֶׁהֵן דְרַגּוֹת שְׁלֵמָטָה, כְּשֶׁמְרָאָה אָדָם הָאֲצָבָעוֹת לַפְּנֵי אוֹתוֹ אוֹר הַנֵּר, צְרִיךְ לְכַפֵּפֶם לַפְּנִי, מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ אוֹר שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וְהֵם מְאִירִים מִמֶּנּוּ.

בְּשֶׁאֵר בְּרָכָאן בְּעֵינֵן לְזַקְפָּא לֹון

לְאַצְבָּעָאן, בְּגִין לְאַחֲזָאָה קַדְשָׁה עֲלָאָה, דְדַרְגִין עֲלָאִין, דְשִׁלְטִין עַל כֻּלָּא, דְשִׁמְא קַדִּישָׁא אַתְעֵטֵר בְּהוּ וְאַתְקַדְשׁ בְּהוּ, וְאַתְבְּרַכְן כְּלֵהוּ דְרַגְזִין כְּחֵדָא, וְנִהָרִין מְגוּ בּוּצִינָא עֲלָאָה דְכֻלָּא, וּבְגִין כֵּךְ בְּעֵינֵן לְזַקְפָּא לֹון לְעֵילָא. וְהֵכָא בְּעֵינֵן לְאַכְפִּיָּיא אַצְבָּעָאן קָמִי שֶׁרְגָא, בְּגִין לְאַחֲזָאָה דְרַגְזִין דְלַתְתָּא, דְנִהָרִין מְגוּ בּוּצִינָא דְלְעֵילָא, וּמַהֲכָא שְׁלֵטִין וְנִהָרִין מְנִיָּה, וְאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

בְּשֶׁאֵר הַבְּרָכוֹת צְרִיךְ לְזַקֵּף אֶת הָאֲצָבָעוֹת כְּדֵי לְהִרְאוֹת קַדְשָׁה עֲלִיזָנָה שֶׁל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיזוֹת שְׁשׁוֹלְטוֹת עַל הַכֹּל, שֶׁהֵשֵׁם הַקְּדוֹשׁ הַתְּעֵטֵר בְּהוּ וְהִתְקַדְּשׁ בְּהוּ, וְכֹל הַדְּרָגוֹת מִתְבְּרָכוֹת כְּאֶחָד, וּמְאִירִים מִתּוֹךְ הַמְּנוּרָה הָעֲלִיזָנָה שֶׁל הַכֹּל, וּמִשּׁוּם כֵּךְ צְרִיכִים לְזַקֵּפֶם לְמַעְלָה. וְכֹאן צְרִיךְ לְכוּפֵף אֶת הָאֲצָבָעוֹת לַפְּנֵי הַנֵּר כְּדֵי לְהִרְאוֹת אֶת הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמָטָה שְׁמֵאִירִים מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיזוֹן, וּמִכָּאן שׁוֹלְטִים וּמְאִירִים מִמֶּנּוּ, וְהֵם מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ

בְּכֹל יוֹמָא אֲנִן מְבָרְכִין מְאוּרֵי אוֹר, דְאִינוּן נְהוּרִין עֲלָאִין, דְקִיִּימִן בְּהַהוּא אוֹר קַדְמָאָה, וְאַתְבְּרַכְן כְּלֵהוּ דְרַגְזִין, וְנִהָרִין כְּחֵדָא, מְגוּ בּוּצִינָא

בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ

בְּכֹל יוֹם אֲנִנוּ מְבָרְכִים מְאוּרֵי אוֹר, שֶׁהֵם אוֹרוֹת עֲלִיזָנִים שְׁעוֹמְדִים בְּאוֹתוֹ אוֹר רְאִשׁוֹן, וְכֹל הַדְּרָגוֹת מִתְבְּרָכוֹת וּמְאִירוֹת כְּלֵן כְּאֶחָת מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיזוֹן, וְאֵלָה

נְקַרְאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּמְשׁוּם הַסּוּד הַזֶּה מְבָרְכִים בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה בּוֹרָא, וְלֹא אוֹמְרִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ, הוֹאִיל וּמְאוּרִים מְאוּתָהּ הָאֵשׁ, מְאוּתָהּ מְנוּרָה מְבָרְכֶת? אֲלֹא, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנַסְתָּ שְׁבֶת, כָּל אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שֶׁלְמִטָּה וְכָל אוֹתָם שֶׁמְאוּרִים וְשׁוֹלְטִים, כְּלָם נִכְנָסִים וְנִכְלָלִים בְּנֵר הַזֶּה, וְנִטְמָנִים וְנִגְנָזִים וְנִשְׁמָרִים בּוֹ וְלֹא נִרְאִים בּוֹ, אֲלֹא רַק אוֹתָהּ נִקְדָּה לְבַדָּה, וְכָלֵם נִטְמָנוּ בְּתוֹכָהּ בְּכָל יוֹם הַשֶּׁבֶת.

כִּיּוֹן שִׁיּוּצֵאת הַשֶּׁבֶת, הוּא מוֹצִיא אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוֹ שֶׁנִּבְרָאוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכָלֵם יֵצְאוּ וְנִבְרָאוּ כְּמִקְדָּם וְהִתְמַנּוּ עַל מְקוֹמָם לְשֵׁלֵט, וְאִז הֵנֵר הַזֶּה מִתְבָּרַךְ, וְנִכְנָעִים לְפָנָיו לְהֵאִיר. כִּיּוֹן שֶׁמְאוּרִים, אִז הֵם מִתְמַנְּנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מְקוֹמוֹ.

כְּמוֹ זֶה אוֹתוֹ דְּרָגוֹת עֲלִיוּנוֹת שֶׁנִּקְרְאוֹת מְאוּרֵי אוֹר, שׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם וּמְאוּרֵי אוֹר הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן. בְּשְׁעָה שִׁיּוֹרֵד הַלֵּילָה, אוֹתוֹ מְאוֹר עֲלִיוֹן כּוֹנֵס אוֹתָם וּמְכַנֵּס אוֹתָם לְתוֹכוֹ עַד שֶׁמְאוּרֵי הַיּוֹם. כִּיּוֹן שֶׁיִּשְׁרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאוֹר בְּיוֹם, אִז מוֹצִיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹר, וְלִכֵּן מְבָרְכִים יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא אוֹמְרִים בּוֹרָא (אֲלֵא יוֹצֵר). וְכֵאן בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, מְשׁוּם אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שֶׁלְמִטָּה.

סוּד הָאֲצָבָעוֹת

וְהַכֹּל הוּא סוּד הָאֲצָבָעוֹת, בְּהֵן רְמוּזוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוּנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת. הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוּנוֹת נוֹדְעוֹת בְּזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת לְמַעְלָה, וּבְזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוּנוֹת וְהַדְּרָגוֹת

עֲלֵאָה. וְהֵנִי אֶקְרוֹן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּבְגִינֵי רְזָא דְא, מְבָרְכִין בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִי תִימָא, אִמְאֵי בּוֹרָא, וְלֹא אֶמְרוּ מְאוּרֵי מְאוּרֵי הָאֵשׁ. הוֹאִיל וְקָא נְהָרִין מְהֵהוּ אֵשׁ, מְהֵהוּ בּוֹצִינָא מְבָרְכָא. אֲלֵא כִּיּוֹן דְּעָאל שְׁבֶתָא, כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין דְּלִתְמָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּנְהָרִין וְשִׁלְטִין, כְּלָהוּ עָאלִין וְאִתְכְּלִילוּ בְּהַאי שְׁרָגָא, וְאִתְטְמְרוּ וְאִתְגְּנִיזוּ, וְאִתְנַטְרוּ בֵּיהּ, וְלֹא יִתְחַזּוּן בֵּיהּ, אֲלֵא הֵהִיא נְקוּדָה בְּלַחוּדָהּ, וְכָלְהוּ אִתְטְמְרוּ בְּגוּוּה, כָּל יוֹמָא דְשֶׁבֶתָא. כִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֶתָא, אִפִּיק לּוֹן לְכָל חַד וְחַד, כְּאִילוֹ הֵהִיא שְׁעָתָא אִתְבְּרִיאוּ, וְנִפְקוּ כְּלָהוּ וְאִתְבְּרִיאוּ כְּמִלְקַדְמִין, וְאִתְמַנְּיאוּ עַל דּוּכְתִיּהוּ לְשִׁלְטָאָה כְּדִין אִתְבְּרָא הַאי שְׁרָגָא, וְאִתְכְּפִיין קַמִּיהּ, לְאַנְהָרָא. כִּיּוֹן דְּנְהָרִין כְּדִין אִתְמַנּוּן כָּל חַד וְחַד עַל דּוּכְתִיּהּ. **כְּגוֹוְנָא** דְא, אֵינּוֹן דְּרִגִין עֲלֵאִין, דְּאֶקְרוֹן מְאוּרֵי אוֹר, שִׁלְטִין בִּימְמָא, וְנְהָרִין מְגוּ בּוֹצִינָא עֲלֵאָה. בְּשְׁעָתָא דְרַמְשׁ לִילֵיא, הֵהוּא בּוֹצִינָא עֲלֵאָה כְּנִישׁ לּוֹן, וְאֵעִיל לּוֹן בְּגוּוּיָה, עַד דְּנְהִיר יִמְמָא. כִּיּוֹן דְּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נְהוּרָא בִּימְמָא, כְּדִין אִפִּיק לּוֹן בְּשִׁלְמֵי דְנְהוּרָא. וְעַל דְּא מְבָרְכִין יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת, וְלֹא אֶמְרֵי בּוֹרָא, (ס"א אֲלֵא יוֹצֵר) וְהֵכָא בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרִגִין לְתִמָּא.

סוּד הָאֲצָבָעוֹת

וְכֹלֵא אִיהוּ רְזָא דְאֲצָבָעָאן, בְּהוּ רְמוּזֵי דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תַּחְתּוֹן. דְּרִגִין עֲלֵאִין אִשְׁתַּמּוּדְעָאן, בְּזִקִּיפּוּ דְאֲצָבָעָאן לְעִילָא. וּבְזִקִּיפּוּ דְאֲצָבָעָאן, אִתְבְּרָכִין דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תַּחְתּוֹן כְּחַדָּא.

התחנות כִּאֲחֵד, וּבְהִנְמַכַּת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכִים לְהַאִיר הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת לְבִדּוֹ. וְהַסּוּד הַזֶּה, הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת. וְהָאֲצָבָעוֹת לְבִדּוֹ לְפָנִים. הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת הֵם פְּנִים אַחֲרוֹת שְׂצָרִיכוֹת לְהַאִיר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, וְאוֹתָם פְּנִים שְׂנֹקְרָאִים אַחֲרֵים. הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, אֵלּוּ הֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים הַמְּכַסִּים. וְסוּד זֶה - (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִית אֶת אַחֲרֵי. אֵלֶּה אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת לְאַחֲרוֹ בְּצְפָרְנֵיהֶן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלֶּה הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, שֶׁהֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים.

וּבְשִׁמְבָרְכִים עַל הַנֵּר, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, לְקַבֵּל אוֹר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַנֵּר, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְכַפּוֹת (לְהִרְאוֹת) אוֹתָן שֶׁיֵּאִירוּ מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, שֶׁהֵרִי אֵינֶן מְאִירוֹת אֶלֶּא מִתּוֹךְ הַנֵּר הַעֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ, שֶׁהוּא טְמִיר וְגִנּוּז וְשֶׁלֹּא נִגְלָה כְּלָל. וְאֵינֶן מְאִירוֹת מִתּוֹךְ נֵר שְׂגֻלוֹי כְּלָל. מִשּׁוֹם כִּי צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַנֵּר הַזֶּה. טְמִירוֹת הֵן, וּבִסְתֵר הֵן מְאִירוֹת. פְּנִימִיּוֹת הֵן, וּמְפִימִיִּים מְאִירוֹת. עֲלִיוֹנוֹת הֵן, וּמְעֲלִיוֹנִים הֵן מְאִירוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בְּשִׁמִּים

וְצָרִיךְ לְהִרְיֵחַ בְּבִשְׂמִים כְּשִׁיּוֹצֵאת שַׁבָּת עַל שֶׁהִסְתַּלְקָה אוֹתָהּ רוּחַ, וּנְפֹשׁ הָאָדָם נִשְׁאָר תַּעֲרָמָה תַּמְשִׁתִּית (בְּקַעֲיִים) מִשּׁוֹם אוֹתוֹ סְלוּק שֶׁהִסְתַּלְקָה הַרוּחַ מִמֶּנּוּ, וְהֵרִי פְּרִשׁוּהָ.

וּבְמֵאִיכוֹ דְאֲצָבָעָאן, אֶתְבָּרְכֵן לְאַנְהָרָא דְרַגְיָן תַּמְאִין לְחוֹדְיֵיהוּ. וְרִזָּא דָא, טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן. וְאֲצָבָעָאן לְחוֹדְיֵיהוּ לְגוֹ. טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן, אֵינּוֹן אֲנִפִּין אַחֲרֵינִין, דְאֲצָטְרִיכוֹ לְאַנְהָרָא מִגּוֹ הַהוּא שְׂרָגָא, וְאֵינּוֹן אֲנִפִּין דְאֶקְרוֹן אַחֲרֵיִים. אֲצָבָעָאן לְגוֹ בְּלֹא טוּפְרֵין, אֵלּוּן אֵינּוֹן אֲנִפִּין פְּנִימָאן אֶתְכַסִּיין. וְרִזָּא דָא, (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִית אֶת אַחֲרֵי. אֵלּוּן אַחֲרֵי, אֲצָבָעָאן, לְאַחֲרוֹא כְּטוּפְרֵיהוֹן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלּוּן אֲצָבָעָאן לְגוֹ, בְּלֹא טוּפְרֵין, דְאֵינּוֹן אֲנִפִּין פְּנִימָאין.

וְכֵד מְבָרְכִינֵן עַל שְׂרָגָא, כְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרֵין, לְאַתְנַהָרָא מִגּוֹ הַהוּא שְׂרָגָא, וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא אֲצָטְרִיכוֹ לְאַכְפִּיא (כ"א) לִזְנוּן (אֲחִיבָא) לִזְנוּן לְאַתְנַהָרָא מִגּוֹ הַהוּא שְׂרָגָא, דְהֵא אֵינּוֹן לֹא נַהֲרִין, אֵלֶּא מִגּוֹ שְׂרָגָא עֲלָאָה דְלַעֲלִיא לְעִילָא, דְאֵיהִי טְמִירָא וְגִנְזִיא דְלֹא אֲתַגְלִיא כְּלָל. וְאֵינּוֹן לֹא נַהֲרִין מִגּוֹ שְׂרָגָא דְאַתְגְּלִיא כְּלָל, בְּגִין כִּי כְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרֵין. וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא כְּעֵי לְאַחֲזָאָה קְמֵי הַאי שְׂרָגָא. טְמִירִין אֵינּוֹן, וּבְטְמִירוֹ אֲתַנְהָרִין. פְּנִימָאֵין אֵינּוֹן, וּמְפִימָאָה אֲתַנְהָרֵן. עֲלֵאִין אֵינּוֹן, וּמְעֲלָאָה אֲתַנְהָרֵן. זְכֵאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

בְּשִׁמִּים

וּכְעֵי לְאַרְחָא כְּבוֹסְמִין, כִּד נְפִיק שַׁבְתָּא, עַל דְאֶסְתַּלַּק הַהוּא רוּחָא, וְנִפְשָׁא דְכַר נִשְׁ אֲשֶׁתַּאֲרַת בְּעֶרְטוּלָא. (ס"א אֲשֶׁתִּיתִי בְּקֶרְטוּפָא) בְּגִין הַהוּא סְלִיקוּ, דְאֶסְתַּלַּק רוּחָא מִנֵּיהּ וְהָא אוּקְמוּהָ.

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבָל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלַח דְּאֵעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא.

(ח"ב ר"ח, ב)

בְּגִין דָּא כַד נִפְק שְׁבֻתָּא, בְּעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, לְאִתְּשֻׁבָּא נַפְשִׁיהּ בְּהֵהוּא רִיחָא, עַל הֵהוּא רִיחָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא דְאַסְתָּלַק מִיְנָהּ. וְהֵהוּא רִיחָא מְעֲלִיא דְבוֹסְמִין אִיהוּ הַדַּס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאִתֵּר קַדִּישָׁא דְנִשְׁמַתִּין נִפְקִין מִיְנָהּ, הַדַּס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגוּוּנָא דְלַעִילָא, לְאִתְקִיּוּמָא מֵהֵהוּא עַרְטוּלָא דְאִשְׁתְּאַרְתָּ.

כַּד נִפְק שְׁבֻתָּא, אִתְלַבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּגִנְתָּא דְּעַדִּין דְּאַרְעָא, דְּסִלְקִין רִיחֵין וְבוֹסְמִין, לְקִיּוּמָא נַפְשִׁיהּ, עַל הֵהוּא רוּחָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה יִקְרָא דְאַסְתָּלַק מִיְנָהּ. וְהַדַּס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא וְדָאִי. בְּגוּוּנָא עֲלָאָה, דְּאִתְקִיּוּמָא קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא.

(תיקוני זהר י"א, א)

וּבְגִין דָּא מָאן דְּלֹא נָטִיר בְּרִית אִתְדִין בְּחַבּוּט הַקְּבֵר בְּהֵהוּא עַפְרָא, וְאֵלִין אִינוּן דְּגוּפָא דְּלֵהוּן אִינוּן לֹוֹן קְבֵר בְּחִייהוּן, דְּדַחְקִין לֹוֹן שְׁעֵתָא בְּכָל יוּמָא, וּבְמִלְאָכָא דְּלֵהוּן דְּאִתְבַּקַּע דְּמָא בְּצַפְרִינֵיהוּן, וּבְגִין דָּא תְּקִינוּ לְאַחְזָאָה צַפְרָנִים בְּהַבְדְּלָה, דְּהוּא אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים, דְּהוּוּ נְהָרִין כְּעַנְגֵי כְּבוֹד. וְאִיהוּ בְּהַבְדְּלָה מִיְנֵיהוּ, (בראשית גז) וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם מִיְנֵיהוּ, בְּגוּפָא וְנִשְׁמַתָּא

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבָל תָּא חַיִּי, רִיחָא הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר שְׂנֵאֵן לְנַפְשׁ וְלֹא לְגוּף.

מִשּׁוּם כִּף, כְּשִׁיּוּצָאָת שְׁבֻתָּא, צְרִיךְ לְהַרִיחַ בְּבִשְׂמִים לְיֻשָׁב אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ רִיחַ עַל אוֹתוֹ רִיחַ עֲלִיוֹן קְדוּשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ רִיחַ הַמַּעֲלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הַדַּס, שֶׁהָרִי קִיּוּם הַמְּקוּם הַקְּדוּשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ יוּצָאוֹת הַנִּשְׁמֹת הוּא הַדַּס. וְזֵהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹ שְׁלֵמַעֲלָה, כְּדִי לְהַתְקִים מֵאוֹתָהּ הַתְּעַרְטוּלוֹת שֶׁנִּשְׁאַרְהָ.

כְּשִׁיּוּצָאָת הַשְּׁבֻתָּא, הַתְּלַבֵּשׁ אָדָם בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גוּ עַדוֹן שֶׁל הָאָרֶץ שֶׁמִּעֲלִים רִיחַ וּבִשְׂמִים, לְקַיֵּם אֶת הַנֶּפֶשׁ עַל אוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה נְכַבְּדָה שֶׁהִסְתַּלְּקָה מִמֶּנּוּ. וְהַדַּס הוּא וְדָאִי קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, כְּדָגְמָא עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִתְקַיְּמָה קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ.

וּמִשּׁוּם זֶה, מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר הַבְּרִית, נִדוֹן בְּחַבּוּט הַקְּבֵר בְּאוֹתוֹ עַפְרָא, וְאֵלֵינוּ הֵם שְׂגוּפִים הוּא קְבֵר לָהֶם בְּחִייהֶם, שֶׁדוֹחְקִים לָהֶם אֶת הַשְּׁעָה בְּכָל יוֹם, וּבְמִלְאָכְתָּם מִתְבַּקַּע דָּם בְּצַפְרֵיהֶם, וּמִשּׁוּם זֶה תְּקִינוּ לְהַרְאוֹת הַצַּפְרָנִים בְּהַבְדְּלָה, שֶׁהִיָּה אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים שֶׁהֵיוּ מְאִירִים כְּמוֹ עַנְגֵי כְּבוֹד, וְהוּא בְּהַבְדְּלָה מֵהֶם. וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם - מֵהֶם, בְּגוּפֵיהֶם וְנִשְׁמַתָּה רוּחֵיהֶם וְנַפְשָׁם, עִרְמָם מִכַּתְנֹת אוֹר, שֶׁהֵם מְאֹרְרֵי הָאֵשׁ, וּמִשּׁוּם

שְׁבַשְׁבַת נִרְאָה לָהֶם בְּהַדְלָקַת נֵר שַׁבָּת
בְּשֵׁתֵי פְתִילוֹת אֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת יַעֲבֹר
מֵהֶם, תִּקְנֹנוּ לוֹמֵר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הַבְּדֵלָה
בְּאֵשׁ.

וְרוּחָא וּנְפָשָׁא, עֲרוּמוֹס מִכְתָּנוֹת אוֹר,
דְּאִינְנוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּבְגִין דְּבִשְׁבַת
אֲתַחֲזֵא לֹון בְּאֲדֻלְקַת שְׂרָגָא דְשַׁבָּת
בְּתַרִין פְתִילוֹת דְאֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
יַתְעַבְרוּן מִנֵּיהּוּ, תִּקְיֵנוּ לְמִימֵר בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת הַבְּדֵלָה בְּאֵשׁ.

מפעל הזוהר העולמי "קול הרשב"י"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל
בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי - הודעה משמחת לכלל ישראל

תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!

היום אם בקולו תשמעו, ובוזוהר תקראו, קול הטילים לא תשמעו, את המשיח תראו. על די שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום יהיה שנה הזו שנת הגאולה

דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים. כל אב יכול להושיב את בניו מגיל שידועים לקרוא, וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י ז"ע: אָמַר לָהֶם רַבֵּי שְׁמַעוּן: כְּשִׁיחֶיָה קְרוּב לִימֹות הַמְּשִׁיחִי אֶפְלוּ נַעֲרִים שְׁבַעוֹלִם עֲתִידִים לִמְצֹא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה וְלַדַּעַת עַל יְדֵי קִצְיֵם וְחִשְׁבֹנוֹת, וְנִאוּתוֹ הַזְּמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל (זוהר הקדוש פְּרָשְׁת וַיְרָא דף ק"ח).

התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי", מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.

הדיסקים ניתן להשיג בעז"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א, טלפון: 054-4577956

וב"מפעל הזוהר העולמי".

כל השיעורים ניתן לשמוע גם בטלפון "קול הרשב"י" 0722-990055 ובטלפון "קול הזוהר": 0722-990044, וכן ניתן להשיג כל ספרי הזוהר"ק ב"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 בית שמש. טל: 0548436784 / פקס: 02-9951300

ברוך שהחיינו וקיימנו לזמן הזה לגמור הפרוייקט העולמי הגדול, את השיעורי הזוהר בלשון הקודש מיוחד למלמדים, לילדים, זקנים עם נערים, - כל ספר הזוהר הקדוש:

תורת הזוהר הקדוש 780 שיעורים - תיקוני זוהר 125 שיעורים - זוהר חדש 157 שיעורים - ס"ה 1062 שיעורים ב-50 דיסקים, ב-50 דיסקים אתה רוכש את כל תורת הזוהר הקדוש, כל הזוהר שיש בעולם. יכולים לשמוע בבית בדרכים.

תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה.

הסדרה מחולקת לחמישים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות, כל דיסק כיל 30 שיעורים ובסך הכול 1062 דיסקים (אלף ששים ושתים) שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה, וכד'.

מעתה כל בית המדרש גם כשארן להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, (סט של 10 כרכים מסובסד 130 ש"ח) ובאותו זמן לשמוע [בדיסק] את השיעור במשך 20

לימוד ושמעו בוזהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י, ובדא יפקון מגלותא. מהיום, כל ילד קטן מגיל 7 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש [פעמיים לפני חבר מצוה] ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי יולדתו!!! גם יזכה ששלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעת".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים. (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בני ברק במחיר מסובסד, וכן במוקדים - ממפורסם ב"ערכת של שעה").

בואו ונקיים את התקנה של הצדיק הקדוש המקובל רבי יצחק אלפיה לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְכַהֲבַטַחַת הַרְשָׁב"י (ישא קכד): דְּבַדָּא יַפְקֹון מִן גְּלוּתָא וּגְבַרְתָּמִי. בסיום הזוהר יחולקו חינם ספרים "זוהר השבת", "זוהר חק לישראל", ועוד הרבה ספרים על הזוהר הקדוש

כל הילדים המתחילים ללמוד את סדרי הזוהר אחרי 30 יום יקבל כבר מתנה הסט הראשון זוהר השבת 5 כרכים ו זוהר חק לישראל 5 כרכים.

כל אחד שמתחיל ללמוד נא לשלוח לנו בפקס, כדי להכין את הספרים, כי המספר מוצמם, וכל הקודם זוכה. מפעל הזוהר העולמי, סניף לפרטים ולהצטרפות: 0548-436784 - פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 0548-436784

הזוהר וזוהר
מכריז ואומר
הלומד וחוזר
מרויח וקוצר

מֵהִפְנֵת הַזוהַר הָעוֹלָמִי יוֹצֵאת לְדֶרֶךְ!

לומדים קטעים נבחרים מחלק א' של סט "זוהר השַׁבָּת", ונבחנו ומקבלים סט "זוהר השַׁבָּת" מחלק לפרשיות השבוע, מיחד ל"שלחן שַׁבָּת", עם דיסק של דרשות התעוררות על לימוד הזוהר הקדוש.

בַּמַּתְנָה

בִּיצַד?

- 1** יש לשלוח פקס עם פרטים מלאים [שם, כתבת, וטלפון] למספר 153-3616-8526
- 2** אנחנו נשלח לך את המבחן. **3** בגמר המבחן תפקסס אותו לפקס הנ"ל.
- 4** בוחן מיחד מטעם "מפעל הזוהר" יבדק את המבחן. **ותקבל את המתנה.**

המצטיינים יזכו לפרסים בספרים.

לפרטים והזמנת מבחנים, טל: **0542-214-449**

כָּל יְהוּדֵי יִכּוֹל לְזַכּוֹת בְּסֵט שֶׁל זוהר השַׁבָּת! בְּחִנּוּס!

כל רגע של לימוד הזוהר הקדוש יקר מאוד בעיני ה'.
כל רגע של לימוד, מצייל את עם ישראל בפרטיות ובכלליות מגזרות קשות.
יהודי יקר, פמה כח ועצמה חבויים בך!
כל העולם תלוי בלימוד שלך, אל תרפה ידי, הזמן קצר והמלאכה מרבה,
בוא והצטרף לקבוצה שתוליך את כל העולם לשלום,
בוא ושב בצלו של הרשב"י הקדוש.

מתן שכרו בצידו, הרשב"י יושב ולומד עמו